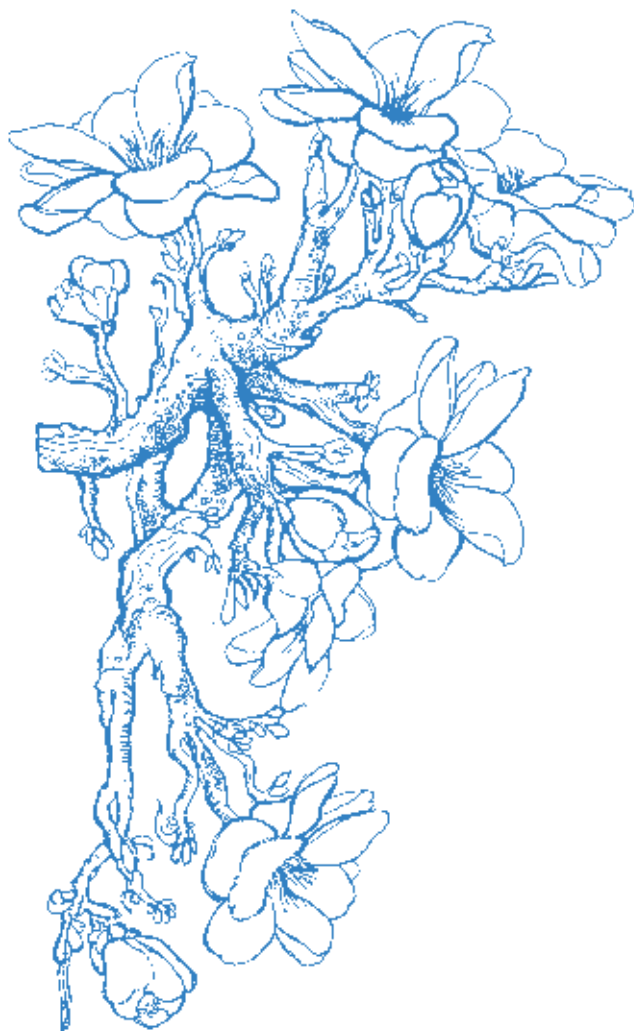

BIBLIA-TANULMÁNYOK

2003. II. negyedév

A MEGBOCSÁTÁS

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE

BIBLIA-TANULMÁNYOK

2003. II. negyedév

A MEGBOCSÁTÁS

*BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE
BUDAPEST, 2003*

Szerzők:

HITES GÁBOR (I–II. tanulmány)

FEKETE DÁVID (III. tanulmány)

CSERBIK JÁNOS (IV., XI. tanulmány)

CZINKOTA ANDRÁS (V., X. tanulmány)

SONNLEITNER KÁROLY (VI. tanulmány)

VÍGH ÁGNES (VII. tanulmány)

REISINGER JÁNOS (VIII–IX. tanulmány)

EGERVÁRINÉ ÁRVAI MÁRTA (XII–XIII. tanulmány)

**Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából
a Bibliaiskolák Közössége**

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: (06-1) 391-0181, fax: (06-1) 391-0182

honlap: www.bibliakiado.hu

e-mail: bikkiado@freemail.hu

Felelős kiadó: *Sonnleitner Károly*

Felelős szerkesztő: *Czinkota András*

Nyomdai előkészítés: *Bibliaiskolák Közössége*

Nyomtatás: Reménység Alapítvány Nyomdája (Nágocs)

Tartalom

I. tanulmány – április 5.	
<i>Isten, az irgalmasság és megbocsátás Istene</i>	7
II. tanulmány – április 12.	
<i>Megbocsátás az Ószövetségben</i>	23
III. tanulmány – április 19.	
<i>Megbocsátás és bünbánat</i>	35
IV. tanulmány – április 26.	
<i>Jézus példája</i>	47
V. tanulmány – május 3.	
<i>Megbocsátás és vétek</i>	55
VI. tanulmány – május 10.	
<i>A megbocsátás és az egyház</i>	64
VII. tanulmány – május 17.	
<i>Isten iránti szeretetből...</i>	75
VIII. tanulmány – május 24.	
<i>Megbánás és hűség</i>	82
IX. tanulmány – május 31.	
<i>Megbánás és tisztelet</i>	90

X. tanulmány – június 7.

Miért kell megbocsátani? 97

XI. tanulmány – június 14.

A szívből jövő megbocsátás 105

XII. tanulmány – június 21.

Önzetlen szolgálat 111

XIII. tanulmány – június 28.

Hit által élni 123

Igék minden napra

Április 133

Május 134

Június 135

Isten, az irgalmasság és megbocsátás Istene

1 Milyen jellegzetes gondolatokkal, elképzelésekkel találkozunk Isten személyére, erkölcsi lényére vonatkozóan? Hogyan gondolkodnak általában az emberek Isten lényéről?

Erre a kérdésre elsősorban személyes tapasztalataink alapján próbáljunk meg válaszolni! A napjainkban előforduló jellemző álláspontokkal már a Bibliában is találkozhatunk, válaszuk összegzéséhez segítségként ezekből néhányat elolvasásra összegyűjtöttünk: Zsolt 10,4; Dán 2,11; Jer 7,9–11; 23,17; Mát 25,24.

.....

.....

.....

2 Isten önmagáról adott kijelentése alapján melyek az Ő legfőbb vonásai?

2Móz 33,18–19 „És szólott Mózes: Engedd látnom a Te dicsőségedet! És szólott az Örökkévaló: Én elvonultatom minden jóságomat színed előtt, és megjelenek az Irgalmas Örökkévaló néven előtted, és irgalmat gyakorlok azon, akinek irgalmazok, és könyörületet gyakorlok azon, akin megkönyörülök.”¹

¹ Dr. J. H. Hertz fordítása. Dr. J. H. Hertz: *Zsidó Biblia, Mózes öt könyve, magyarázatokkal, II. kötet*, 387–388. o. (Bp., 1996.)

2Móz 34,6 „És az Úr elvonult előtte és kiáltott: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú!”

Ján 1,14 „Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.”

1Ján 4,8/b „...az Isten szeretet.”

.....
.....
.....

Hajlamosak vagyunk úgy gondolkozni, hogy Isten dicsősége valami misztikus jelenség, az isteni hatalom, erő számunkra megfoghatatlan, megközelíthetetlen megnyilatkozása. Részben okkal gondolkodunk így, hiszen amikor a Bibliában Isten megjelenéséről, lényének megnyilvánulásairól olvasunk, akkor azt látjuk, hogy a próféták olyan természetfeletti dolgokat érzékelték, amelyeket emberi fogalmakkal alig-alig tudnak visszaadni. (Gondoljunk Ezékiel könyve 1. fejezetére, vagy Jelenések könyve 4-5. fejezetére!) Ezért is nyújt nagy segítséget számunkra Mózes kérése, mert Isten az erre adott válaszával mintegy ráirányítja figyelmünket arra, hogy Ő mit tart a legfontosabbnak, mi az, amit az embernek mindig tisztán kell látnia Isten lényéből.

Hitünk gyakorlása szempontjából nagyon fontos, hogy minden körülmények között tudjuk: Isten örökkévaló, mindenütt jelen levő, mindent látó és értő, mindenható Isten – ám Isten legdöntőbb üzenete számunkra saját lényével kapcsolatban, hogy Ő jó, tehát irgalmas és igazságos. Őbenne az irgalmasság és az igazság egységben van, különválaszthatatlanul. Számunkra – akik gyakorta vagy igazságosak vagyunk, vagy irgalmasok – ennek a bibliai üzenetnek a hangsúlyozása különösen fontos, hiszen ha Isten e két vonását – irgalmasságát és igazságosságát – nem látjuk tisztán, akkor biztosan eltorzulunk a hitéletünkben, s végül eltévelyedünk. Ha Isten igazságosságát hangsúlyozzuk irgalma nélkül, akkor óhatatlanul

törvényeskedővé és ítélkezővé válunk, vagy a rettegés foglyai leszünk. Ha pedig az irgalmasság hangsúlyozása történik az igazság rovására, akkor magabiztossá válunk a gonoszságban.

„Milyen veszteséget jelent a lélek számára, ha megérti ugyan a törvény szigorú elvárásait, de Krisztus bővelkedő kegyelmét nem ismeri! Isten törvénye valóban Isten szeretetét tárja fel, ha azt Jézusban való igazságként hirdetik. Krisztusnak erről a bűnös világnak felkínált ajándékáról kiemelten kell szólni minden beszédben...” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 147. o.)

3 **Hogyan, miben nyilatkozik meg az, hogy Isten irgalmas és bűnbocsátó?**

Zsolt 78,38 „Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását.”

Zsolt 103,8–18 „Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az Ő kegyelme az Őt félők iránt. Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket. Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt. Mert Ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk...”

Siral 3,22–23 „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul; nagy a Te hűséged!”

Eféz 2,8 „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez.”

.....
.....
.....

Próbáljuk meg a saját életünkkel kapcsolatban egészen konkrétan átgondolni, hogyan tapasztaltuk Isten irántunk való irgalmasságát!

Talán ritkán gondoljuk végig, hogy a szó szoros értelmében mindent az isteni irgalmasságnak köszönhetünk. Attól kezdve, hogy Isten „nem semmisít meg” bennünket azonnal, amikor vétünk a szeretet törvénye ellen, és „nem önti ki teljes búsulását”, egészen addig, hogy hívők lehetünk és közeledhetünk Jézushoz, reménységünk lehet az örök életre – mindent, mindent Isten kegyelmének köszönhetünk! Krisztusban életet ajándékozott nekünk az Atya, s azzal, hogy Krisztust nekünk ajándékozta, „*mindennel megajándékozott minket, ami az életre és az istenfélelemre való*” (2Pét 1,3).

„Krisztus halálának köszönhetjük ezt a földi életünket is. Annak a kenyérnek az ára, amelyet megeszünk, az Ő megtört teste. Azt a vizet, amit megiszunk, kiontott vérével vásároltuk meg. Egyetlen ember – akár szent, akár bűnös – sem eszi úgy meg mindennapi ételét, hogy ne Krisztus testével és vérével táplálkozna. A Golgota keresztféjének lenyomata ott van minden falat kenyéren, amit megeszünk. Ez a kereszt tükröződik vissza minden csepp vízben, amelyet megiszunk. Mindezt Krisztus az Ő nagy áldozata jelképeiben tanította meg nekünk. Az a világosság, amely a felház helyiségében megtartott úrvacsorai istentiszteletből ragyog ki, szenteli meg a mindennapi életünk fenntartásához szükséges élelmiszereket. Családi ebédlőasztalunk az Úr asztalává válik, és minden étkezésünk szentséggé.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 567. o.)

Továbbgondolásra ajánlott kérdés: A természet hogyan szól Isten irgalmasságáról és bűnösök iránti szeretetéről?

4 **Hogyan egyeztethető össze egymással az irgalmasság és az igazságosság?**

2Móz 34,6–7 „És elhaladt előtte az Örökkévaló, és hirdette: Örökkévaló, Örökkévaló irgalmas és kegyelmes Isten, türelmesen elnéző, nagy a kegyelemben és az igazságban. Megőrzi a kegyelmet ezredízig, megbocsátja a

bűnt, az elpártolást és a vétket, de teljes fölmentést nem ad, megemlékszik az atyák bűnéről a fiakon és unokákon harmadíziglen és negyedíziglen is.”²

Róm 3,23–26 „Mivel mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül, igazzá nyilvánítatnak az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, akit az Isten előre rendelt elfedező áldozatul, hit által az Ő vérében, hogy megmutassa az Ő igazságosságát, mert isteni türelemmel elviselte a korábban elkövetett bűnöket, félretéve őket, tehát hogy megmutassa igazságosságát e mostani időben, hogy igaz legyen és igazzá tegye azt, aki a Jézus hitéből való.”³

Róm 8,3–4 „Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlen volt a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátotta – a bűn miatt – bűn testének hasonlatosságában, kárhóztatta a bűnt a testben, hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járnunk, hanem Lélek szerint.”

.....

.....

.....

Az isteni igazság látszólag csorbát szenvedett, amikor az igazságszolgáltatás nem sújtott le azonnal a bűnt elkövető emberpárra, amint azt Isten előzetesen megígérte. Jézus kereszthalála teszi nyilvánvalóvá, hogy Isten nem volt igazságtalan, hiszen Krisztus elfedező áldozatának ígérete mellett maradhatott csak életben az ember (1Pét 1,19–20). Isten nem gyakorolhatott úgy kegyelmet, hogy közben tudomást sem vesz törvénye áthágásáról. Az ember szükségszerűen csak ingyen ajándékként nyerheti el az igazságot, hiszen miután bűnt követett el, önmagától igazzá válni képtelen. Azonban ennek az

² Dr. J. H. Hertz fordítása, i. m., 393. o.

³ Pontosított fordításban

ingyen ajándéknak az árát ki kellett fizetni, s az ár nem volt kisebb, mint Jézus örökkévaló élete. Az életünkért életét kellett adnia. A szó legszorosabb értelmében az Ő életéből élünk.

Jogos viszont Istennek az az igénye, hogy a kegyelem ne tegyen bennünket még inkább elbizakodottá a bűnben, hogy a Tőle elnyert életet ne a bűn növelésére használjuk fel. Mivel Isten a maga áldozata, Jézus példája és gondviselése által minden hívő ember számára lehetővé teszi a tényleges igazzá válást is, ezért nem irgalmatlan akkor, amikor az ítéletben a cselekedeteinket vizsgálja meg, teszi mérlegre (Róm 2,5–6; 2Kor 5,10).

„Csak azok tudják elmagyarázni az engesztelő áldozat jellegét, akik felismerik az erkölcsi törvény által előírt kötelezettségeket... A törvénynek nem volt ereje arra, hogy megbocsásson az ellene vétkezőknek. Egyedül Jézus tudta megfizetni a bűnösök tartozását. Ennek ténye azonban nem jogosítja fel a bűnbánó bűnöst arra, hogy továbbra is vétkezzen Isten törvénye ellen. Ellenkezőleg: immár a törvény iránti engedelmességben kell járnia.” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 217. o.)

Megjegyzés 2Móz 34,7/b-hez: Az, hogy Isten „megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad- és negyedízigen”, nyilván azzal van összefüggésben, hogy a személyes példa kihatása körülbelül három-négy generáción keresztül érvényesül. Az emberi lélek törvényszerűsége, hogy szemlélés nyomán változunk. A szülők életpéldája mindenképpen hatással van az utódok életére is. „Elkerülhetetlen, hogy a gyermekek szenvedjenek a szülők bűnei következtében, de nem a szülők bűnei miatt éri őket büntetés – kivéve, ha ők maguk is részt vesznek szüleik bűneiben. Rendszerint azonban az történik, hogy a gyermekek szüleik nyomdokait követik. Öröklés és a rossz példaadás folytán a fiak részessé válnak atyáik bűneiben. Rossz hajlam, romlott étvágy és megromlott erkölcsiség örökségként harmad- és negyedízig apáról fiúra száll. Félelmetes igazság ez, amelynek komoly erővel kellene visszatartania bűnös útjaiktól az embereket.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 318. o.)

Továbbgondolásra ajánlott kérdés: Mi a különbség az ember „megbocsátok, de nem felejték” gondolkodása, és Isten bűnt megbocsátó, ugyanakkor feljegyző (Jer 2,22) magatartása között?

5 Miért nem jelenti, nem jelentheti az isteni kegyelem a bűn következményeinek azonnali és teljes megsemmisítését?

Préd 8,11 „Mivelhogy hamar a szentencia nem végeztetik el a gonoszság cselekedőjén, egészen arra van az emberek fiainak szíve öbennük, hogy gonoszt cselekedjenek.”

Péld 20,30 „A kékek és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások.”

Préd 7,3 „Jobb a szomorúság a nevetésnél; mert az orca szomorúsága által jobbbá lesz a szív.”

.....

.....

.....

Gondoljuk át a következő kérdéseket is: Hova vezetne, ha Isten kegyelme azt jelentené, hogy a bűn semmilyen következménnyel nem jár az életünkben? Mi hogyan ítélnék meg azt a gyermeket, aki tönkretesz maga körül mindent, és utána zokon veszi a dorgálást, sőt elvárja szüleitől, hogy mindent állítsanak helyre, s vádolja őket, ha nem teszik meg azonnal, amit kér? Milyen következményei voltak a vízözön előtti társadalomban annak, hogy Isten az emberek gonoszsága és lázadása ellenére „jóval töltötte meg házaikat” (Jób 22,18)? Milyen gyümölcs született meg Jákób és Dávid életében is, miután újra és újra szembesültek bűnük kihatásával? (Gondoljuk végig e két élettörténetet ebből a szempontból! Segítségként olvassuk el a *Pátriárkák és próféták* c. könyv „A küzdelmek éjszakája” és „Absolon lázadása” című fejezeteit!)

Istennek határozott célja van azzal, hogy sem az egyetemes bűn következményeitől, sem egyéni bűneink, elvetett rossz magvaink „aratásától” nem kímél meg bennünket. Így teszi próbára bűnbánatunkat, alázatunkat, így teszi csodálatossá kegyelmét számunkra, így tud bünygölöltre vezetni bennünket.

„Jákób története is bizonyosságot tesz arról, hogy Isten nem veti el a Sátán által megkísértett, rászédett, bűnre csábított, de az Úrhoz őszinte bűnbánattal visszatérő embert... Szenvedésük mérhetetlen. A kemence lángjaiban már-már elhamvadnak. De az Ötvös kihozza őket onnan, mint tűzben megpróbált aranyat. Isten éppúgy szereti őket a súlyos próba idején, mint amikor a legfényesebben ragyogott felettük a nap. De a tüzes kemence szükségszerű, mert ott válik le róluk a földiesség, és Krisztus képmását csak így tükrözhetik vissza tökéletesen.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 552. o.)

„És elfeledkeztetek-é az intésről, amely néktek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha Ő dorgál téged! Mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindenkit, akit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. Aztán, a mi testi apáink fenyítették minket és becsültük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-é a lelkek Atyjának, és élünk! Mert ám azok kevés ideig, tetszésük szerint fenyítették; Ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk. Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazság békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak.” (Zsid 12,5–11)

6 Mit jelent az, hogy Isten „képére és hasonlatosságára” teremtett lények vagyunk; mi következik ebből?

Luk 6,36 „Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!”

Péld 19,22/a „Amit leginkább kell embernek kívánni, az irgalmasság az...”

Mik 6,8 „Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedj, szeresd az irgalmasságot, és hogy alázatosan járj a te Isteneddel.”

.....

.....

.....

Isten önmagát adta elénk követendő példaként. Arra tanít bennünket, hogy mások hibáinak boncolgatása helyett teljes figyelmünkkel Feléje forduljunk, így kövessük Őt. Bánjunk egymással úgy, ahogyan Ő bánt velünk, kövessük Őt abban, ahogyan ellenségeihez viszonyult. Isten maga mutat példát arra, mit jelent „*a gonoszt jóval győzd meg*” (Róm 12,21) elv gyakorlati megvalósítása. Jézus Krisztusban soha nem vált külön a szeretet és az igazság. „Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de mindenkor szeretettel szólt. A legnagyobb tapintat, körültekintés és szívélyes figyelmesség jellemezte Őt az emberekkel való érintkezése során. Sohasem volt nyers, sohasem szólt határozott szigorúsággal alaptalanul, soha nem okozott szükségtelen szenvedést az érzékeny lelkeknek. Nem részesítette kemény megrovásban az emberi gyengeségeket. Az igazságot szólta, de ezt mindenkor szeretettel tette. Leleplezte viszont a képmutatást, hitetlenséget és álnokságot, de még ilyenkor is fájdalom volt a hangjában, súlyos feddéseit is megrendülés hatotta át... Elvetették Őt, az Üdvözítőt, Ő azonban mégis szeretettel tekintett rájuk. Jézus Krisztus az önmegtagadás és a másokról való körültekintő gondoskodás életét élte e Földön. Érték volt számára minden emberi lélek... Minden emberben elveszett lényt látott, akinek a megmentése az Ő feladata. Ilyen volt Krisztus jelleme, életének tanúbizonysága szerint. Íme az isteni jellem!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 11–12. o.)

Ehhez a jellemhez kell mérnünk saját lelkületünket, gondolkodásunkat, indulatainkat, cselekedeteinket. Ahogyan Jób kérdezi barátait, úgy kérdezzük meg önmagunktól: „Az Ő személyére néztek-é, ha Isten mellett tusakodtok?” (Jób 13,8)

A 3. kérdéshez

Az isteni kegyelemmel és szabadítással kapcsolatban érdekes gondolatokat olvashatunk a *Bizonyságtételek* első kötetében, a „Sátán hatalma” című fejezetben. Ennek a bizonyságtételnek egy részlete arra irányítja a figyelmünket, hogy Isten irántunk való szeretetének sok megnyilatkozásáról mi nem is tudunk:

„Isten népének állapota és kapcsolatom Isten munkájával gyakran kimondhatatlan szomorúság és csüggedés terhét vetették rám. Évekig úgy tekintettem a sírra, mint édes nyughelyre. Legutóbbi látomásom során megkérdeztem kísérő angyalomat, miért hagyják, hogy az értelem ilyen kuszaságától szenvedjek, és hogy olyan gyakran kerüljek Sátán csatamezőjére? Könyörögtem, hogy ha ily közeli kapcsolatban kell állnom az igazság ügyével, mentsenek ki ezekből a könyörtelen próbákból. Isten angyalai hatalmasak és erősek, és kérem, hogy védjenek meg.

Ekkor megmutatták nekem életünk korábbi szakaszait, és láttam, hogy Sátán sokféleképpen igyekezett elpusztítani bennünket. Gyakran tervezte, hogy eltávolít minket Isten munkájából; más-más utakon tört be, más-más eszközöket használt céljai elérésére, de a szent angyalok szolgálatai miatt vereséget szenvedett. Láttam, hogy amikor helységről helysére utaztunk, gyakran utunkba küldte gonosz angyalait, hogy baleseteket okozzanak és elpusztítsák életünket, de szent angyalok jöttek a megmentésünkre. Néhány baleset nagy veszedelembe sodorta férjemet és engem is, és csodálatosan menekültünk meg. Láttam, hogy Sátán támadásainak különleges célpontjai voltunk, mivel mélyen szívünkön viseltük az Úr ügyét, és mert összeköttetésben álltunk Isten munkájával. Amikor láttam a nagy gondoskodást, amellyel Isten minden pillanatban körülveszi azokat, akik szeretik és félik Őt, bizalom és odaadás ébredt szívemben Isten iránt, és megróva éreztem magam hitetlenségem miatt.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*)

tételek I., 326–327. o.) (A gondviselés oltalmának egy csodálatos példája olvasható a *Bizonyságtételek I.* kötetének 90. oldalán.)

A 2. és 4. kérdésben szereplő 2Móz 34,6–7-hez

Részletek dr. J. H. Hertz 2Móz 34,6–7 verseihez fűzött kommentárjából: Az „Örökkévaló” szó ismétlését „így értelmezi a Talmud: »Én irgalmas Isten vagyok, mielőtt bűnt követ el az ember, és ugyanaz az irgalmas és kegyes Isten vagyok, miután vétkezett az ember... Ha változások történnek, azok csak a bűnös lelkületében mentek végbe; nem az Isten lényében. Ő ugyanolyan, miután az ember vétkezett, mint amilyen az ember bűnbeesése előtt volt.«” Az „*irgalmas*” szó jelentéséről: „Tele érző jóakarattal az emberi gyarlóság szenvedéseivel és bajaival szemben.” Az „*és kegyelmes*” kifejezésről: „Segít és támogat; vigasztalja a szomorút és támogatja az elnyomottat. »Az emberekben ez a két tulajdonság csak esetenként és időnként van meg... Másképp van ez Istennél. Őbenne állandó a könyörület és kegyesség, lényegének tartozékai ezek, és természetének szükséges velejárói...« (Mendelsohn)” A „*tűrelmesen elnéző*” kifejezésről: „Nem siet a bűnöst megbüntetni, hanem alkalmat ad neki, hogy bűneit megbánja és megtérjen.” A „*nagy a kegyelemben*” részletről: „Bőséges a szeretetben... adományait és áldásait bőségesebben adja az embereknek, mint ahogy azt megérdemlik.” A „*megbocsátja a bűnt*” kifejezésről: „Kíméllettel eltűri az emberek hibáit, és megbocsátással helyreállítja lelkük eredeti tisztaságát. A héber itt a »bűn«-t az *ávón* szóval adja vissza: olyan bűnt ért rajta, amelyet az ember adottságai és rossz hajlamai folytán követ el.” Az „*elpártolás*” szóról: „Rossz tettek, amelyek a gonoszság és az Istentől való elpártolás következményei.” A „*vétek*” szóról: „Hibázások, amelyek figyelmetlenségből és tévedésből erednek.” A „*teljes fölmentést nem ad*” gondolatról: „Isten irgalmas, kegyelmes és tűrelmesen elnéző, de sohasem törli el az örök és áthidalhatatlan különbséget a világosság és a sötétség között, a jó és a rossz között. Isten nem hagyhatja az ismételt gonosz-

ságot és a rosszban való makacs megrögzöttségét teljesen büntetlenül. Az Ő jósága nem semmisítheti meg az Ő igazságérzetét, sem az erkölcsi világrendet. A bűnösnek éreznie kell tettének következményeit. A bűnnek elmaradhatatlan és pártatlan következményei azt a tudatot ébresztik az emberben, hogy nincs »véletlen« az erkölcsi világrendben. A bűnnek a büntetése eszerint nem a bosszú gondolatát tartja fenn, hanem üdvös hatással van az emberiség nevelésére.” (393–394. o.)

A 4. kérdéshez

„Jézus Krisztus által Isten irgalma lett nyilvánvalóvá az emberek számára. Ez az irgalom azonban nem teszi félre az igazságosságot. A törvény feltárja Isten jellemének jellegzetes tulajdonságait. A törvényben egy jótát sem lehet megváltoztatni, egy szikrányit sem lehet módosítani rajta azért, hogy az emberek elesett állapotukban eleget tudjanak tenni neki. Isten nem változtatta meg törvényét, hanem feláldozta önmagát Krisztusban az emberek megváltásáért. *»Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot.«* (2Kor 5,19)

A törvény megköveteli az igazságosságot – az igazságos életet, a tökéletes jellemet. Persze az emberek nem tudnak eleget tenni Isten szent törvénye követelményeinek. Krisztus azonban – aki emberként jött el a Földre, szent életet élt, és tökéletes jellemet alakított ki – ingyen, ajándékként felajánlja ezeket mindazoknak, akik meg akarják kapni. Élete kezeskedik az emberek életéért. Így Isten béketűrése útján övék lesz a múltban elkövetett bűneik bocsánata. Sőt még ennél több is. Krisztus ugyanis átítatja az embereket Isten tulajdonságaival. Az emberi jellemet az isteni jellem hasonlósága szerint építi föl, lelki erővel és szépséggel ruházza fel az embereket. Így a törvény valódi igazságossága beteljesedik a Krisztusban hívőkben. Érvényes Istennek az a szava, *»hogy igaz legyen Ő, és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való«* (Róm 3,26).

Isten szeretete nem kevésbé fejeződött ki igazságosságában,

mint irgalmasságában. Isten trónjának az igazságosság az alapja, és szeretet a gyümölcse. Sátánnak az volt a szándéka, hogy elválassza az irgalmasságot az igazságtól és az igazságosságtól. Azt igyekezett bizonyítani, hogy Isten törvényének igazságossága a békesség egyik ellensége. Krisztus azonban megmutatja, hogy Isten tervében ezek elválaszthatatlanul egybekötődtek. Az egyik nem létezhet a másik nélkül. *»Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást.«* (Zsolt 85,11)

Eletével és halálával Krisztus bebizonyította, hogy Isten igazságossága nem semmisítette meg irgalmasságát. Isten megbocsáthatja a bűnt, s emellett a törvény szent, igaz és jó, és annak tökéletesen engedelmeskedhetünk. Sátán vádjai megdőltek. Isten az Ő szeretetének félre nem érhető bizonyítékát adta az embereknek.

Sátán most egy másik ámítással próbálkozott. Kijelentette, hogy az irgalmasság megsemmisítette az igazságosságot, és hogy Krisztus halála hatályon kívül helyezte az Atya törvényét. **Azonban, ha lehetséges lett volna a törvény megváltoztatása vagy hatályon kívül helyezése, akkor Krisztusnak nem kellett volna meghalnia.** A törvény hatályon kívül helyezése halhatatlanná tenné a törvény áthágását, és a világot Sátán ellenőrzése alá helyezné. Azért, mert a törvény megváltoztathatatlan volt, s mert az emberek csak a törvény előírásainak való engedelmesség útján menekülhettek volna meg – azért szögezték Jézust a keresztre. Az igazi eszközt, amellyel Krisztus megerősítette a törvényt, Sátán mégis a törvény elpusztítójaként ábrázolta. Itt tör ki az utolsó harc a Krisztus és Sátán között folyó nagy küzdelemben.

Sátán most azzal hozakodik elő, hogy a törvény, amelyet Isten saját maga jelentett ki, nem tökéletes, és annak néhány előírását megváltoztatta. Ez az utolsó nagy ámítás, amellyel Sátán el akarja hitetni a világot. Sátánnak nem kell megtámadnia az egész törvényt, ha félre tudja vezetni az embereket, hogy ne vegyék figyelembe annak csak egyetlen előírását is. Ezzel már el is érte szándékát: *»Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megromlásában bűnös.«* (Jak 2,10)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 670–672. o., Advent Kiadó, Bp., 2002)

Az 5. kérdéshez

„Dávid lelkiismerete keserű és megalázó igazságokat mondott. Miközben hűséges alattvalói csodálkoztak sorsának hirtelen fordulatán, az ő számára mindez nem volt rejtélyes. Gyakran voltak balsejtelmei a mostanihoz hasonló óráról. Csodálkozott, hogy Isten olyan hosszan tűri a bűneit, és halogatja a megérdemelt büntetést. Most, amikor sietve menekült, mezítláb, a királyi palástot zsákra cserélve, miközben a közeli hegyek és dombok kísérintek jajveszékelésétől visszhangzottak, szeretett fővárosára gondolt – bűnbeesésének színhelyére –, és amikor megemlékezett Isten jóságáról és hosszútűréséről, nem maradt teljesen remény nélkül. Érezte, hogy az Úr mégis kegyelmesen fog bánni vele.

Sok gonosztevő mentette már a saját bűnét Dávid bukásával, de milyen kevesen tanúsítottak a Dávidéhoz hasonló bűnbánatot és megalázkodást! Milyen kevesen viselik el a feddést és büntetést azzal a türelemmel és lelkierővel, amelyet ő tanúsított. Dávid megvallotta bűnét, és éveken át igyekezett kötelességét teljesíteni mint Isten hűséges szolgája; országa építésén munkálkodott, amely uralma alatt olyan hatalomra és jólétre emelkedett, mint soha azelőtt. Sok kincset gyűjtött Isten házána építésére, és most életének minden munkája megsemmisüljön? Hosszú évek odaadó fáradozásának eredménye, az értelem, a buzgalom és államférfiúi munkálkodás műve pártütő fia ölébe hulljon, aki nem törődik sem Isten dicsőségével, sem Izrael jólétével? Mennyire természetesnek tűnhetett volna Dávid számára Isten ellen zúgólni ezekben a nehéz órákban.

De ő saját bűnében látta megpróbáltatásai okát. Mikeás próféta szavaiból árad az a lelkület, amely Dávid szívét uralta: *»Mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom. Az Úr haragját hordozom, mert vétkeztem ellene; mindaddig, amíg leperli peremet és meghozza ítéletemet.«* (Mik 7,8–9) És az Úr nem hagyta el Dávidot. Életének ebben a szakaszában, amikor a legkegyetlenebb igazságtalanságokat és sérelmeket kellett elszenvednie, alázatosnak, önzetlennek, nagylelkűnek és engedelmesnek bizonyult. Egész élettörténetében a mostani volt a legnemesebb magatartása. Izrael ural-

kodója sohasem volt nagyobb a menny szemében, mint legmélyebb nyilvános megalázkodásának ebben az órájában.

Ha Isten büntetlenül hagyta volna Dávid bűnét, és engedte volna nyugodtan és békésen uralkodni, miután áthágta az isteni parancsolatokat, akkor a kételkedők és hitetlenek úgy hivatkozhattak volna Dávid történetére, mint amely szégyenfoltja a Biblia vallásának. De azokkal a tapasztalatokkal, amelyeken Dávidnak át kellett mennie, az Úr megmutatja, hogy Isten nem nézheti el és nem mentegeti a bűnt. Sőt, Dávid története lehetővé teszi számunkra, hogy meglássuk azokat a nagy célokat is, amelyeket Isten a bűnnel szembeni eljárása közben szem előtt tart, még a legsúlyosabb ítéletek közepette is, és nyomon követhetjük kegyelmes, jóakarató tervei teljesülését. Megfenyítette ugyan Dávidot, de nem pusztította el – a fenyítés tüzes kemencéje megtisztít, de nem emészt meg. Az Úr azt mondta: *»Ha az én rendeléseimet megtörik, és meg nem tartják az én parancsolataimat: akkor veszszóval látogatom meg az ő bűnüket, és vereségekkel az ő álnokságukat. De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom.«* (Zsolt 89,32–34)” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 813–814. o.)

A 6. kérdéshez

„Isten szemében nem minden bűn egyforma. Az Ő értékelése szerint is fokozatai vannak a bűnnek, ahogyan mi is gondoljuk. De míg bizonyos hibás cselekedetek csupán semmiségnek tűnnek az ember szemében, Isten előtt semmiféle bűn nem számít csekélységnek. Az ember ítélete részrehajló és tökéletlen, Isten azonban minden dolgot a valóságnak megfelelően mérlegel. A részeges embert például sokan megvetéssel kezelik, megállapítják, hogy bűne kizárja őt a mennyből – miközben a büszkeség, az önzés és az irigység feddés nélkül virulhatnak. Pedig ezek a bűnök különösképpen sértik Istent, mert éles ellentétben állnak irgalmas jellemével, azzal az önzetlen szeretettel, amely az el nem bukott világegyetem lelki légkörét jelenti. Az embernek sokszor szégyenérzete van, amikor valamilyen durva bűnbe esik. Érzi nyomorult voltát, és

azt is, hogy szüksége van Krisztus kegyelmére. A büszke ember azonban nem gondol arra, hogy bármire is szüksége lenne. Ezért elzárja szívét Krisztustól és azoktól a végtelen áldásoktól, amelyeket Ő adni kíván, hiszen azért jött e világra, hogy ezekben részesítse az embereket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 27–28. o.)

Megbocsátás az Ószövetségben

Sokan úgy tekintenek az Ószövetség Istenére, mint bosszúálló, ítélő Istenre, s szembeállítják az Újszövetség szerető Krisztusával. Pedig Isten szeretetéről, megbocsátásra való készségéről sok szép kijelentést olvashatunk az Ószövetségben is. Például Mikeás könyvében: *„Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradvánának vétkeit?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban!”* (Mik 7,18) Még nyilvánvalóbb lesz előttünk Isten irgalmas volta, ha azt a kérdést vizsgáljuk meg, mit tanít az Ószövetség a megbocsátásról.

1 **Hogyan tanította Isten kezdettől fogva az embert a bűn súlyos voltára? Mi a Biblia legalapvetőbb tanítása a bűnrendezés feltételéről?**

3Móz 17,11 „Mert a test élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.” (Vö. **Zsid 9,22**)

.....

.....

.....

A helyettes elfedező áldozat két szempontból is alapja a bűn rendezésének. Először is a bűnösnek a törvényszegése pillanatában meg kellene halnia – hogy ez nem következik be, azt egyedül Jézus Krisztus minden emberért meghozott áldo-

zatának köszönhetjük. Tehát mindannyian kegyelemből élünk, ami még nem jelenti személyes bűneink tényleges rendezését, de ennek a lehetőségnek a felkínálását mindenképpen. Ahogy az Újszövetségben olvassuk: „*Minthogy Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket...*” (2Kor 5,19) Ésaías könyvében ugyanezzel a gondolattal találkozunk, amikor Isten felkínálja „békejobbát” az ember számára (Ésa 27,5). A tényleges megbékélés azonban csak akkor jön létre, ha az ember elfogadja Isten kegyelmét, ha megragadja Isten karját. Ekkor Krisztus áldozatának elfogadása már személyessé válik, azaz az ember úgy látja meg ezt az áldozatot, mint amelyet érte, az ő bűnéért hozott meg Krisztus. Így nyeri el a hívő ember Isten üdvösségének ígérését: „Ígéreteiben és figyelmeztetéseiben Jézus engem tart szem előtt. Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha én hiszek Őbenne, el ne vesszek, hanem örök életem legyen...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 326. o.)

„Ádám számára az első áldozat bemutatása volt a legfájdalmasabb szertartás. Kezével életet kellett kioltania, amelyet csak Isten adhatott. Ez volt az első alkalom, hogy halál szemtanúja volt, és tudta, hogy ha engedelmes maradt volna Isten iránt, sem embernek, sem állatnak nem kellene meghalnia. Amikor megölte az ártatlan áldozati állatot, megremegett arra a gondolatra, hogy bűne Isten szeplőtlen Bárányának vérére fogja ontani. Ez a jelenet mélyebben és élénkebben értette meg vele vétke nagyságát, melyet egyedül csak Isten drága Fiának halála engesztelhet ki. Ámulva csodálta Isten végtelen jóságát, amely ilyen váltságdíjat fizet azért, hogy a bűnöst megmentse. A reménység sugara világította be a sötét és borzalmas jövőt, enyhítve sivár vigasztalanságát.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 52–53. o.)

E kérdés mélyebb átgondolásához ajánljuk elolvasásra Ellen G. White *Pátriárkák és próféták* c. könyvéből „A megváltás terve” és „A páska ünnepe” c. fejezeteket!

További kérdések: Honnan tudhatjuk, hogy Ádám és Éva számára is Krisztus áldozata, ill. az arra utaló áldozat bemu-

tatása volt a bűnbocsánat egyetlen lehetősége? Milyen bibliai szakaszok alapján tudhatta az ószövetség idején élt hívő, hogy kit jelképez a bemutatott áldozat? Mi volt Isten célja azzal, hogy a páskabarányt Nisszán hó 10-től már a háznál kellett tartani (2Móz 12,3. 6)?

2 A helyettes elfedező áldozaton kívül milyen további feltételei vannak a bűnbocsánat tényleges elnyerésének? Foglaljuk össze a magunk számára, és gondoljuk át, mit jelentenek ezek a feltételek a gyakorlatban!

- a) **3Móz 4,13–14 (lásd még 3Móz 4,23. 28)** „Hogyha pedig az Izrael fiainak egész közönsége megtéved, és a gyülekezet előtt rejtve marad e dolog, és valami olyat cselekszenek az Úr valamelyik parancsolatja ellen, amit nem kellett volna cselekedni, és bűnösökké lesznek: **mikor kitudódik a bűn, amelyet elkövettek, akkor áldozzék** a gyülekezet egy tulkot, fiatal marhát a bűnért, és vigye azt a gyülekezet sátora elé.”

3Móz 5,1–5 „Ha azzal vétkezik valaki, hogy hallotta a káromló beszédet, és bizonyosság lehetne, hogy látta vagy tudja: ha meg nem jelenti azt, de hordozza az ő vétségének terhét; vagy ha valaki illet akármely tisztátalan dolgot, akár tisztátalan vadnak, akár tisztátalan baromnak, akár tisztátalan féregnek holttestét, és nem tud arról, hogy tisztátalanná lesz és vétkezik; vagy ha illeti az ember tisztátalanságát, akármi tisztátalanságát, amely tisztátalanná tesz, és nem tudta azt, hanem azután értette meg, hogy vétkezett; vagy ha valaki hirtelenkedve tesz esküt az ő ajkaival rosszra vagy jóra, vagy akármi az, amire hirtelenkedve esküszik az ember, **ha nem tudott arról, de azután megértette, hogy azok közül valamelyikben vétkezett...**”

Vö. Rm 7,7 „...a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad.”

- b) **Zsolt 51,18–19** „Mert nem kívánsz te véres áldozatot, hogy adnék azt, égő áldozatban sem gyönyörködöl. Isten

előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; **a töredelmes és bűnbánó szívet, oh Isten, nem veted Te meg!**”

Zsolt 32,2 „Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és **lelkében csalárdság nincsen.**”

- c) **Péld 28,13** „Aki elfedezi a vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.”

Zsolt 32,3–5 „Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt. Míg éjjel-nappal rám nehezédék kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében. Vétkemet bevallám néked, bűnömöt el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak – és Te elvetted rólam bűneim terhét.”

3Móz 5,4–5 „...ha nem tudott arról, de azután megértette, hogy azok közül valamelyikben vétkezett: **akkor, mivelhogy vétkezett ezek közül valamelyikben, vallja meg, hogy mi az, amiben bűnössé lett...**”

4Móz 5,6–8 „Szólj Izrael fiainak: Ha akár férfi, akár asszony, akármi emberi bűnt követ el, amely által hűtlenné válik az Úrhoz, az a lélek vétkessé lesz. **Vallja meg azért az ő bűnét,** amelyet elkövetett, és **fizesse meg a kárt,** amit okozott, **teljes értékében,** azután **toldja ahhoz annak ötödrészét,** és adja annak, akinek kárt tett. **Ha pedig nincs az embernek atyjafia, akinek megfizetné a kárt: a megtérített kár az Úré legyen** a pap számára, az engesztelésre való koson kívül, amellyel engesztelés tételük érte.”

3Móz 6,3–5 „Vagy ha elveszett holmit talált, és eltagadja, vagy valami miatt hamisan esküszik, akármi is az, amit az ember úgy cselekszik, hogy vétkezik vele: mivelhogy azért bűnössé lett és vétkezett, térítse vissza az elrablottat, amit rabolt, vagy a zsaroltat, amit zsarolt, vagy a reá bízottat, ami reá bízott, vagy az elvesztetet, amit megtalált, vagy akármi legyen, amire hamisan esküdött, fizesse meg azt teljes értéke szerint, és hozzá-toldva az ötödrészét, adja azt annak, akié volt, **bűnbevallásának napján.**”

.....
.....
.....

A bűn mélységeinek felismerése csak Isten törvénye által, annak igazi megértése által valósulhat meg.

„Isten törvénye megmutatja azokat a rejtett célokat, melyeket bűnös jellegük ellenére gyakran könnyelműen vesznek, de amelyek a valóságban a jellem alapját és próbáját alkotják. A törvény az a tükör, amelybe a bűnösnek bele kell tekintenie, ha erkölcsi jellemét helyesen akarja látni. Miután megítélve látja magát az igazság nagy mérlegén, következő lépésként meg kell bánnia bűneit, és azok bocsánataért kell folyamodnia Krisztushoz. Ezt sokan nem teszik meg, és össze akarják törni a gyengeségeiket feltáró tükröt, így próbálnak megszabadulni az életük helytelenségeire és jellemhibáikra rámutató törvénytől...

A törvény tökéletes összhangban van az evangéliummal. Az egyik a másik támogatására szolgál. A dicsőséges törvény hat a lelkiismeretre, s arra indítja a bűnöst, hogy érezze át, Krisztusra mint a bűn kiengesztelőjére van szüksége... A törvény által kialakult büntudat Krisztushoz vezet a bűnöst...

A kereszt Isten szent törvényére mutat, amelyet az ember megszegett. Krisztus halála kikezdehetetlen érv a törvény változhatatlansága és igazságossága mellett... A törvénynek nincs hatalma arra, hogy megbocsásson a gonosztevőnek. Feladata abban áll, hogy rámutasson hibáinkra, hogy az ember felismerje: Megváltóra van szüksége, aki az ő helyettese, jótállója és igazsága. Jézus magára vette a törvényszegő bűneit, s ezzel megadja neki azt, amire szüksége van... Az Úr lesújtott volna a bűnösre és végleg megsemmisíthette volna, de a drágább utat választotta. Csodálatos szeretete, hogy megszületett Fiát adta a világ bűneinek elhordozásáért, reményt ébreszt a csüggedőben. Mivel az egész mennyet odaadta ebben az egy ajándékban, semmilyen szükséges segítséget nem tart vissza az embertől, hogy az elnyerje a megváltás serlegét és Isten örökösévé, Krisztus társörökösévé váljék...

Isten üzenetet üzenet után küld az embernek, melyek ál-

tal bűnbánatra készíti, hogy megbocsáthasson neki és bocsánatot írhatson neve mellé. Ne bánjuk-e meg bűneinket? Ne figyelmezzünk-e az Úr kéréseire? Figyelmen kívül hagyjuk-e kegyelmének ajánlatait és visszautasítjuk-e szeretetét?... Szeretetének bemutatása és Lelkének készítése által bűnbánatra kéri az embert. A bűnbánat Isten ajándéka. Isten először bűnbánatra készíti azt, akinek megbocsát. Az ember legédesebb öröme Isten törvényének áthágása miatt érzett bűnbánatából és a Krisztusban mint a bűnösök Megváltójában és Közbenjárójában való hitéből ered. Krisztus azért vonja Magához az embert szeretetének kinyilatkoztatása által, hogy megismerje a megbocsátás örömét és Isten békéjét...

Amikor vétkező, bűnös emberekként jövünk Krisztushoz, nyugalmat találhatunk szeretetében. Isten elfogadja mindazokat, akik teljesen bízva a megfeszített Megváltó érdemeiben, hozzá jönnek. Ennek eredményeként szeretet árad a szívből. Bár nincsenek elragadott érzések, de van nyugalmas, békés bizalom. Minden teher könnyű, mert a Krisztus által kijelölt iga könnyű. A kötelesség és az önfeláldozás örömmé válik. Az addig sötétségbe burkoltnak tűnő ösvényt az Igazságosság Napjának sugarai világítják meg...” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 208., 228., 298–299., 325. o.)

A kérdés mélyebb átgondolásához ajánljuk Ellen G. White *Pátriárkák és próféták* c. könyvének „Dávid bűne és bűnbánata” c. fejezetét, valamint *Krisztushoz vezető lépések* c. könyve 1–4. fejezeteit!

3 **Hogyan erősíti meg Isten a bűnbánó bűnöst a bűnbocsánat elnyerésének bizonyosságában?**

3Móz 4,26 „Így szerezzen néki a pap engesztelést az ő bűnéért, és megbocsáttatik néki.” (vö. 3Móz 4,20. 31. 35; 5,10. 13. 16. 18; 6,7; 19,22; 4Móz 15,25–26. 28)

Zsolt 32,5 „Vétkemet bevallám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak – és Te elvetted rólam bűneim terhét.”

.....
.....
.....

Fontos, hogy bizonyosságunk legyen arról, hogy bűneinket elrendeztük. Bűntudattal nem tudunk bizalommal kérni Istentől, nem tudjuk a hitünket gyakorolni! Ahhoz, hogy megalapozott legyen a reményünk a bűnbocsánatban, mindenekelőtt teljesítenünk kell a feltételeket. Nem szerezhetünk kegyelmet saját jótetteinkkel, csakis Krisztus vére által. Tehetetlen bűnösökként kell elfogadnunk Krisztustól a bűn egyetlen megoldását, az Ő életét. Ám nem bízhatunk Krisztus helyettes áldozatában, csak ha valóban szakítottunk bűnünkkel, s jóvátettük, amit jóvá lehet tenni. Ha a lelkiismeretünk – miután megértettük az Isten által szabott feltételeket – nem vádol bennünket azzal, hogy valamely feltételt nem teljesítjük, akkor hittel kell megragadnunk Isten ígéretét a bűnbocsánatra vonatkozóan. Hitünk gyakorlását követi majd a bűnbocsánat belső bizonyossága, amivel Isten Lelke ajándékoz meg bennünket.

„A hit az a feltétel, amelyet Isten megfelelőnek látott arra, hogy megbocsásson a bűnösnek. Ez nem azért van, mert valami olyan erény van benne, amely által az üdvösség kiérdemelhető, hanem mert megragadhatja Krisztus érdemeit, a bűnös orvosságát. A bűnös törvényszegése és tökéletlensége helyébe a hit Krisztus tökéletes engedelmességét állítja. Amikor a bűnös személyes Megváltójaként hisz Krisztusban, akkor Isten – biztos ígéreteihez híven – megbocsátja bűnét, és ingyen megigazítja...”

„Nem a magunk hitében kell bízunk, hanem Isten ígéreteiben. Ha megbánjuk a múltban elkövetett törvényszegéseinket, s elhatározzuk, hogy a jövőben engedelmesek leszünk, higgyünk abban, hogy az Úr Krisztus érdemeiért elfogad, és megbocsátja bűneinket... Szemünket Jézusra kell szegezünk, érzelmeinkre való tekintet nélkül. Iparkodjunk minden felismert kötelességünket teljesíteni, s nyugodjunk meg Isten ígéreteiben.”

„Amikor Isten megbocsát, ez nem csupán törvénykezés,

amellyel a kárhozattól megszabadít; Ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is szabadít attól. A megbocsátás túláradó szeretete átalakítja a szívet.” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 336. o.; *Üzenet az ifjúságnak*, 69. o.; *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 101. o.)

Gondoljuk át, és összegezzük a magunk számára, hogy nekünk személyesen milyen többletet ad az ószövetségi bűnrendezésre vonatkozó tanítások ismerete! Komolyabb vagy felszínesebb a mi bűnrendezésünk, összehasonlítva ezekkel a tanításokkal?

4 Milyen mércét adott Isten az egymáshoz fűződő kapcsolatainkra és a megbocsátás módjára nézve?

Zak 7,9–10 „Így szólt a Seregek Ura, mondván: Igaz ítélettel ítéljete, és irgalmasságot és könyörületességet gyakoroljon ki-ki az ő felebarátjával! ...egymás ellen még szívetekben se gondolatok gonoszt.”

Zak 8,16–17 „Ezek azok a dolgok, amelyeket cselekedjete: Igazságot szóljon ki-ki az ő felebarátjával, igazságos és békességes ítélettel ítéljete a ti kapuitokban. És senki ne gondoljon az ő szívében gonoszt a felebarátja ellen...”

3Móz 19,17–18 „Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viseld az ő bűnének terhét. Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeresd felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr.”

.....
.....
.....
„Milyen csodálatosan egyszerű és mindenre kiterjedő Isten tökéletes törvénye! Olyan tömör, hogy könnyedén megtanulhatjuk az egésztest, mégis mélységesen fejezi ki Isten minden

akarátát. Nemcsak a külsőleg megnyilvánuló tetteket veszi számításba, hanem a szív gondolatait, szándékait, valamint vágyait és érzéseit is. Emberi törvények erre nem képesek, azok csak a külső cselekedeteket érinthetik. Áthághatja valaki a törvényt úgy, hogy közben vétkét el tudja rejteni az emberek elől. Lehet bármilyen bűnöző – tolvaj, gyilkos vagy parázna –, ameddig bűne rejtve marad, az emberi törvény nem ítélheti el. Isten törvénye azonban észreveszi azt a féltékenységet, irigységet, gyűlöletet, rosszindulatot, bosszút, mohóságot, bujaságot és nagyravágyást is, amely ott kavarog a lélekben, de – megfelelő alkalom hiányában – még nem jutott külső kifejezésre. Ezek a bűnös indulatok kerülnek majd elszámolásra azon a napon, amikor *»...minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az«* (Préd 12,16)...

Bármilyen gyümölcsseink is vannak, azoknak semmi hasznuk nem lesz, ha a szeretet hiányzik életünkéből. Vallásunk lényege az Isten és embertársaink iránti szeretet. Senki nem szeretheti Krisztust, ha nem szereti az Ő gyermekeit. Ha egyesülünk Krisztussal, akkor az Ő értelme lesz bennünk. Tisztaság és szeretet ragyog jellemünkben, életünket pedig szelídség és igazság uralja. Még az arckifejezésünk is megváltozik. A lélekben lakozó Jézus Krisztus kiárasztja átalakító erejét, és a külső megjelenés a belül uralkodó békéről és örömről tesz bizonyosságot...” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 206., 310. o.)

5 Gondoljuk át József és Dávid élettörténetét! Hogyan töltötték be az előbbi mércét, azaz jutottak el oda, hogy nemcsak nem gyűlölték felebarátaikat, hanem igazi szeretetet tanúsítottak? Miként követhetjük példájukat?

(József életéről Mózes I. könyve 37. fejezetétől az 50. fejezetig, Dávid életéről Sámuel I. könyve 16. fejezetétől a Királyok I. könyve 2. fejezetéig és Krónikák I. könyvében olvashatunk.)

1Móz 50,15–21 „Amint látták József bátyjai, hogy az ő atyjuk meghalt, ezt mondták: Hátha gyűlölni fog minket

József, és visszaadja nekünk mindazt a gonoszt, amit rajta elkövettünk. Üzenetet küldtek azért Józsefhez, mondván: »A te atyád megparancsolta nekünk az ő holta előtt, mondván: Így szóljatok Józsefhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkét és bűnüket, mert gonoszul cselekedtek ellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkét, akik a te atyád Istenét szolgálják.« József pedig sírt, amikor ezt mondák néki. Járultak pedig őhöz az ő testvérei is, és leborultak előtte, és mondának: Ímé mi a te szolgálid vagyunk. József pedig monda: Ne féljete, avagy Isten gyanánt vagyok-é én? Ti gonoszt gondoltatok ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy, amint ma, hogy sok nép életét megtartsa. Most annakokáért ne féljete: eltartalak én titeket és a ti gyermekeiteket. És megvigasztalta őket, és szívökre beszélt.»

1Sám 24,3-16 „Maga mellé vőn azért Saul az egész Izrael közül háromezer válogatott embert, és elment, hogy megkeresse Dávidot és az ő embereit a vadkecskék kőszikláin. És eljutott a juhaklokhoz, amelyek az útfélen vannak, hol egy barlang volt; és bement Saul, hogy ott szükségét végezze; Dávid pedig és az ő emberei a barlang rejtekeiben voltak. Akkor mondák Dávidnak az ő emberei: Ímé ez az a nap, amelyről azt mondotta az Úr néked: Ímé kezedbe adom ellenségedet, hogy úgy cselekedj vele, amint néked tetszik. Felkelt azért Dávid, és elmeteszte orozva Saul ruhájának szárnyát. Lőn pedig ezután, hogy megesett Dávid szíve rajta, hogy elmetesztette Saul ruhájának szárnyát, és monda az ő embereinek: Oltalmazzon meg engem az Úr attól, hogy ily dolgot cselekedjem az én urammal, az Úr felkentjével, hogy kezeimet fölemeljem ellene, mert az Úr felkentje ő. És megfeddte Dávid kemény szókkal embereit, és nem engedte meg nekik, hogy Saul ellen támadjanak. Amikor pedig Saul felkelt a barlangból, és elment az úton, Dávid is felkelt ezután, és kiment a barlangból, és Saul után kiálta, mondván: Uram király! Mikor pedig Saul hátratekintett, Dávid arccal a földre hajolt, és tisztessé-

get tön néki. És monda Dávid Saulnak: Miért hallgatsz az olyan ember szavaira, aki azt mondja: Ímé, Dávid romlásodra tör?! Ímé a mai napon látták a te szemeid, hogy az Úr téged kezembe adott ma a barlangban, és azt mondták, hogy öljelek meg téged, de én kedvezék néked, és azt mondtam: Nem emelem fel kezem az én uram ellen, mert az Úr felkentje őt. Azért atyám! Nézd, ugyan nézd felső ruhádnak szárnyát kezemben, mert mikor levágtam felső ruhádnak szárnyát, nem öltelek meg téged! Azért tudd meg és lásd, hogy nincs az én kezemben hamisság és semmi gonoszság, és nem vétkeztem ellened, de te mégis életem után leselkedel, hogy elveszesd azt. Az Úr tegyen ítéletet közöttem és közötted, és álljon bosszút az Úr érettem rajtad, de az én kezem nem lesz ellened. Amint a régi példabeszéd mondja: A gonoszoktól származik a gonoszság; de az én kezem nem lesz ellened. Ki ellen jött ki Izrael királya? Kit kergetsz? Egy holt ebet, vagy egy bolhát? Legyen azért az Úr ítélőbíró, és tegyen ítéletet közöttem és közötted, és lássa meg; Ő forgassa az én ügyemet, és szabadítson meg engem kezedből.”

.....

.....

.....

További kérdések: Milyen lehetett Józsefnek újra szembesülni azzal, hogy testvérei bizalmatlanok vele szemben? Mi volt az, ami segített Dávidnak, hogy társai biztatása ellenére se bántsa Sault, s ne úgy értékelje a helyzetet, mint Istentől kapott lehetőséget, hogy megszabaduljon üldözőjétől?

Józsefet és Dávidot életük e nemes megnyilatkozásai Krisztus előképévé tették az Ószövetségben. Isten terve az, hogy ahogyan ők bemutatták, mit jelent az irgalmasság, úgy legyen ez láthatóvá a mi életünkön keresztül is a környezetünk számára.

„József élete Krisztus életét példázza. Fivéreit az irigység

vitte rá, hogy eladják rabszolgának, mert az remélték, ezzel megakadályozzák, hogy hatalmasabb legyen, mint ők. Amikor eladták Egyiptomba, azzal áltatták magukat, hogy nem kell már aggódniuk az álmai miatt, mert elvágják a beteljesedés lehetőségét is. De Isten másképp döntött, és megmásítva terveket, éppen azt segítette elő, amit ők megakadályozni akartak. Így féltékenykedtek a zsidók papjai és vénei is Krisztusra, mert azt hitték, hogy az emberek figyelmét elvonja tőlük. Halálra ítélték, hogy ne lehessen király, és nem gondolták, hogy éppen ezzel kenték Őt királlyá.

József, egyiptomi rabszolgasága révén, a család szabadítója lett – ez a tény azonban nem csökkentette testvérei vétkét. Így tette Krisztust is a keresztre feszítés az emberiség Megváltójává, az elbukott világ Üdvözítőjévé és Urává, de kínzóinak és hóhérainak bűne éppen olyan nagy maradt, mint ha cselekedetüket az isteni gondviselés nem fordította volna Jézus megdicsőülésére és az emberiség javára.

Ahogy Józsefet saját atyjafiai adták el a pogányoknak, úgy Krisztust is egyik tanítványa adta el felbőszült ellenségeinek. Józsefet becsületessége miatt vádolták be hamisan, és zárták börtönbe; így vetették meg Jézust is, mert igazságos, szent és önzetlen életével megfeddte bűneiket. És bár bűnt nem találtak Őbenne, hamis tanúk vallomására mégis elítélték. József türelme, szelidsége, amellyel az igazságtalanságot elszenvedte, készséges megbocsátása és testvérei iránti nemes jóakarata ugyancsak példája az Úr Jézus cselekedeteinek. Ő is panasz nélkül szenvedte el az istentelenek által Őreá mért megaláztatást és kegyetlenséget, és nemcsak gyilkosainak, hanem mindenkinek megbocsát, aki bűneit beismerve bocsánatért fordul Hozzá.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 245–246. o.)

E kérdés átgondolásához ajánljuk Ellen G. White *Pátriárkák és próféták* c. könyvéből a „József Egyiptomban”, „József és bátyjai”, „Dávid nagylelkűsége” fejezeteket!

Milyen további gyakorlati példákat tudunk felidézni az Ószövetségből az emberi megbocsátás és a szívből jövő szeretet szép példáiként?

Megbocsátás és bűnbánat

„Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjaival, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.” (Csel 5,31)

1 Lehet-e Isten előtt igaz az ember? Mi az igazság válasza és feltétele?

Róm 3,10–12 „Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is. Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.”

Csel 3,19 „Bánjátok meg azért és térjetelek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úr színétől.”

Mát 5,6 „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozni az igazságot: mert ők megelégtetnek.”

2Kor 5,17–21 „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetés ígéjét. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljetelek meg az Istennel! Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.”

.....

.....

„Hogyan lehet igaz az ember Isten előtt? Hogyan tehető igazá egy bűnös ember? Egyedül csak Krisztus által juthatunk összhangra Istennel és a szent élet kívánalmaival. De hogyan jöjjünk Krisztushoz? Sokan teszik fel ugyanazt a kérdést, amit egykor a sokaság Jeruzsálemben, pünkösd napján, akik, miután felismerték bűneiket, így kiáltottak fel: *»Mit cselekedjünk?»* Péter apostol válaszának első szavai így hangzottak: *»Bánjátok meg!»* (Csel 2,37–38) Majd egy más alkalommal, nem sokkal ezután, ezt mondta: *»Bánjátok meg és térjete meg, hogy eltöröltessenek bűneitek.»* (Csel 3,19)” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 21. o.)

A bűn beengedése és elhatalmasodása az embertől származik. Az igazzá válás lehetősége, a bűnbánat *„pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által”*. Gondolkoztunk-e már azon, hogy nem azért hajlandó megbocsátani nekünk Isten, mert bűnbánatot gyakorolunk, hanem azért van lehetőségünk a bűneink megbánására, mert Ő már előtte adott nekünk megbocsátást. Nem nekünk kell kérlelnünk Őt, hogy bocsásson meg, hanem Ő kérlel, hogy akarjunk megbánni, mivel Ő már megbocsátott. Ősszüleink bukásakor láthatjuk, hogy még föl sem fogták engedetlenségük és tetteik súlyát, még nem kértek bocsánatot, még nem fejezték ki bánkódásukat tetteik miatt, Krisztus mégis megbocsátásáról biztosította őket. Ez abban jutott kifejezésre, hogy időt, további életet és lehetőséget kaptak arra, hogy bűneikkel szembeforduljanak, és vágyakozzanak az igaz élet után.

2 Szükséges-e tudatára ébrednünk minden bűnünknek?

Luk 23,34 „Jézus pedig monda: Atyám! Bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek. Elosztván pedig az Ő ruháit, vetének reájok sorsot.”

Zsolt 51,5 „Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog.”

1Ján 1,9 „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.”

3Móz 16,30 „Mert ezen a napon engesztelés lesz érte-
tek, hogy megtisztítson titeket; minden bűnötöktől meg-
tisztultok az Úr előtt.”

.....

.....

„Ha kínszói tudták volna, hogy azt gyötrik, aki azért jött, hogy megmentse a bűnös emberi nemzetséget az örök pusztulástól, elfogta volna őket a lelkiismeret-furdalás és a rémület. Tudatlanságuk azonban nem érvényteleníti bűneiket. Azért nem, mert éppen az ő kiváltságuk volt az, hogy megismerjék és elfogadják Jézust Üdvözítőjüként. Közülük néhányan felismerték bűneiket, megbánták azokat, és megtértek. Néhányan bűnbánatuk hiányában lehetetlenné tették, hogy Jézus kérése meghallgatásra találjon és beteljesedjék rajtuk. Isten szándéka azonban éppen így valósult meg. Jézus megszerezte a jogot ahhoz, hogy az emberek szószólója legyen Atyja jelenlétében.

Krisztus ellenségeiért elmondott imája magába foglalta az egész világot: minden egyes bűnöst, azokat is, akik már leélték életüket, és azokat is, akik ezután élnek, a világ kezdetétől a világ végéig. Mindegyiküket terheli Isten Fia keresztre feszítésének bűne. Isten azonban a bűnbocsánatot is ingyen felajánlotta mindegyikünk számára. Aki csak akar, megbékülhet Istennel, és öröközheti az örök életet.”

„...ha a szív enged Isten Lelke befolyásának... a lelkiismeret megelevenedik, és a bűnös bizonyos mértékig felfogja az erkölcsi törvény mélységét és szentségét, amely Isten uralmának alapja. *»Az a világosság, amely megvilágosít minden embert«*, bevilágít a lélek titkos zugaiba, és *»világosságra hozza «a sötétség elrejtett dolgait«* (Ján 1,9; 1Kor 4,5). Határozott meggyőződés lesz úrrá az ember szíven, lelkén. Érzékeli az örökkévaló Isten tökéletesen igaz jellemét, és megretten attól a gondolatától, hogy bűnnel terhelten, tisztátalanul kell megállnia a szívek vizsgálója előtt. Látja Isten szeretetét, a szentség szépségét, a tisztaság örömét, vágyakozik arra, hogy megtisztuljon és helyreállítsa közösségét a mennyel...

Az igaz bűnvallomás mindig egyedi természetű, és konkrét

bűnöket ismer be. Lehetnek ezek olyan vétkek, amelyeket azok előtt kell megvallani, akiket megbántottunk velük, de lehetnek nyilvános bűnök is, amelyeket – mivel nyilvánosan követtük el őket – nyilvánosan is kell megvallanunk. Döntő dolog, hogy minden bűnvallomásnak határozottnak, a lényegét érintőnek kell lennie, és azokra a néven nevezett bűnökre kell vonatkoznia, amelyeket elkövettünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 653. o.; *Krisztushoz vezető lépések*, 22., 35. o.)

Pál apostol nem védte magát, amikor visszagondolt múltjára, és nem általánosságban fogalmazta meg, hogy ő milyen gyarló és bűnös. *„Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közül én sokat börtönbe vettettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt amikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam. És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem, és felettébb dühösködvén ellenük, kergettem mind az idegen városokig is.”* (Csel 26,10–11)

„Az ilyen bűnbánók ugyanúgy kiáltanak Istenhez, mint a szegény vámszedő, aki a szemét sem merde az égbe emelni: *»Isten, légy irgalmas hozzám, bűnőshöz!«* (Luk 18,13) Akik ilyen beismerő vallomást tesznek, azok megigazítatnak, mert Jézus az Ő véérére hivatkozva bűnbocsánatot kér rászükre.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 37. o.)

3 Mi a bűnbánat igazi lényege?

2Sám 12,13–14 „Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödet, nem fogsz meghalni. Mindazáltal, mivel alkalmat adott a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban: a te fiad is, aki lett néked, bizonygyal meghal.”

Zsolt 51,6. 12 „Egyedül Teellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a Te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben... Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!”

Zsolt 63,4 „Hiszen a Te kegyelmed jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged.”

.....

.....

.....

„A bűnbánat magában foglalja a bűn elkövetése miatt érzett mély szomorúságot és a bűntől való elfordulást. Mindaddig nem tagadjuk meg a bűnt, amíg meg nem látjuk annak bűn voltát, és mindaddig nem lesz alapvető változás az életünkben, amíg szívből el nem fordulunk a bűntől.

Sokan félreértik a bűnbánat igazi természetét. Sokan vannak, akik fájlalják, hogy vétkeztek, sőt mintha meg is javulnának külsőleg, mert félnek attól, hogy rossz cselekedeteik miatt szenvedések hárulnak rájuk. De ez a megbánás nem azonos a bibliai értelemben vett bűnbánattal. Az ilyenek inkább a bűn következményeit fájlalják, semmint magát a bűnt. Így bánkódott Ézsau is, amikor rádöbbsent, hogy örökre elveszítette elsőszülöttségi jogát. Bálám is megrémült Isten angyalától, aki kivont karddal elállta az útját. Elismerete vétkét, nehogy elveszítse az életét. De szívében nem volt valódi bűnbánat, nem változtatta meg szándékát, nem rettent vissza a gonosz cselekedettől. Júdás is így kiáltott fel, miután elárulta az Urat: *»Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért!«* (Mát 27,4) A kárhozat borzalmának érzete, a féltelmetes ítéletre való előrettekintés kényszerítették ki csupán belőle ezt a vallomást. A rá háruló következmények töltötték el rémülettel, de lelkében nem volt mély, szívet tépő bánat amiatt, hogy elárulta Isten ártatlan Fiát, hogy megtagadta Izrael Szentjét. A fáraó is elismerte bűnét, amikor a csapásoktól szenvedett, azért, hogy megmeneküljön a továbbiaktól, de mihelyt Isten felfüggesztette a csapásokat, rögtön újból szembeszegült az Úr akaratával. A felsorolt személyek mind siránkoztak a bűn következményei miatt, de nem fájalták a bűnt magát...

Dávid imája, amelyet súlyos elesése után mondott, megmutatja az igazi bűnbánat természetét. Dávid megbánása mély

és őszinte volt. Nem törekedett arra, hogy mentegesse bűnét. Nem az a vágy készítette könyörgésre, hogy menedéket keresen a fenyegető ítélettel szemben. Láta törvényszegése iszonyatos voltát, tudta, hogy lelke beszennyeződött, és undorodott bűnétől. Nem csupán bűne megbocsátásáért könyörgött, hanem tiszta szívért is. Sóvárogva vágyakozott a szentség örömére, hogy újból összhangra és közösségre juthasson Istenel.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 21–22. o.)

Emlékezzünk az 51. zsoltár gondolataira, és figyelmesen olvassuk el újra!

„A saját erőnkől nem tudunk ilyen megbánásra jutni. Csak Krisztus által nyerhetünk bűnbánatot, aki *»felment a magasságba, és ajándékokat adott az embereknek«* (Eféz 4,8).

Ezen a ponton sokan tévedésbe esnek, s így elveszítik azt a segítséget, amelyben Krisztus részesíteni szeretné őket. Azt gondolják ugyanis, hogy nem mehetnek Jézus Krisztushoz addig, amíg megbánásra nem jutnak, mivel a bűnbánat készít utat a bűnök megbocsátásához. Való igaz, hogy a bűnbánat megelőzi a bűnbocsánatot, hiszen eleve csak a töredelmes szív érzi azt, hogy Megváltóra van szüksége. De várnia kell-e a bűnösnek azzal, hogy Krisztushoz menjen, mindaddig, amíg meg nem bánta bűneit? A szükséges bűnbánat legyen talán az akadály a annak, hogy a bűnös a Megváltóhoz találjon?

A Biblia sehol sem tanítja azt, hogy a bűnösnek megbánást kellene tanúsítania, mielőtt megszívlelné Krisztus hívását: *»Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én nyugalmat adok néktek...«* (Mát 11,28) Hiszen éppen a Krisztusból kiáradó erkölcsi hatalom és tiszta-ság az, ami valódi bűnbánathoz vezet. Világossá teszi ezt Péter apostol kijelentése, amelyet a zsidó főtanács előtt tett Krisztusra vonatkozóan: *»Isten Fejedelemmé és Megtartóvá emelte Őt jobbjával, hogy adjon Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.«* (Csel 5,31) Éppúgy nem juthatunk bűnbánatra Krisztus Lelke nélkül – aki felébreszti a lelkiismeretet –, mint ahogy bűneink sem bocsáttathatnak meg Krisztus nélkül.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 23–24. o.)

4 Mire bátorítson Isten megbocsátó kegyelme?

Ésa 55,7 „Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú a gondolatait, térjen az Úrhoz, és könyörül rajta; a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.”

Péld 28,13 „Aki elfedezi a vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.”

Mát 6,12. 14–15 „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek... Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”

Mát 18,27–28. 35 „Az Úr pedig megszárván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki. Kimenvén pedig az a szolga, találkozék egygel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral volt néki adós; és megragadván azt, fojtogatja, mondván: Fizesd meg nékem, amivel tartozol...

Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.”

.....

.....

.....

„A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, visszautasíthatja Krisztus vonzását egy ideig, de ha végül nem áll ellene, akkor Jézus magához vonja. A megváltás tervének megismerése a kereszt lábához vezet ezután, hogy megbánja bűneit, amelyek Isten szeretett Fiának szenvedéseit okozták.”

„Semmibe vegyük talán Isten kegyelmét? Gondoljuk meg: mit tehetett volna értünk még többet? Törekedjünk ugyanolyan szeretetre Isten iránt, mint amilyen szeretettel Ő sze-

retett bennünket! Éljük mindazokkal a kegyelmi eszközökkel, amelyekről gondoskodott számunkra, hogy átalakulhassunk az Ő hasonlatosságára, helyreállhasson közösségünk a szolgáló angyalokkal, s összhangban és közösségben élhessünk az Atyával és a Fiúval.

Ne csaljátok meg magatokat azzal a gondolattal sem, hogy – nagy szeretete és irgalmassága folytán – Isten még azokat is megmenti, akik elvetik kegyelmét. A bűn valódi súlya csak a kereszt fényében mérhető fel igazán. Ha emberek azt bizonygatják, hogy Isten túlságosan jó ahhoz, hogy kivesse a bűnösöket az üdvösségből, akkor tekintsenek a Golgotára. Krisztusnak azért kellett meghalnia, mert nem létezett semmilyen más mód, amely által Isten megszabadíthatta volna az embert.

Óvakodjatok a halogatástól! Ne szűnjetek meg azért küzdeni, hogy elhagyjátok a bűnt, ne szűnjetek meg keresni a szív tisztaságát Jézus által! Ezrek és ezrek követtek el tévedést ebben a tekintetben, örök veszttükre. Elsősorban nem az emberi élet rövidegét és bizonytalanságát akarom itt hangsúlyozni, mert létezik ennél borzalmasabb veszély is, amelyet sokan nem érzékelnek. Ez a veszély a késlekedésben rejlik, ha vonakodunk engedni Isten Szentlelke kérlelő szavának, mivel jobban szeretünk a bűnben élni. A késlekedés ezt jelenti ugyanis a valóságban. A bűnt csak a végtelen veszteség kockázatával lehet melengetni és dédelgetni, bármilyen kicsinek vagy jelentéktelennek látszó vétkekről legyen is szó. Amit mi nem győzünk le, az minket fog legyőzni, és pusztulásunkat munkálja.

A törvényszegés minden cselekedete, Krisztus kegyelmének minden egyes elutasítása visszahat ránk: megkeményíti a szívet, meggyengíti az akaratot, elhomályosítja az értelmet. Nem csupán azt eredményezi, hogy ezután kevésbé hajlunk az engedelmességre, hanem lelkileg kevésbé leszünk képesek engedni Isten Lelke halk és szelíd kérlelésének.

Sokan azzal a gondolattal igyekeznek lecsendesíteni nyugtalan lelkiismeretüket, hogy bármikor megváltoztathatják bűnös útjaikat, ha egyszer majd úgy akarnak dönteni. Azt hiszik, könnyedén bánhatnak a kegyelem hívásaival, mert azzal áltatják magukat, hogy visszautasításuk ellenére is, újra

meg újra részesülhetnek e késztetésekben. Azt gondolják, egy végső, kritikus pillanatban megváltoztathatják majd életútjukat, noha mindaddig a kegyelem Lelke ellen cselekedtek, mindaddig Sátán oldalán érvényesítették befolyásukat. Ezt azonban nem olyan könnyű megtenni. Az addigi életük során szerzett tapasztalatuk, egész neveltetésük annyira erőteljesen formálják jellemüket, hogy közülük csak igen kevesen vágyakoznak majd átformálódni Krisztus képmására.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 25., 20., 28–31. o.)

5 Hol vannak a megbánt és megbocsátott bűneink?

3Móz 4,4-7/a „És vigye a tulkot a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elé, tegye a kezét a tulok fejére, és a tulkot ölje meg az Úr előtt. És vegyen a felkent pap a tuloknak véreből, s vigye be azt a gyülekezet sátorába. Mártsa be a pap az ujját a vérbe, és hintsen a vérből hétszer az Úr előtt a szent hajlék függőnye felé. És tegyen a pap a vérből az Úr előtt a fűszerekből való füstölő oltár szarvaira...”

Zsid 9,22. 12 „És csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat... Nem bakok és tulkok vére által, hanem az Ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.”

Zsid 10,19 „Mivelhogy azért, atyámfiak, bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által.”

.....
.....
.....
„A naponkénti szolgálat legfontosabb része az egyének javára végzett szolgálat volt. A bűnbánó bűnös a sátor ajtajához hozta áldozatát, és kezét az áldozati állat fejére téve megvallotta bűneit, így jelképesen áthárítva azokat az ártatlan ál-

dozatra. Sajat kezüleg ölte meg az áldozatot, amelynek véré a pap a szentélybe vitte, és a kárpit felé hintette, amely mögött a megszegett törvényt tartalmazó frígláda volt. E szer-tartás által a bűnt jelképesen áthárították a szentélyre.”

„A jelképes árnyékszolgálat véget ért. Az ajtó, amelyen át az emberek korábban Isten elé járulhattak, nem volt már nyitva. A zsidók nem akarták keresni Őt azon az egyetlen úton, amelyen megtalálhatták volna: a mennyei templomban folyó szolgálat útján. Ezért nem tudtak közösségre jutni Istennel. Számukra zárva volt az ajtó. Nem látták meg Krisztusban az igazi áldozatot és az Istenhez vezető egyetlen közbenjárót, ezért nem részesülhettek a közbenjárás áldásaiban.

A hitetlen zsidók helyzete illusztrálja a közönyös és hitetlen látszatkeresztények állapotát, akik nem akarnak tudomást venni irgalmas Főpapjuk munkájáról. Amikor a jelképes szolgálat főpapja belépett a szentek szentjébe, egész Izraelnek Isten előtt mélységesen megalázkodva el kellett helyezkednie a templom körül, hogy bűneikre bocsánatot kapva, Izrael közösségének tagjai maradhassanak. Mennyivel fontosabb, hogy most, a valóságos engesztelési napon, megértsük Főpapunk munkáját, és tudjuk, mit kell tennünk.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 304. o.; *Korszakok nyomában*, 384. o.)

Csak azok a bűnök töröltetnek el, amelyek a vér által a szentek szentjére hárulnak. Szükséges megértenünk, hogy egy ószövetségi ember hogyan rendezhette a bűnt, mi volt a rendezés folyamata. Ugyanennek a folyamatnak kell végbemennie ma is, hit által.

6 Mi bátorítson kétségbeesés, csüggedés, hitünk fogyatkozása esetén?

Luk 22,32 „De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.”

Luk 5,20 „És látván azoknak hitét, monda: Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.”

Márk 2,10/b „Az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani...”

„Az emlékek hullámai átcsaptak rajta. Az Üdvözítő gyengéd irgalma, kedvessége és hosszútűrése, jóindulata és türelme, amit eltévelyedő tanítványai iránt megmutatott – mind-mind visszaidéződtek benne. Emlékezetébe idézte Jézus figyelmeztetését: *»Simon! Simon! Íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.»* (Luk 22,31–32) Borzalommal gondolt vissza saját hálátlanságára, hamisságára, hamis esküjére.”

„Amikor megbánta bűneit, és hitt Jézus gyógyító hatalmában, akkor áldotta meg először vágyakozó szívét a Megváltó életadó kegyelme. Jézus figyelte, hogyan növekszik a hit első megvillanása azzá a meggyőződésé, hogy Krisztus a bűnös egyedüli mentsvára. Láta, hogyan lesz a meggyőződés mind erősebb, ahogyan e férfi a színe elé törekszik.

Most a Megváltó szavai zeneként hatoltak a szenvedő fülébe: *»Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.»* (Luk 5,20)

A kétségbeesés terhe legördül a beteg lelkéről, a megbocsátás békeje nyugszik meg rajta, és árad szét arcán. Eltűnt a testi fájdalom, egész lénye átváltozott. A tehetetlen gutaütött meggyógyult, a bűnös vétkező bocsánatban részesült.

Őszinte hittel fogadta Jézus szavait, mint az új élet ajánlókát. Nem volt több kérése, örömtől áthatva, csendben feködt, túlságosan boldog volt ahhoz, hogy megszólaljon.” (Elen G. White: *Jézus élete*, 616., 216. o.)

7 Milyen célt tűzzünk ki magunk elé ezen a területen?

1Ján 2,1 „Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.”

1Móz 17,1 „Amikor Ábrám kilencvenkilenc esztendő volt, megjelent az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én a mindenható Isten vagyok, járj énelöttem, és légy tökéletes.”

Jel 14,5 „És az ő szájukban nem találtak álnokság; mert az Isten királyi széke előtt feddhetetlenek.”

Ján 8,11/b „Én sem kárhoztatlak: eredj el, és többé ne vétkezzél!”

.....

.....

„Azoknak, akik akkor élnek a Földön, amikor Krisztus befejezi közbenjárását a mennyei templomban, a szent Isten színe előtt közbenjáró nélkül kell megállniuk. Ruhájuknak hótisztának kell lennie, jellemüknek »a meghintés vére« által meg kell tisztulnia a bűntől.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 379. o.)

Jézus példája

1 Hogyan irányítja figyelmünket tanításaiban Jézus a megbocsátás gyakorlásának kiemelkedő fontosságára?

Mát 6,12. 14–15 „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. ...Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg néktek a ti vétkeiteket.”

Mát 7,2 „Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltetek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek.”

.....

.....

„Isten megbocsát nekünk, nem azért, mert megbocsátunk, hanem »amiképpen« megbocsátunk. Megbocsátásra mindig Isten ki nem érdemelt szeretete készítet... Semmi sem igazolhatja az engesztelhetetlenséget. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten kegyelmében.”

„Az egyik legáltalánosabb és legvégzetesebb következménnyel járó bűn az engesztelhetetlen lelkület megtűrése. Hányan melengetnek szívükben ellenségeskedést és bosszúállást, aztán Isten elé borulva kérik, hogy bocsássa meg vétkeiket, amint ők is megbocsátanak az ellenük vétkezőknek. Nem fogják fel az ima igazi értelmét, mert ha megértenék, nem mernék az ajkukra venni. Mindennap, minden órában Isten megbocsátó könyörületére szorulunk, hogyan táplálhatunk hát keserűséget és rosszindulatot bűnös társaink

íránt?” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 168. o.; *Bizonyságtételek* V, 125–126. o.)

A meg nem bocsátott emberi gyarlóságokat jobb híján ítélni kezdi az emberi természet. Erre a veszélyre hívja fel Jézus is a figyelmünket. A megbocsátás, mint a Krisztusban megmutakozó isteni szeretet egyik elemének megtanulása tehát nem „kedvünk szerint” ajánlott, de egyenesen életsükséglet ahhoz, hogy egészségesen növekedhessünk Krisztusban. Gyakorlása nem függhet emberi érzelmektől, rokonszenvtől, vagy az ellenünk elkövetett vétek nagyságától. Tanulnunk kell Istentől, aki mindig elfogulatlanul és bőszéges kegyelmével válaszol az egyes ember életében még a gonoszság meg-növekedésére is (Róm 5,20).

2 Hogyan nyilatkozott meg Krisztus életében a megbocsátás lelkiülete?

Márk 3,1–2. 5 „És ismét bement a zsinagógába, és vala ott egy megszáradt kezű ember. És lesik vala Őt, hogy meggyógyítja-e szombatnapon, hogy vádolhassák Őt... Ő pedig elnézve őket haraggal, bánkódott szívük keménysége miatt...”

Luk 22,60–62 „...Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas. És hátrafordulván az Úr, tekintte Péterre... És kimenvén Péter, keservesen síra.”

Ján 21,15 „Mikor aztán megebédelének, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél? Monda néki: Uram, Te tudod, hogy szeretlek Téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányaimat!”

Luk 23,33–34 „Amikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya helyének mondatik, ott megfeszíték Őt... Jézus pedig mondta: Atyám! Bocsásd meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekesznek.”

Egész életében és szolgálatában végigkísérte Jézust a farizeusok ármánykodása és gyűlölete. Ilyen körülmények között szólt és élte a szeretet igazságait. Miközben leselkedtek utána, Ő nyitott könyvként olvasott szívükben, mégsem ijedt meg, csüggedt el, vagy lobbant indulatra irántuk. Haragja bűneik és magatartásuk ellen irányult, bánkódása a megbocsátó, de irányukban mégis tehetetlen szeretet sajnálkozása volt.

Péter apostol kétszeresen érthette meg a jézusi megbocsátás jóságát. Egyszer, amikor Krisztus egyetlen pillantással jutatta eszébe, hogy „*a test erőtlen... de én imádkoztam érted...*”; másodszer pedig háromszorosan erősítve meg az érdemtelen apostolt pásztori elhívásában.

„Jézus nem mellőzött egyetlen embert sem, mindenkiben értéket látott. Gyógyításait mindenkinek felkínálta... Ha látta, hogy valaki semmibe veszi vagy bántalmazza embertársát, még jobban tudatosult benne, hogy az embernek milyen szüksége van az ő istenemberi megértésére. Reményt akart ébreszteni a legdurvábbak, legkevésbé ígéretesek lelkében is: arra biztatta őket, hogy ők is feddhetetlenné és ártatlanná válhatnak.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 17. o.)

Az ember hajlamos többre tartani magát, ha megbocsát. Jézusnál ez a szeretet természetes része volt. Nem elismerésre méltó tettnek vagy erénynek, esetleg érdemszerző jó cselekedetnek kell tehát látnunk a megbocsátást. Egyedül Isten kegyelmének átalakító munkája teheti erre nyitottá a szívet. Krisztus magatartásában a kereszten is azt látjuk, hogy nem foglalkozik az Őt érő bántásokkal. Lélekben felülemelkedve a sértésen, a fizikai bántalmazás fájdalmain, teljes kiszolgáltottságában ellenségeiért imádkozik. Ő tanúsít részvétet, sajnálattal és aggódva könyörög teremtményeiért.

3 Miért zárhatja ki a meg nem bocsátó lelkület Isten áldását bármely vallásos szolgálatunkból, és általában Istennel való kapcsolatunkból is?

Márk 11,25–26 „És mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket. Ha pedig meg nem bocsátotok, a ti mennyei

Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.” (Vö. **Mát 5,23–24**)

1Ján 4,20–21 „Ha azt mondja valaki, hogy »Szeretem az Istent«, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát? Az a parancsolatunk is van Őtőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.”

Róm 8,9 „Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az Övé.”

.....
.....
.....
„Aki úgy érzi, hogy minden képzelt sértés miatt haragra gerjedhet, neheztelhet, Sátánnak nyitja meg a szívét. A keserűséget, ellenségeskedést ki kell űzni a lélekből, ha összhangban akarunk maradni a mennnyel.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 255. o.)

Lehetséges-e a másik ember iránti nehezteléssel vagy megbántottsággal a szívünkben bűnbocsánatot nyerni Istentől saját vétkeinkre? Jézus egyértelműen kizárja ezt a lehetőséget. Hogyan lehetne Istennel őszinte az, aki önmagával szemben nem hajlandó erre? A szeretetlenség e formáját nevezi János apostol „hazug” magatartásnak. Ilyen állapotában az ember nemcsak embertársainak mutat hamis képet Istenről, de önmagának is „hazudik”. Magatartásának kettőssége – ahogyan a láthatatlan Isten iránti szeretetét hangoztatja, miközben a látható felebaráttal szeretetlen – olyan ellentmondást hordoz, amit másban ő sem nézne jó szemmel.

Hasonló kijelentést tesz Jézus, amikor „az oltárra vitt áldozat” otthagyasára és emberi viszályaink rendezésére szólít fel. Az egyik embernek szolgálni úgy, hogy a másik ember vétke iránt engesztelhetetlenek vagyunk – ilyen igyekezetre nem adhat áldást az igazságos és szent Isten.

„Sokan buzgóknak a vallási szolgálatok terén, miközben testvé-

reikkel sajnálatos nézeteltérések vannak, amelyeket el kellene simítaniuk. Isten azt kívánja, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt az összhang helyreállításáért. Míg ezt meg nem teszik, nem fogadhatja el szolgálatukat. A keresztyény kötelessége itt világosan kitűnik.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 255. o.)

4 Mi mindent jelenthet a cselekvő szeretet – mint a megbocsátás gyakorlata – olyan esetekben, amikor rosszat tesznek nekünk?

Mát 18,12–14 „Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajon a kilencvenkilencet nem hagyja-e ott, és a hegyekre menve, nem keresi-e azt, amelyik eltévelyedett? És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább örvend azon, mint a kilencvenkilencen, amely el nem tévelyedett. Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszzen e kicsinyek közül.”

Róm 15,1 „Tartozunk pedig mi erősek, hogy az erőtlének erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.”

„Mindennel, ami előnyt jelent számunkra másokkal szemben – legyen műveltség, finomság, nemes jellem, keresztyény nevelés, vallási tapasztalat –, adósok vagyunk a hátrányosabb helyzetben élőknek, és amennyire csak erőnkből telik, szolgálunk kell őket. Ha erősek vagyunk, emeljük föl a gyengék kezét... Ha az egyik e kicsinyek közül csatát veszít, és rosszat tesz neked, a te feladatod, hogy keresd a gyógyulását. Ne várj rá, amíg megteszi az első lépést a megbékélés felé.”

„Ne engedjünk betolakodni semmi rossz érzést a szívünkbe testvérünk ellen, mert ez nem a Krisztus lelkülete. Nem az igazság elve hibát találni és gonoszt gondolni testvérünkről. Ha nézeteltérés támad köztetek, próbáljátok meg minden módon elsimítani azt! Ez keresztyény kötelességetek.

Azt képzelhetitek, hogy a nehézség teljesen testvéretek hi-

bája, de ha a testvéred nem jön hozzád, neked kell elmened hozzá, s próbáljatok egyetértésre jutni.

Naponta boruljatok Isten elé. Esedeztetek, hogy Szentlelke fénye költözzék szívetekbe. Ne szűnj meg könyörögni, míg minden gonosz gondolatot és érzést le nem győztél...

Különböző a jellemünk, hajlamunk, természetünk, ezért nem szabad ítélkeznünk egymás fölött. Ha úgy érzed, hogy megbántottak, menj el egyenesen a helytelenül cselekvőhöz, és szólj így: »El akarok távolítani mindent, ami elválaszt bennünket.« Imádkozz vele...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 372–373. o.; *Igehirdetések és beszédek II.*, 21., 265. o.)

5 „Hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom?” Hogyan értette válaszában Jézus azt, hogy „még hetvenhétyszer is”? (Mát 18,21–22)

Mát 18,23–24. 26–30. 32–33 „Annakokáért hasonlatos a mennyek országa a királyhoz, aki számot akar vetni az ő szolgálóival. Mikor pedig számot kezdé vetni, hozának eléje egyet, aki tízezer talentommal vala adós... Leborulván azért a szolgálta előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. Az úr pedig megszáván azt a szolgálta, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki. Kimenvén pedig az a szolgálta, találkozik egygel az ő szolgálóival közül, aki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nekem, amivel tartozol. Leborulván azért az ő szolgálósa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, amivel tartozik... Akkor előhívatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolgálta, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem. Nem kellett volna-e néked is könyörölnöd a te szolgálórsadon, amiképpen én is könyörültem terajtd?”

.....

.....

„Nagyon sokszor ingerli a sértettet az ellene újra meg újra vétkező ismételt bűnvallomása, és úgy gondolja, hogy már épp elégszer megbocsátott. A Megváltó azonban világosan megmondta, miként kell a vétkezőkkel bánni: *»Ha... a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg neki.»* (Luk 17,3) ...Amikor meg akarja neked valani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! Milyen jogon ítélsz fölötte, mintha olvasnál a szívében!... *»És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer tehozzád tér, mondván: Megbántam – megbocsáss neki!«* (Luk 17,3–4) És nemcsak hétszer, hanem hetvenszer hétszer is; annyiszor, ahányszor Isten megbocsát neked.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 167. o.)

Gyakran felmerül azonban az a kérdés is, hogy mit tehetünk a megbocsátó készséggel való visszaélés elkerülésére? A fent idézett lukácsi ige azt is magában foglalja, hogy *„ha atyádfia vétkezik, dorgáld meg őt”*. Pál apostol azt írja: *„Ha annakokáért helye van Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vigasztalásának, ha helye van a Lélekben való közösségnek, ha helye van a szívnek és a könyörületességnek, teljesítsétek be az én örömeimet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyazon indulattal lévén... az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.”* (Fil 2,1–5) Az őszinte, egyenes beszéd, az intés és a krisztusi indulat egymást erősíti a másik ember javára. A krisztusi indulat gyümölcse a nyíltság, a másik ember figyelmének ráirányítása az igaz életre – amint azt Jézus is mindig tette. Csak arra kell vigyázni, hogy a fedés, tanácsolás ne előzze meg azt a belső rendrakást, amit a saját lelkületünk érdekében szükséges elvégezni – Isten segítségével. Amint Timótheusnak is írja az apostol: *„Ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással!”* (2Tim 4,2)

6 Milyen isteni példa készítheti lelkünket egyedül erre a megbocsátó szeretetre – függetlenül attól, hogy a másik ember belátja-e bűnösségét?

Mát 18,27. 33 „Az Úr pedig megszánván a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé neki.

Nem kellett volna-e neked is könyörölnöd a te szolgáló társadon, amiképpen én is könyörültem terajtad?”

Luk 15,17. 20. 22 „Az én atyámnak mily sok bérese bővelkedik kenyérben... Amikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda-futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt... Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira!”

.....

.....

Naponta meg kell járnunk a kegyelem királyi székéhez vezető utat, hogy mindig elevenen éljen bennünk az a hála, szeretet, megbocsátás, amelyet Isten irányunkba kimutatott türelme és jósága fakaszthat a szívünkben. Ha ezzel a tapasztalattal a lelkünkben „futunk össze adósainkkal”, harag helyett békesség, méltatlankodás helyett öröm lehet a részünk. Ez a Krisztusban adott útja emberi kapcsolataink rendezésének.

„A kegyelem Isten tulajdonsága, amelyet arra érdemtelen emberi lények iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de Isten általa keres bennünket, és örömmel árasztja reánk, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelmeire csak azért tarthatunk igényt, mert nagy szükségünk van rá... Minden ember Krisztus szeretetének és érdeklődésének tárgya. Életét adta azért, hogy visszavezethesse az embert Istenhez.”

„Hiszen mi is Isten kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örökostársaivá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 1., 160. o.; *Krisztus példázatai*, 167. o.)

***Az e heti szombatiskolai adomány
a könyvevangélista munkát támogatja***

Megbocsátás és véték

1 Mit tanít a Szentírás a véték (a bűn) mibenlétéről? A bűnnel való azonosulás milyen fokára jutott az ember?

1Ján 3,4 „Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvényszegés.”¹

Ésa 1,5 „Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? Minden fej beteg, és minden szív erőtelen.”

Róm 7,15–18 „Mert amit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.”

.....

.....

A bűn az Isten szeretettörvényének áthágása, semmibevétele. Mindezt másként így is kifejezhetjük: „A bűn az a kifejelett alapelv, amely ellenkezik a szeretet nagy törvényével.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 474. o.)

„Eredetileg nemes erőkkal és egészséges gondolkodással rendelkezett az ember. Isten adománya folytán tökéletes lényre tökéletes összhangban volt Istennel. Gondolatai tiszták,

¹ Pontosított fordítás szerint.

szándékai szentek voltak. Ezek a képességek és tulajdonságok azonban megromlottak az engedetlenség nyomán, amikor az önzés foglalta el a szeretet helyét. A törvényszegés következtében annyira meggyengült az ember erkölcsi természete, hogy lehetetlenné vált számára saját erejéből ellenállni a gonosz hatalmának. Sátán foglyává lett, és az is maradt volna mindörökké, ha Isten különleges módon közbe nem lép...

Lehetetlen, hogy magunktól kimenekedjünk a bűn szakadékából, amelybe belezuhantunk. Szívünk gonosz, és mi nem tudjuk megváltoztatni. *»Kicsoda adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.«* (Jób 14:4) *»Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mivelhogy nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti.«* (Rm. 8:7) A nevelésnek, a kultúrának, az akarát fegyelmzésének és az emberi erőfeszítéseknek megvan a maguk szerepe, de az említett változás megvalósításához erőtlének. Lehetséges bizonyos korrektség a külső magatartást illetően, de nem tud megváltozni a szív, nem tud megtisztulni az élet forrása. Belülről származó új életre van szükség ahhoz, hogy az ember a bűn állapotából a szentség állapotába jusson. Ez a hatalom: Krisztus. Kizárólag az Ő kegyelme elevenítheti meg a lélek holt erőit, egyedül Ő tudja Istenhez és a szentséghez vonzani a lelket.” (Ellen G. White: *Krisztus-hoz vezető lépések*, „A bűnösnek Krisztusra van szüksége” c. fejezetből)

2 Mi a menekülés útja a rosszal megterhelt emberi természetből?

Ésa 53,5 „És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulunk meg.”

1Pét 1,18–19 „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén.”

2Kor 5,21 „Mert azt, aki bünt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.”

„A dicsőség Ura meghalt, váltsággént az emberi nemzetségért... Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre terhelte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. »A bűnösök közé számláltatott« (Ésa 53,12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának bűne az Ő szívére nehezedt súlyos teherként.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, a „Golgota” c. fejezetből)

Jézus Krisztus helyettesítő áldozatának hitbeli elfogadása által nyerhetjük el lelkünk békességét és a gyógyulást bűnbetegségünkéből. Ha megértjük, hogy a Megváltó szenvedése értünk hozott áldozat volt, akkor szembesülhetünk igazán a rosszal megterhelt természetünkkel, és így, miután meglátjuk életünk sötét oldalait, indíthatja el Isten javunkra, gyógyulásunkra a helyreállítás csodálatos munkáját. Meg kell látnunk, hogy a bűn túrhetetlen és elfogadhatatlan, de azt is, hogy Isten önmagára vállalja a jogos büntetést, amelyet nekünk kellene viselnünk. Ő annyira szeret bennünket, hogy a saját szenvedései által kiszabadít a fogságból és az ítéletből. Isten azért, hogy megkímélhessen a szenvedéstől és békességet ajándékozhasson nekünk, Krisztus áldozathozatala által fáradzik elrontott életünk helyreállításán.

3 A bűn elkövetésétől milyen út vezet az Istentől nyert megbocsátás áldott tapasztalatáig?

Zsolt 51,5-7 „Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog. Egyedül Teellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a Te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben. Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengtettem engem az anyám.”

Zsolt 51,9. 12 „Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engem, és fehérebb leszek a hónál... Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!”

Zsolt 51,19-21 „Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet, oh Isten,

nem veted Te meg! Tégy jól a Te kegyelmedből a Sionnal; és építsd meg Jeruzsálem kőfalait. Akkor kedvesek lesznek előtted az igazságnak áldozatai, az égő és egész áldozat: akkor a Te oltárodon áldoznak néked tulkokkal.”

.....

.....

.....

„Nátán próféta parancsot kapott, hogy feddő üzenetet közvetítsen Dávidnak. Ez az üzenet rettenetes volt a maga szigorában. Nagyon kevés uralkodót lehetett volna így megfeddeni anélkül, hogy az üzenet közvetítője ne fizetett volna érte bizonyosan az életével. Nátán bátran kimondta az isteni ítéletet, mégis olyan mennyei bölcsességgel, hogy felkeltse a király együttérzését, felébressze szunnyadó lelkiismeretét, és kimondassa vele a halálos ítéletet önmaga felett. Úgy fordult Dávidhoz, mint a nép jogainak Istentől felkent oltalmazójához, és elmondott neki egy elnyomásról és igazságtalanságról szóló esetet, amely a király elbírálására várt...

A próféta megrovása megérintette Dávid szívét, és lelkiismerete felébredt, bűnét valódi iszonyatosságában látta. Bűnbánattal a lelkében hajolt meg Isten előtt. Remegő ajakkal mondta: *»Vétkeztem az Úr ellen!«* A mások ellen elkövetett minden igazságtalansággal Istent bántjuk meg a megsértett emberen keresztül. Dávid súlyos bűnt követett el mind Uriás, mint Bethsabé ellen, és ezt mélyen átérezte. De végtelenül nagyobb volt Isten elleni bűne...

Meg sem kísérelte mentetegetni a bűnét. Nem a fenyítő ítélettől való menekülés vágya ihlette imáit, hanem látta Isten elleni vétkének rettenetes voltát, látta, hogy lelke beszennyeződött; utálattal fordult el bűnétől. Nemcsak bocsánatért imádkozott, hanem szívének megtisztításáért is. Dávid nem esett kétségbe, és nem adta fel a küzdelmet. Isten bűnbánó bűnösöknek adott ígéreteiben a megbocsátás és elfogadás bizonyítékát látta...

Bár Dávid elbukott, de az Úr fölemelte. Most még telje-

sebb összhangban élt Istennel és embertársaival, mint bukása előtt. Szabadulásának örömeiben így énekelt: *»Vétkemet bevallom neked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: bevallom hamisságomat az Úrnak – és Te elvetted rólam bűneim terhét... Te vagy oltalmam, Te mentesz meg veszedelemtől; végy körül engem a szabadulás örömeivel!«* (Zsolt 32,5–7)” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, a „Dávid bűne és bűnbánata” c. fejezetből)

4 Isten, bár megbocsátott Dávidnak, bűne következményeit vajon miért nem hártotta el?

2Sám 12,9–14 „Miért vetted meg az Úr beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely utálatos Őelőtte? A hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és az ő feleségét magadnak vetted feleségül; magát pedig az Ammon fiainak fegyverével ölted meg. Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, mivel megutáltál engem, és a hitteus Uriás feleségét elvetted, hogy feleséged legyen. Ezt mondja az Úr: Ímé én éppen a saját házadból bocsátok reád csapásokat, és feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal. Mert te titkon cselekedtél; de én az egész Izrael előtt és napvilágnál cselekszem azt. Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni. Mindazáltal, mivel alkalmat adott a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban: a te fiad is, aki lett neked, bizonytal meghal.”

.....

.....

.....

„Az az üzenet érkezett hozzá a prófétán keresztül, hogy *»az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni«*. Azonban az igazságnak is eleget kellett tenni. A halálos ítélet Dávidról a bűne következtében fogant gyermekre szállt át. A király így

lehetőséget kapott a bűnbánatra, miközben számára a gyermek szenvedése és halála, mint az ő büntetésének egy része, sokkal keserűbb volt, mint saját halála lett volna... Amikor megtudta, hogy meghalt, csendben meghajolt Isten akarata előtt. Lesújtott rá az első csapás abból a büntetésből, amelyet ő maga nyilvánított igazságosnak...

Dávid bukásának történetét olvasva nagyon sokan kérdezték: »Miért hozták nyilvánosságra ezt a feljegyzést? Miért látta Isten jónak, hogy feltárja a világ előtt ezt a sötét fejezetet annak az embernek az életéből, akit a menny anyyira megtisztelt?« A próféta Dávid feddésekor kijelentette: *»Alkalmat adott a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban.«* Az egymást követő nemzedékekben a hitetlen emberek rámutattak a Dávid jellemén éktelenkedő sötét foltra, s diadalmasan és gúnyolódva mondták: »Íme, az Isten szíve szerint való ember!« Így szégyent hoztak a vallásra, gyalázták Istent és igéjét, lelkek keményedtek meg a hitetlenségben, és sokan, a kegyesség leple alatt, vakmerővé váltak a bűnben.

Dávid története nem szolgáltat mentséget a bűnre. Amikor Isten akarata szerint járt, akkor nevezték Isten szíve szerint való férfinak. Amikor bűnt követett el, ez már nem volt igaz, amíg bűnbánattal meg nem tért az Úrhoz. Isten szava világosan kijelenti: *»De ez a dolog, melyet Dávid cselekedett, nem tetszett az Úrnak.«* Az Úr a próféta által szólta Dávidhoz: *»Miért vetted meg az Úr beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely utálatos Őelőtte?... Most azért ne távozzék el a fegyver soha a te házadból, mivel megutáltál engem.«* Noha Dávid megbánta bűnét, és az Úr megbocsátott és visszafogadta kegyelmébe, mégis learatta annak a magnak átkos gyümölcsét, melyet elvetett. Az őt és házát ért ítélet arról tanúskodik, hogy Isten gyűlöli a bűnt.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, a „Dávid bűne és bűnbánata” c. fejezetből)

5 Mít tegyünk bűneinkkel a megbocsátás áldott tapasztalatát követően?

Jób 33,24-28 „És az Isten könyörül rajta, és azt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam! Akkor teste fiatal, erőtlől duzzad, újrakez-

di ifjúságának napjait. Imádkozik Istenhez, és Ő kegyelmébe veszi, hogy az Ő színét nézhesse nagy örömmel, és az embernek visszaadja az ő igazságát. Az emberek előtt énekel, és mondja: Vétkeztem és az igazat elferdítettem vala, de nem e szerint fizetett meg nékem. Megváltotta lelkemet a sírba szállástól, és egész valóm a világo sságot nézi.”

Zsolt 51,14–17 „Add vissza nékem a Te szabadításod örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem! Hadd tanítsam a bűnösöket a Te útjaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád. Szabadíts meg engem a vérontástól, oh Isten, szabadításomnak Istene! Hogy harsogja nyelvem a Te igazságodat. Uram, nyisd meg az én ajakimat, hogy hirdesse szájam a Te dicséretedet!”

.....

.....

.....

„Izrael királya olyan szent énekben mondta el bűnét, bűnbánatát és Isten kegyelmébe és bocsánatába vetett reményét, amelyet népének nyilvános összejövetelein, udvari emberek – papok, bírák, fejedelmek és katonák – jelenlétében énekeltek, és amely a legtávolabbi nemzedékek számára is megőrizte bűnének emlékezetét. Ahelyett, hogy bűnösségét leplezni igyekezett volna, azt kívánta, hogy mások okuljanak bukása szomorú történetéből.

Dávid bűnbánata mély és őszinte volt. Meg sem kísérelte mentegetni a bűnét. Nem a fenyítő ítélettől való menekülés vágya ihlette imáit, hanem látta Isten elleni vétkének rettenetes voltát, látta, hogy lelke beszennyeződött; utálattal fordult el bűnétől. Nemcsak bocsánatért imádkozott, hanem szívének megtisztításáért is. Dávid nem esett kétségbe, és nem adta fel a küzdelmet. Isten bűnbánó bűnösöknek adott ígéreteiben a megbocsátás és elfogadás bizonyítékát látta.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, a „Dávid bűne és bűnbánata” c. fejezetből)

6 A bűnből menekülő ember Isten mely ígéreteire tekinthet a legnagyobb reménységgel?

Mát 5,3 „Boldogok a lelki szegények: mert övék a menynek országa.”

2Móz 20,2 „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földéről, a szolgálat házából.”

Ésa 45,17 „És Izrael megszabadul az Úr által, örök szabadulással, nem vallotok szégyent és gyalázatot soha örökké.”

Jel 3,5 „Aki győz, az fehér ruhákba öltözik, és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevééről az én Atyám előtt és az Ő angyalai előtt.”

.....

.....

.....

„Akiknek Jézus megbocsát, azokat előbb bűnbánóvá teszi. A Szentlélek munkája, hogy meggyőzzön minket a bűnösségünkről. Akik szívét Isten Lelkének meggyőző ereje indítja, azok tisztán látják, hogy nincs bennük semmi jó. Ráébrednek, hogy amit valaha is cselekedtek, abba önzés és bűn keveredett. Akár a szegénysége tudatában levő vámszedő, aki a hátsó sarokban meghúzódva, még szemét sem merte az égre emelni, és így esedezett: *»Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!«* – az ilyen emberek áldásban részesülnek. A bűnét bánó bűnös bocsánatban részesülhet, hiszen Krisztus az *»Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit«* (Ján 1,29). Isten ígérete ez: *»Ha bűneitek skarlátpirosak: hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin: olyanok lesznek, mint a gyapjú.«* (Ésa 1,18) *»Adok nektek új szívet, és új lelket adok belétek... És az én Lelkemet adom belétek.«* (Ezék 36,26–27)

Krisztus a lelki szegényekről mondja, hogy *»övék a menynek országa«*. Ez az ország nem átmeneti földi birodalom, amint Krisztus hallgatói remélték, hanem az Úr az Ő szere-

tetének, kegyelmének és isteni jellemének lelki országát nyitotta meg előttük. Az Ő alattvalói a lelki szegények, a szelídek, az igazságosság, a megszentelt élet miatt üldözöttek. Ilyeneké az Isten országa. Bár a megszentelődés folyamata még nem végződött be, nem teljesedett ki, mégis megindult bennük, s ez majd alkalmassá teszi őket a *»szentek örökségében való részvételre a világosságban«* (Kol 1,12).

Akik tudják, hogy mélységes lelki nyomorban vannak, érzik, hogy nincs bennük semmi jó, azok isteni jellemre és erőre tehetnek szert, ha Jézusra tekintenek, ha Őt szemlélik. Ő mondja nekik: *»Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek.«* (Mát 11,28) Felszólít bennünket, hogy cseréljük föl nyomorúságunkat kegyelmének gazdagságára. Igaz, nem vagyunk méltók szeretetére, ennek ellenére is Krisztus a kezesünk, és mindenképpen meg tudja menteni, mindenképpen üdvözíteni tudja azokat, akik Őhöz járulnak. Bármilyen legyen is elmúlt életed, bármilyen csüggesztőek a körülményeid, ha Jézushoz jössz, amint vagy, gyengén, tehetetlenül, kétségbeeséssel küzdve, irgalmas Üdvözítőnk már messziről eléd siet, átölel szerető karjával, és isteni jellemének palástját borítja rád. Jellemének fehér ruhájában mutat be minket Atyjának. Ő esedezik értünk Isten előtt, mondván: *»Én vállaltam magamra a bűnös helyzetét. Ne erre a tévelygő gyermekekre, énreám tekints.«*

Bárhogy is küzd Sátán a lelkünk ellen, bárhogy is vádol a bűnnel, bármennyire is magának követel minket mint áldozatait, Krisztus vére hatalmasabban tesz bizonyosságot mellettünk.

Bizonyos, hogy *»csak az Úrban van igazság és erő... az Úrban igazul meg és dicsekszik Izraelnek egész magva«* (Ésa 45,24–25).” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, a „Kik a boldogok?” c. fejezetből)

A megbocsátás és az egyház

1 Mi az egyház a Szentírás meghatározása szerint?

Mát 18,20 „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

Mát 23,8–10 „Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van. Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus.”

Mát 28,19 „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.”

.....

.....

Az idézett igék szerint ott van egyház, ahol emberek egy akaraton, Jézus nevében együtt vannak, akár csak ketten-hárman is, és Krisztus jelen van közöttük. Hiszen az egyház Őreá épül mint kősziklára. Krisztus gyülekezete azokból áll, akiknek egyetlen Atyjuk van: a mennyei Atya, egy Mesterük és Doktoruk: Krisztus. Egymásnak pedig testvérei. Krisztus egyháza azokból az emberekből áll, akik tanítvánnyá lettek a Krisztus minden parancsa iránti engedelmességben, megkeresztelkedtek az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, és Krisztus köztük van.

A Szentírás számos kifejezést alkalmaz Krisztus közösségének meghatározására: Krisztus igaz juhainak a nyája, akik ismerik Őt, és akiket Ő is ismer. Akik követik Őt, mert ismerik.

rik a hangját, idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak tőle. Krisztus közösségének tagjai egyek az Atyában és a Fiúban, mert Isten Igéje megszentelte őket, mivelhogy befogadták és megtartották Krisztus beszédét. Igazán megismerték Jézust, és elhitték mennyei küldetését. A Szentírás továbbá élő testnek, élő kövekből épült templomnak nevezi, amelyben a fej, ill. a szegletkő Jézus Krisztus.

Ellen White meghatározása szerint „a Földön már az ősidőktől kezdve a hűséges lelkek alkották az egyházat” (*Az apostolok története*, 8. o.).

2 Ki az egyház Feje? Ki gyakorolja a tényleges hatalmat az egyházban?

Eféz 1,22–23 „És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyház fejévé, amely az Ő teste, teljessége Őnéki, aki mindeneket betölt mindenekkel.”

Eféz 4,11–12. 15 „És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul. A szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére... Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban.”

Jel 2,1; 1,19–20 „Az efézusbeli gyülekezet angyalának írđ meg: Ezeket mondja az, aki a jobb kezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között... Írđ meg, amiket láttál, és amik vannak, és amik ezek után lesznek: a hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és amely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.”

.....
.....
.....

„Jézus mindeneket betölt mindenekkel.” Arra bátorít bennünket, hogy mint tanítványai bizalommal kérjünk Tőle, mert Ő személyesen tölti be szükségleteinket, tanácsaival közvetlenül igazgatja az övéit. Mindennap velünk van a Szentlélek által, sőt bennünk kíván lakozni.

„Krisztus jár az arany gyertyatartók között... Ez jelképezi gyülekezeteihez való viszonyulását. Állandó kapcsolatban van népével, ismeri valódi állapotát. Szemmel tartja, miként alakul belső életük, kegyességük, odaszentelődésük. Ő a mennyei Közbenjáró, mégis úgy látjuk Őt, mint aki földi gyülekezetei között jár-ke. Fáradhatatlan éberséggel, lankadatlan virrasztással figyel, nem halványul-e, nem alszik-e ki valamelyik őrálló lángja... Állandó gondoskodása és fenntartó kegyelme az élet és a világosság forrása... Krisztust úgy is bemutatja a prófétikus ábrázolás, mint aki jobb kezében tartja a hét csillagot... Azt a csillagot, amely a Mindenható védelmét élvez, senki sem ragadhatja ki az Ő kezéből. A menny csillagai is Isten ellenőrzése alatt állnak. Tőle származik világosságuk, Ő vezeti és irányítja mozgásukat. Ha ezt nem tenné, lehullanának. Ugyanez érvényes a gyülekezetek lelki vezetőivel kapcsolatban is: csupán eszközök az Ő kezében, és minden jó, amit cselekszenek, Krisztus hatalma által történik... Ha feltekintenek Őreá, amiképpen Ő is feltekintett mennyei Atyjára, képesek lesznek munkáját végezni. Ha komolyan veszik, hogy Istentől függenek, dicsősége ragyogó fényét adja nekik, hogy azt a világra sugározzák.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 586–587. o.).

3 Kié egyedül a megbocsátás?

2Móz 34,7 „Aki irgalmas marad ezerízíglén; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnt bűntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad- és negyedízíglén.”

Zsolt 103,3 „Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet.”

Luk 5,23–24 „Melyik könnyebb, azt mondani: Meg-

bocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj! Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket (monda a gutaütöttnek): Néked mondom, kelj fel, és fölvéven nyoszolyádat, eredj haza!”

Csel 5,31 „Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbával, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.”

.....

.....

„Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket – egy változhatatlan, örökkévaló törvénnyel, és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel –, azonképpen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten az Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőben, a Krisztusban való hit és engedelmesség által...” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 370. o.)

„A gutaütött még otthonában volt, amikor a Megváltó már meggyőződést ültetett belé. Midőn megbánta bűneit és hitt Jézus gyógyító hatalmában, akkor áldotta meg először vágyakozó szívét a Megváltó életadó kegyelme. Jézus figyelte, hogyan növekszik a hit első megvillanása azzá a meggyőződéssé, hogy Krisztus a bűnös egyedüli mentsvára... Most a Megváltó szavai zeneként hatoltak a szenvedő fülébe: *»Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.«* A kétségbeesés terhe legördül a beteg lelkéről, a megbocsátás békéje nyugszik meg rajta és árad szét arcán. Eltűnt a testi fájdalom, egész lényé átváltozott. A tehetetlen gutaütött meggyógyult, a bűnös vétkező bűnbocsánatban részesült...”

Nem másra, mint teremtő erőre van szükség a bomló test egészségének helyreállításához. Ugyanaz a hang, amely életre szólította a föld porából teremtett embert, életet adott a haldokló gutaütöttnek is. Ugyanaz az erő, amely életet adott

a testnek, megújította a szívet is. Ő, aki a teremtéskor »szólt és meglett«, aki »parancsolt és előállott«, az Ő szava adott életet a bűneiben és vétkeiben holt léleknek is. A test meggyógyítása annak az erőnek a bizonyítéka, amely megújította a szívet. Krisztus megparancsolta a gutaütöttnek, hogy keljen fel és menjen, hogy »megtudjátok, hogy az Ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani«. Krisztusnak most is ugyanolyan életadó ereje van, mint amikor a Földön járva meggyógyította a betegeket, megbocsátott a bűnösöknek. Ő »megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet« (Zsolt 103,3).» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 216–217. o.)

„Valljátok meg bűneiteket Istennek – aki egyedül bocsáthatja meg azokat... Az egyetlen igaz Közbenjáró, a mi nagy Főpapunk elé kell vinni az ügyet...” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 37. o.)

4 Mi jellemzi az antikrisztusi magatartást?

3Ján 9–10 „Írtam a gyülekezetnek; de Diotrefesz, aki elsőséget kíván közöttük, nem fogad el minket. Ezért, ha odamegyek, felemlítem az ő dolgait, amelyeket cselekszik, gonosz szavakkal csácsogván ellenünk; sőt nem elégedvén meg ezzel, maga sem fogadja be az atyafiakat, és akik ezt akarnák, azokat is akadályozza, és az egyházból kiveti.”

2Thess 2,4 „Aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.”

.....

.....

Az apostoli levelekből is kitűnik, hogy már a korai kereszténységben feltűntek a gyülekezetben elsőbbségre pályázó emberek, akik arra vetemedtek, hogy megpróbálták Isten előjogait, a bűnök bocsánatát is kisajátítani maguknak. 3Ján 9–10 két szempontból is tanulságos:

Egyrészt megmutatja, hogy az elsőbbségért vívott harcból milyen melléktermék származik: mások lebecsülése, sőt kizárása, „kivetése” az egyházból. Aki főhatalmat kíván, mások épülését nem igazán kívánja.

Másrészt felvillan itt egy jövőbeni történelmi alakzat is: a főhatalmat gyakorló egyház „gonosz szavai”, a „nagyokat szóló száj”, és egyik leghatásosabb lelki fegyverének, a kiközösítésnek az alkalmazása. Mindez diotrefeszi módon vált valóra később.

„A római egyház hatalomra jutása a sötét középkor kezdetét jelezte... Az emberek hite Krisztus, az igaz fundamentum helyett a római pápa személyére épült. Bűneik bocsánatát és örök üdvösségüket nem Isten Fiától, hanem a pápától és a pápa által felhatalmazott papoktól és főpapoktól várták. Azt tanulták, hogy földi közbenjárójuk a pápa, és hogy a pápa közvetítése nélkül senki sem közeledhet Istenhez...

Nemcsak azt tanították, hogy a pápát tartsák közbenjárónak, hanem azt is, hogy saját cselekedeteikkel jóvátehetik bűneiket: hosszú zarándoklatokkal, vezeklésekkel, az ereklyék imádasával, templomok, szentélyek és oltárok felállításával, nagy egyházi adományokkal – ilyen és hasonló tettekkel kell lecsillapítani Isten haragját, vagy megszerezniük kegyét...

Az egyháznak az az állítása, hogy joga van a bűnök alól feloldozni, azt az érzést kelti, hogy szabad vétkezni. A gyónásban, amely nélkül az egyház nem oldoz fel, szintén engedélyt látnak a vétkezésre... Az emberi természetnek kellemebb vezekelni, mint lemondani a bűnről. Könnyebb zsákruhában, csalánnal és megsebző láncokkal megsanyargatni a testet, mint megzabolázni a testi kívánságokat. Nehéz az az iga, amelyet az érzéki szív vállal, ahelyett, hogy önmagát Isten igájába hajtaná.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 55–56.; 567. o.)

5 Mít jelent a Szentírás szerint az „ezen a kősziklán” és a „kulcsok hatalma”?

Mát 16,13–19 „Mikor pedig Jézus Czézarea Filippi környékére méne, megkérde tanítványait, mondván: Engemet, Embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? Ők

pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy, Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És néked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.”

.....

.....

Évszázadok óta hivatkoznak Jézus Krisztus és Péter apostol egyik nevezetes beszélgetésére mint a pápai hatalom alapításának legfőbb tényére. E magyarázat szerint Jézus még földi élete során kijelölte mennybemenetele utáni helytartóját. Péterre mint „kősziklára” alapította anyaszentegyházát, neki adta az „oldás és kötés”, vagyis a bűnbocsánat jogát.

A fent idézett igeszakasz egy kérdéssel indít: *„Engemet, Embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?”* Jézus átérezte, hogy legközelebbi követőit is mennyire befolyásolják a zsidó vallási vezetők tanításai. Izrael nem az ószövetségi próféciák által olyan részletesen megjövendölt messiási szolgálatot várta, hanem földi elképzeléseket dédelgetett. Nem a bűn fogságából, hanem a rómaiak járma alól akartak szabadulni. Jézus már ebben a kérdésben is kétséget kizáró módon érzékeltette, hogy „Emberfiának”, Messiásnak, felkentnek tekintti magát. A személyesen hozzájuk intézett *„Ti pedig kinek mondotok engem?”* a tanítványokat is döntés elé állította. Most kellett kiderülnie annak, hogy ők is csupán a többség véleményét hangoztatják, vagy pedig van önálló meggyőződésük.

Péter válaszát nagyra értékelte a Mester, s most már nem kérdezett, hanem mélységes tanítást nyújtott tanítványainak.

Boldognak nevezte Pétert, mert kimondhatatlan boldogság meglátni Jézusban a Megváltót, a bűnből való személyes Szabadítót. Ma is ez a legnagyobb boldogság. De az Údvözítő arra is figyelmeztetett, hogy a tanítványok meggyőződését nem „*test és vér*”, hanem a mennyei Atya jelentette ki nekik a Szentlélek által, hogy Jézusban a Megváltót lássák.

Jézus továbbra is óvta Pétert az elbizakodottságtól. „*De én is mondom néked...*” Jézus emlékeztette tanítványát, hogy a Simon helyett ő adta neki a Péter (Kéfás, Petrosz) nevet (Ján 1,43), ami elmozdítható, guruló kavicsot jelent. Krisztus azonban ezen a kősziklán (petra), aminek Péter éppen az előbb vallotta Őt, vagyis saját magán építi fel az Ő anyaszentegyházát, s nem Péteren, ahogyan sokan vallják.

Aki Krisztusra épít, s rajta, a kősziklán felépül közössége, azon „*nem vesznek diadalmat a pokol kapui sem*”, azaz ellenáll a Rossz minden támadásának. Jézus azt ígérte Péternek, hogy ha Őrá, a Megváltóra épül a saját és tanítványtársainak a hite, akkor soha nem kell kudarcot vallaniuk. Hogy a „kőszikla” és a „pokol kapui sem vesznek diadalmat” szavak mennyire nem vonatkozhattak Péterre, már a beszélgetés alatt bebizonyosodik. A beszélgetés vége felé ugyanis Péter feddi a kinszenvedéseit előre megjelentő Krisztust, aki fájdalmas szavak kíséretében nyilvánvalóvá teszi, hogy Péteren sajnos „diadalmat vettek a pokol kapui” (22–23. v.), akin keresztül Sátán utat talált, hogy Jézust újra megkísértse a szenvedésről való lemondással (vö. Mát 4,8–10).

A „kőszikla” kifejezésnek Péter apostolra való vonatkoztatása más szempontból is téves. Jézusnak soha nem állt szándékában, hogy helyettest, vagy tanítványai közül „elsőt” nevezzen ki. Sőt éppen arra igyekezett nevelni követőit, hogy közöttük ne legyen rangkérdés vagy rangsor, mint a világban (Luk 22,24–26). Ismételten elébük tárta a mennyek országának minden más földi országtól eltérő jellegét. A földi társadalmakban sokszor késhegyig menő harc folyik az elsőségért, egy tisztségért. Akik megnyerik, uralkodnak, hatalmaskodnak alattvalóikon, miközben még jótevőiknek is nevezetik magukat. Az Isten országa azonban nem így épül fel. Aki ebben első akar lenni, az legyen mindenki szolgálója. Tisztségek itt

is vannak, de aki ezeket betölti, a felelősségérzetével és feddhetetlenségével tűnjék ki, s ne a hatalmával.

A gyakran idézett 19. vers sem képvisel az eddigiektől eltérő gondolatot. Jézus azt akarta a tanítványok tudomására hozni, hogy az evangélium és Krisztus igazi ismerete nyitja meg a mennyek országát az emberek előtt. Az evangélium és Krisztus ismeretét ajándékozza Isten a mindenkor igaz keresztényeknek. A „kulcs” a Bibliában másutt is az evangélium hiteles ismeretét jelképezi (Ésa 22,22; Luk 11,52; Jel 1,18; 3,7).

6 Milyen értelemben kapcsolódik össze és tér el egymástól a két fogalom: egyház és megbocsátás?

Luk 24,45–48 „Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat. És monda nékik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon, és prédikáltatni az Ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. Ti vagytok pedig ezeknek bizonyágai.”

Ján 20,23 „Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; akikéit megtartjátok, megtartatnak.”

.....

Nem sokkal ezután a beszélgetés után Jézus megismételte ígéretét: *„Bizony mondom néktek: amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.”* (Mát 18,18; Ján 20,23) Az „oldás és kötés” kiváltsága azonban sohasem jelentheti azt, hogy emberi hatalom rendelkezhet emberekről az örök élet elnyerésének kérdésében. Isten csak akkor hagyja jóvá a tanítványok magatartását, ha a Szentlélek befolyása alatt állnak. Nem nehéz belátni, hogy Istent nem „helyettesítheti” más, csak egy másik isteni személy.

„A tanítványok kezdték megérteni munkájuk természetét és kiterjedését. Hirdetnünk kell a világnak azokat a csodálatos

igazságokat, amelyeket Krisztus bízott rájuk: életének eseményeit, halálát és feltámadását, azokat a próféciaikat, amelyek éppen ezekre az eseményekre mutattak rá. Isten törvényének a szentségét, az üdvösség tervének a titkait, Jézus hatalmát a bűnök megbocsátására – mindezeknek ők a tanúi, és nekik kell mindezt megismertetniük a világgal...” Feladatuk végzéséhez nyerték el a Szentlélek ajándékát. „A Szentlélek átítatja elfogadóját Krisztus tulajdonságaival. Csak azok, akiket Isten ily módon oktatott, akik megismerték a Szentléleknek a belső emberre gyakorolt hatását, akikben megnyilvánul a Krisztuséhoz hasonló jellem, csak azok állhatnak ki az emberek képviselőiként, hogy szolgáljanak az egyház meghatalmazásában. *»Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak, akikéit megtartjátok, megtartatnak.»* Krisztus itt nem adja meg senkinek azt a szabadságot, hogy megítéljen másokat. Hegyi beszédében is megtiltotta ezt. Ez Isten előjoga. Krisztus azonban az egyházra mint szervezetre helyezi a felelősséget az egyház minden egyes tagjáért, akik bűnbe estek; az egyháznak az a kötelessége, hogy figyelmeztesse, fegyelmezze, és ha lehet, állítsa helyre őket... Minden igazságtalansággal szemben lelkiismeretesen járj el! Ints minden lelket, aki veszélyben forog! Ne hagyj magára senkit, hogy megcsalja önmagát! Nevezd a bűnt mindig a valódi nevén! Jelentsd ki azt, amit Isten mondott a hazugságról, a szombattörvény megszegéséről, a lopásról, a bálványképek imádásáról, és minden más gonoszságról! *»Akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek.»* (Gal 5,21) Ha elvesznek a bűnben, akkor az ítéletet, amelyet te mint egyház kijelentettél Isten szavából, azt a mennyben is kijelentik.

Azok, akik a bűn elkövetését választják, megtagadják Krisztust. Az egyháznak meg kell mutatnia, hogy nem szentesíti, nem hagyja jóvá tetteiket, különben maga az egyház becstelenti meg Urát. Az egyháznak mindig azt kell mondania a bűnről, amit Isten mondott és mond róla. Az egyháznak úgy kell foglalkoznia a bűnnel, ahogyan Isten előírta, és akkor az egyház cselekedeteit jóváhagyják majd a mennyben is.

Az éremnek azonban van egy világosabb oldala is. *»Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak...»*

A tévelygőkért végzett munkájában az egyház minden vezetője és tagja irányítsa tekintetét Krisztusra. A pásztorok gyengéd gondoskodással legeltessék nyájukat az Úr legelőjén. A prédikátorok az Üdvözítő megbocsátó irgalmasságával szólnak a tévelygőkhöz. A bűnösöket bátorítsák arra, hogy tartsanak bűnbánatot és higgyenek abban, aki egyedül tud megbocsátani. Isten Szava tekintélye alapján mondják meg a bűnösöknek: *»Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamiságtól.«* (1Ján 1,9)

Az egyház fogadja a bűnösök bűnbánatát hálás szívvel. A bűnbánót vezessék a hitetlenség sötétségéből a hit és az igazságosság világosságára. Remegő kezét tegyék Jézus szerető kezébe. A megbocsátásnak ezt a formáját a menny jóváhagyja. Az egyháznak csak ilyen értelemben van hatalma a bűnösöknek megbocsátani. A bűntől való szabadulást csak Krisztus érdeme útján nyerhetjük el. Sem egyetlen embernek, sem emberek valamilyen közösségének nem adott hatalmat Krisztus arra, hogy bárkinek a lelkét megszabadítsa bűneitől. Krisztus csak azzal bízta meg tanítványait, hogy az Ő nevében prédikálják a bűnök bocsátatát minden népnek, de nem hatalmazta fel őket arra, hogy a bűn egyetlen foltját is eltávolítsák.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 709–710. o.)

A „kulcsok”-ra és az „oldás és kötés”-re vonatkozó krisztusi kijelentések értelme tehát összegezve a következő: „Magamon, Jézus Krisztuson építem fel az egyházat, és ez az idők végezetéig állja a Gonosz meg-megújuló támadásait. Néked azt a kiváltságot biztosítom minden körülmények között, hogy a valódi, hiteles evangéliumot – a bűntől való szabadulás útját – képviselheted és taníthatod. S ha ezt teljes engedelmességgel, a Szentlélek befolyása alatt teszed, teszitek, életetek és munkátok a menny helyeslésével és támogatásával találkozok. Amit az evangélium nevében ígértek, Isten beváltja az Őbenne hívőkön, s amit az evangélium nevében elvettek, Isten is elveti azt. Ezzel nem benneteket, hanem az általatok hozott döntéseket hagyja jóvá, ha azok az evangéliummal megegyeznek.”

Isten iránti szeretetből...

1 Miben nyilvánul meg leginkább Isten irántunk való szeretete?

1Ján 4,9-10 „Azáltal lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.”

Nehem 9,17/b „Te bűnbocsánatnak Istene vagy, könyörülő és irgalmas, hosszútűró és nagy kegyelmességű...”

Zsolt 78,38 „Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását.”

.....

.....

„Milyen magasról hajolt le (Jézus), milyen mélységig alázkodott meg! Az áldozat ösvényére lépett, és nem fordult vissza, amíg életét fel nem áldozta. Nem tudott pihenni a menynevei trón és a kereszt között. Az ember iránti szeretete indította arra, hogy készséggel elfogadjon minden megaláztatást, és elviseljen minden sértést.”

„Ő a mi helyettes Áldozatunk, Szószólónk és Testvérünk, aki az Atya trónja előtt hordozza emberi természetünket. Örök időken át Emberfia marad, mert mindörökké egyé lett velünk, akiket megváltott. **Mindez azért történt, hogy mi, emberek, kiemeltessünk a bűn okozta pusztulásból és romlásból,** ennek nyomán visszatükrözzhessük Isten szeretetét, s ezáltal a szentség örömeinek részesévé lehessünk. **Minél**

többet tanulmányozzuk Isten jellemét a kereszt fényében, annál többet látunk meg kegyelméből, és szeretettel, megbocsátással párosult igazságosságából. Minél inkább elmélyedünk ebben a témában, annál világosabban felismerjük a végtelen szeretet és az együtt érző könyörület megszámlálhatatlan megnyilatkozását, amely az önfejtő és tévelygő gyermeke után sóvárgó anyai szív szeretetét is felülmúlja.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, 362. o.; *Krisztushoz vezető lépések*, 14–15. o.)

2 Mire kötelez minket Isten irántunk tanúsított szeretete?

1Ján 4,11 „Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.”

.....

.....

„A Krisztus iránti szeretet nem létezhet az azok iránti szeretet nélkül, akiket megváltani a Földre jött. Legyen lényünk uralkodó elve a Krisztus iránti szeretet! Ez uralja minden gondolatunkat, és irányítsa minden erőfeszítésünket!”

„Ha Krisztussal vagy közösségben, minden emberi lényt értékelni fogsz. Ugyanolyan mély szeretetet érzel mások iránt, mint amelyet Krisztus érzett irántad.”

„*»A Krisztus szerelme szorongat minket«* – mondta Pál. Ez volt életének vezérlő elve, ösztönző ereje. Ha a kötelesség útján buzgósága egy pillanatra ellankadt, egy pillantás a keresztre azt eredményezte, hogy újból felövezte magát, és az önmegtágadás útján haladt előre. Testvéreiért végzett munkája során jórészt a Krisztus áldozatában megmutatkozó végtelen szeretetre, és e szeretet mindent legyőző, kényszerítő erejére támaszkodott... Mindenki, aki elfogadja Krisztust személyes Megváltójának, vágyik arra a kiváltságra, hogy Istent szolgálhassa. Amikor elgondolkozik azon, mit tett érte a menny, szívét határtalan szeretet, imádat és hála hatja át... Vágyik megmutatni szeretetét Krisztus és megváltottai iránt.”

„Ha az Ő szeretetét magunkba fogadtuk, nemcsak azok

íránt tesz bennünket barátságossá és szívélyessé, akik nekünk tetszenek, hanem a tévelygők, a bűnösök és a rosszakaratúak íránt is. Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek. Sem a magas állás, sem a születés vagy a nemzetiség, sem a vallási kiváltságok nem tesznek bennünket az isteni család tagjaivá, hanem egyedül a szeretet – olyan szeretet, amely minden embert átölel.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek III.*, 396. o.; *Krisztus példázatai*, 132. o.; *A nagy Orvos lábnymán*, 362–363., *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 77. o.)

3 **Hogyan tudjuk kifejezni tetteinkkel azt, hogy megértetük Isten írántunk való szeretetét, és mi is szeretjük egymást?**

Eféz 4,32 „Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.”

Kol 3,13 „Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is.”

Ján 13,13–15 „Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. Azért, ha én, az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek.”

.....
.....
.....

„Mi magunk is mindent Isten kegyelmének köszönhetünk. Istennel kötött szövetségünkben az Ő kegyelme által lettünk gyermekeivé. Krisztus kegyelme vitte végbe megváltásunkat, újjászületésünket, és azt, hogy Krisztus örököstársai lehetünk. Ezzel az érzülettel viseltessünk mások íránt... Isteni kegyel-

lem vonja a tévelygő emberi szívet a végtelen Szeretet szívére. Isteni részvét telíti meg a bűnös lelkét, s onnan kiárad másokhoz. Az a gyengeség és részvét, amely megnyilvánult Krisztus földi életében, láthatóvá lesz mindazok életében is, akik kegyelmében részesültek... Minden megbocsátás alapja: Isten ki nem érdemelt kegyelme – s másokkal szembeni eljárásunk mutatja, hogy ez a szeretet él-e bennünk.”

„Krisztus minden egyes követője bánjék pontosan úgy a másikkal, amint ő szeretné, hogy az Úr bánjék hibáinkkal és gyengeségeinkkel – hiszen valamennyien követünk el hibákat. Mindannyian szánalomra és bűnbocsánatra szorulunk... »Bocsásd meg a mi bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.« Nem ismételhjük el szívből ezt az imát, ha ugyanakkor vesszük magunknak a bátorságot, és csak nehezen bocsátunk meg... Csak kevesen értik meg ennek az imának a teljes súlyát. Ha az engesztelhetetlenek megértenék az ima mélységét, szájukra sem mernék venni az imát – nem mernék azt kérni, hogy Isten is úgy bánjék velük, ahogyan ők bánnak halandó társaikkal. A keménységnek és engesztelhetlenségnek ez a lelkülete mégis ott él testvéreink között, méghozzá félelmetes mértékben. Testvér könyörtelen a testvérrel szemben.”

„Isten mindent látó szeme észreveszi hibáinkat és szenvedélyeinket, mégis türelemmel hordozza tévedéseinket és szánakozik gyengeségünkön. Népét is a kedvességnek, együttérzésnek és egymás elhordozásának ugyanilyen lelkületére inti.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 172–173. o.; *Bizonyságtételek III.*, 93–95. o.; *V.*, 96. o.)

4 Milyen az Isten megbocsátása, ami szívünket szeretetre készíti iránta? Ennek következtében milyennek kell lennie a mi megbocsátásunknak is?

Mik 7,18 „Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétkét? Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban!”

Zsolt 103,3/a „Aki megbocsátja minden bűnödöt.”

Mik 7,19 „Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket.”

Zsolt 145,8–9 „Irgalmas és könyörületes az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez.”

.....

Isten nem kénytelenségből bocsát meg nekünk, Ő gyönyörködik az irgalmasságban. Azon fáradozik, hogy felismerjük bűneinket, Hozzá forduljunk bocsánatért, és így könyörülhessen rajtunk, megbocsáthassa vétkeinket. Vajon mi gyönyörködünk-e az irgalmasságban, ha teljes szívvel megbocsáthatunk másoknak?

Az embernek nem lehet olyan nagy bűne, amelyre ne nyerhetne bocsánatot, a végtelen könyörület Istene minden bűnünket megbocsátja. Mi mégis milyen gyakran érezzük „a túl nagy megbántások” esetén, hogy jogunk van a haragtartásra, mert az annyira súlyos volt, hogy indokolja engesztelhetetlen magatartásunkat. „Semmi sem jogosít arra, hogy haragot tartunk.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 172. o.)

A bűnbánó bűnösnek Isten nem hánytorgatja fel bűnét, nem veti újra és újra a szemére. „Tenger mélységébe veti”, nem árnyékolja be Isten és ember kapcsolatát a múlt bevalott és megbánt bűne. Milyen felszabadító érzés ilyen közöségben lenni Istennel, mennyire igényeljük ezt a szeretetet! Mindezeket tudva mennyire igazságtalanság a mi részünkről, hogy hajlamosak vagyunk felhánytorgatni egymásnak rég elrendezett bűnöket. Hányszor ejtünk ezzel sebet egymáson, milyen nagy a kártétele ennek a magatartásnak! „*Elfedezí a vétket, aki keresi a szeretetet; aki pedig ismételten előhoz egy dolgot, elszakasztja egymástól a barátságosokat is.*” (Péld 17,9)

Az isteni megbocsátás nem személyválogató, mindenkire egyformán kiterjed. Tanuljunk Tőle ebben a vonatkozásban is! Ne fáradjunk bele a megbocsátásba, nemcsak hétszer, de hetvenhétszer sem.

5 Elképzeltető-e, hogy mi magunk megtapasztaltuk Isten bűnbocsátó szeretetét, viszontszeretet ébredt bennünk Isten iránt, és mégsem gyakoroljuk ezt mások felé? Ha nem tudunk szívből megbocsátani, ennek mi lehet az oka?

1Ján 4,20–21 „Ha azt mondja valaki, hogy »Szeretem az Istent«, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát? Az a parancsolatunk is van Tőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.»

1Ján 5,1 „Mindaz, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született; és mindaz, aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól született.»

Róm 5,1. 2. 5 „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében. A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.»

.....

.....

Lehetetlen, hogy az Istent szívéből szerető ember ne tanúsítaná ezt a szeretetet embertársai iránt. Ha az irgalom, megbocsátás hiányzik belőlünk, akkor vizsgáljuk át Isten iránti szeretetünket, és sokat elmélkedjünk Jézus értünk hozott áldozatáról. Imádkozzunk azért, hogy megértsük a bűn súlyát, és hogy mi lenne velünk Isten könyörülete nélkül. Istenhez fűződő kapcsolatunkat rendszeresen meg kell vizsgálnunk: nem kopott-e meg a szeretetünk iránta, nem vált-e megszokottá számunkra, hogy kegyelmében részesülünk. Bűn által megrontott emberi természetünk hajlamos arra, hogy „hózzászokjunk” a jóhoz, és ne értékeljük nap mint nap az elnyert kegyelmet úgy, mint megtérésünk első szeretetében.

„A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló és engesztelhetetlen lelkület, amely a farizeusokat jellemzi. Ahol a szeretet és hit nem lakik, ott Krisztus sincs jelen; s ha az Ő jelenlétének napsugarai hiányoznak, semmiféle tevékenység vagy buzgalom nem helyettesítheti ezt a szeretetet.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 129. o.)

Ha átéltük az Istentől jövő megigazítást, bűneinkre bocsánatot nyertünk, ennek nemcsak a belső, Istennel való béke az eredménye. Ennek következménye, hogy az Isten túláradó, megbocsátó szeretete áthatja szívünket, amit nem lehet elrejteni magunkban: kiárad környezetünkre az ellenünk vétkezők iránti megbocsátás formájában is.

„Aki másokkal szemben nem elnéző, azt mutatja, hogy ő maga sem részese Isten megbocsátó kegyelmének.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 172. o.)

6 Milyen ígérek szólnak azoknak, akik Isten szeretetét megtapasztalva irgalommal, szeretettel, megbocsátó lelkülettel viseltetnek embertársaik iránt?

Mát 5,7 „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.”

Mát 6,14 „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok.”

Róm 4,7 „Boldogok, akiknek megbocsáttattak a hamisságaik, és akiknek elfedeztettek a bűneik.”

.....

A legnagyobb ígéretet nyeri el a másoknak szívből megbocsátani tudó ember: bűnei megbocsáttatnak, Isten olyannak tekint, mint aki soha nem vétkezett. Megnyílik előtte az örökévalóság, amelyhez képest büszkeségünk ápolása, sértett önértékünk miatti engesztelhetetlenségünk „egy tál lencsénél” is kevesebb. Isten azonban már erre az életre is áldást ígér a megbocsátónak: igazi boldogságot, amelyet csak az irgalom lelkülete eredményezhet, hiszen az irgalom magatartása vonja az embert a legközelebb Istenhez már ebben a földi életben is.

Megbánás és hűség

Az emberi természet egyik legvisszataszítóbb vonása, hogy a megbánást és a megbocsátást követően hajlamos a visszaélésre: azzal, aki megbocsátott, és azon a területen, ahol előzőleg a vétket elkövettük. A visszaesések oka a hálátlanság, ami a hűség hiánya. Hogyan törekedhetünk arra, hogy megbánásunk jó gyümölcsöket érleljen, és lelki elbizakodottságba, gondatlanságba ne jussunk?

1 **Hogyan kell néznünk megbánásunk után a másik emberre, akit előzőleg megbántottunk?**

Móz 33,3. 10 „Maga pedig előttük ment, és hétszer hajtotta meg magát a földig, amíg bátyjához jutott... Mondta pedig Jákób: Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid előtt, fogadd el ajándékomat az én kezemből, mert a te orcádat úgy néztem, mintha az Isten orcáját látnám, és te kegyesen fogadtál engem.”

1Ján 3,16 „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk – mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaért.”

.....

.....

.....

Amikor Jákób igazán megbánta az ügyeskedő, csaló természetével járó vétkeit, és életét Isten kezébe helyezte, amikor a Jabbók révénél tusakodott, másnap Ézsauval találkozáskor hét-szer hajtotta meg magát testvérbátyja előtt, és azt mondta:

„A te arcodat úgy nézem, mintha az Isten arcát látnám.” Kötelességének érezte, hogy Ézsaut kiengesztelje. Miután Isten előtt le tudta tenni előző élete terheit, megszabadult bűneitől, s nem feledkezett el arról sem, hogy akivel rosszat tett, kibéküljön.

Istennel megbékélni: ez az első. Aki a végtelenül jóságos, értünk az életét is feláldozó Istennel nem békél meg, nem tud megbékélni azzal az emberrel sem, akit megbántott. Az Isten-szeretetből következik az emberszeretet, és nem fordítva. Amint azonban igaz, hogy csupán az emberektől való bocsánatkérésünk nem elegendő még ahhoz sem, hogy másokkal szemben ne kövessük el akár ugyanazt a bűnt, úgy az is igaz, hogy az Istentől való bocsánatkérésünket mindig követnie kell az emberektől való bocsánatkérésnek is – ami az előbbi után sosem eshet nehezünkre. Ennek gyakorlásában messzemenő hűséggel kell eljárunk.

2 Mit is jelent az életben a „hűség”, és mi az értéke?

Péld 20,6 „A legtöbb ember talál valakit, aki jó hozzá, de hű embert, azt ki találhat?”

Mát 24,45 „Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tőn az ő házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt?”

Mát 25,21 „Az ő ura pedig mondta néki: Jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe.”

Luk 16,10 „Aki hű a kevesen, a sokon is hű az, és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.”

.....
.....
.....

A hűség kétféle értelemben használatos kifejezés a hétköznapi életben. Vagy azért nevezünk hűségesnek valakit, mert tet-

tei következetesek, kiszámíthatóak, vagy pedig azért, mert hosszú ideje állhatatos egy ügy, egy ember, közösség stb. iránt. A hűség a mélységében és hosszúságában igaznak bizonyuló szeretet. A messzemenően bizonyított szeretet. Mint ilyen, az élet egyik legfőbb – ha nem a legfőbb – értéke. A hűséges házastársak, egyháztagnak „*sok szenvedésteljes küzdelmet állottak ki*” (Zsid 10,32), és Isten segítségével végül is győzedelmesnek bizonyultak, jogot szerezve arra, hogy a győzőknek szóló ígéreteket örökölhessék (Jel 2,7. 11. 17. 26; 3,5. 12. 21; 21,7).

3 Mindezt végiggondolva, vajon mondhatjuk-e, hogy a bűn legmélyebb gyökerében sem más, mint hűtlenség, s az igazi megbánással tulajdonképpen ezt látja be végre az ember?

Jer 3,10-13 „És mindez után sem tért vissza hozzám az ő hitszegő húga, a Júda, szíve teljességével, hanem csak képmutatással, azt mondja az Úr. És mondta nekem az Úr: Igazabb lelkű az elpártolt Izrael, mint a hitszegő Júda. Menj el és kiáltsd e szókat észak felé, és mondd: Térj vissza, elpártolt Izrael, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom reád haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. Csakhogy ismerd el hamisságodat, hogy hűtlenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál újtajdon az idegenekhez, mindenféle zöldellő fa alá, és az én szómra nem hallgattál, ezt mondja az Úr.”

.....

.....

.....

A természet – Alkotójától kapott – rendezettsége és szépsége, valamint a lelkiismeretünkön keresztül gyakran megszólaló tiszta hang eleget figyelmeztethet minden embert arra, kihez is lett hűtlen.

A megbánás és a hűség nemcsak úgy függ össze, hogy az

előbbiből az utóbbi következik, hanem úgy is, hogy az utóbbi hiánya kell, hogy az előbbihez vezessen. Ez az igazi megbánás: „A világ az ilyen bánatot gyengeségnek nevezheti, mégis ez az az erő, amely a bűnbánót széttéphetetlen kötelekekkel fűzi a Végtelen Istenhez. Ebből látszik, hogy Isten angyalai visszahozzák a léleknek azokat a kegyelmi ajándékokat, melyeket a szív keménysége, törvényszegése miatt elvesztett. A bűnbánó könnyei csupán a szentség napsugarát megelőző esőcseppek. A szomorúság olyan öröm hírnöke, amely a lélek élő kútforrása lesz. *»Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtlenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez,» és nem bocsátom reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr.*» (Jer 3,13. 12) *»Sion gyászolóira ékességet»* óhajt adni *»a hamu helyett, örömmel kenetét a gyász helyett, dicsőség palástját a csüggedt lélek helyett»* (Ésa. 61:3).

Vigaszra találnak azok is, akik a próba, bánat miatt sírnak. Jobb a bánat és a megaláztatás keserősége, mint a bűn élvezete. Isten szenvedések által adja tudtunkra jellemünk betegségeit, hogy kegyelme által legyőzhessük hibáinkat. Életünk eddig ismeretlen fejezetei nyílnak meg előttünk, majd eljő a próba: vajon elfogadjuk-e Isten dorgálását és tanácsát? Ha megpróbáltatunk, ne bosszankodjunk, ne panaszkodjunk! Ne lázadjunk, ne tépjük ki magunkat Krisztus kezéből! Alázzuk meg lelkünket Isten előtt! Az Úr útjai rejtve maradnak az előtt, aki önmagának tetsző fényben szeretné látni a dolgokat. Emberi természetünk számára sötétnek, örömtelennek tűnnek ezek az utak. Valójában azonban ezek a kegyelem útjai, s végük az üdvösség.

Illés nem tudta, mit cselekszik, amikor a pusztában kijelentette, hogy megelégette az életet, és azért imádkozott, hogy haljon meg. Az irgalmas Úr nem cselekedett Illés szavai szerint. Nagy munka várt még a prófétára, s annak végeztével nem kellett csüggedten, magányosan elpusztulnia a pusztában. Nem a halál porába kellett alászállnia, hanem a magasságos trónhoz emelkedett fel dicsőségben, mennyei szekéren.

Isten szava így hangzik a bánkódókhoz: *»Útjait láttam, és meggyógyítom őt, vezetem őt, s vigasztalást nyújtok neki és gyá-*

szolónak.» (Ésa 57,18) »Az ő siralmukat örömmre fordítom, s megvigasztalom és felvidámítom őket bánatukból.« (Jer 31,13)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 246–247. o.)

4 Aki igazi megbánásra jut, mire kell ügyelnie a másik – általa azelőtt megbántott – emberrel való kapcsolatában?

Róm 13,8 „Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek, mert aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte.”

Róm 15,1 „Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtlének erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.”

Róm 1,14 „Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok.”

.....

A szeretet nem érdem, hanem tartozás. Minden embernek tartozunk ezzel, de különösképpen azoknak, akiknek öröm helyett fájdalmat okoztunk. A kárt, amennyire csak lehetséges, helyre kell állítanunk.

Az őszinte megbánás tulajdonképpen csak akkor őszinte, ha kárpótlással jár együtt. Aki „éppen csak” bocsánatot kér, nem tesz eleget Isten szeretettörvénye kívánalmainak. Az igazi megbánással együtt jár a bőséges kárpótlás, amit Isten fedez, akinél „*bőséges a szabadítás*” (Zsolt 130,7).

5 Milyen kárpótlásra kell törekednünk a bibliai történetek és kijelentések példái nyomán?

Luk 19,8 „Zákeus pedig előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, megannyit adok helyébe.”

„Nem őszinte az a bűnbánat, amely nem eredményez teljes megújulást. Krisztus igazságossága nem köpeny, amellyel el-takarhatók a meg nem vallott és el nem hagyott bűnök; sokkal inkább egy olyan életelv, amely átalakítja a jellemet, és befolyásolja a magatartást. Az igazságosság azt jelenti, hogy teljesen átadjuk magunkat Istennek, hogy a mennyei elvek bennünk lakozhassanak.

A keresztyének üzleti életében a világ számára azt a módszert kell képviselnie, amelyet Urunk is követne az üzleti vállalkozásokban. Minden egyezés során meg kell mutatnia, hogy Isten a tanítója. *»Szentség az Úrnak«* (2Móz 28,36. 39–30) – ez legyen odaírva naplókra és főkönyvekre, okmányokra, nyugtákra, váltókra. Akik Krisztus követőinek vallják magukat, de nem járnak el becsületesen, azok hamis bizonyosságot tesznek a szent, igaz és kegyelmes Isten jelleméről. Minden megtért lélek – Zákeushoz hasonlóan – a korábbi életére jellemző igazságtalan eljárások elhagyásával jelzi, hogy Krisztus a szívébe lépett. Aki megtért, a fővámszedőhöz hasonlóan azzal bizonyítja őszinteségét, hogy megtéríti a kárt. Az Úr így szól: *»Zálogot visszaad a hitetlen, rablottat megtérít, az élet parancsolataiban jár, többé nem cselekedvén gonoszságot. (...) Semmi vétke, mellyel vétkezett, emlékezetbe nem jön néki; (...) élvén él.«* (Ezék 33,15–16)

Ha másokat megkárosítottunk igazságtalan üzleti tevékenységünkkel, kijátszottunk a kereskedelemben, vagy bárkit becsaptunk – még ha »törvényesen« is –, meg kell vallanunk hibánkat, és amennyire csak erőnkől telik, kárpótolnunk kell őket. Kötelességünk nemcsak annak visszatérítése, amit elvettünk, hanem mindannak is, ami kamatozott volna, ha helyesen és bölcsen használják föl, miközben az a mi tulajdonunkban volt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 466–467. o.)

A világ dolgaiban elképzelhetetlen az ilyen kárrendezés: a szívükben kemény emberek erre nem képesek. Joggal írta a római Cato: „Azok a tolvajok, akik az egyesek tulajdonát lop-

ják, a börtönben morzsolják az életüket; azok a tolvajok, akik közjavakat lopnak, aranyba és bíborba öltöznek.” Később Luther Márton is hasonlóképpen fejezte ki felháborodását: „Még hallgathatnánk a kis egyes tolvajokról, ha elkapnánk a nagy, hatalmas őstolvajokat, akikkel az urak és fejedelmek össze-szűrik a levet. Nemcsak egy vagy két várost rabolnak ki, hanem naponta ezt teszik egész Németországgal.” Így van a világban, következtet Luther: „Aki csak nyilvánosan lopni és rabolni tud, biztonságban és szabadon járja útját, senki sem bünteti, sem becsületében nem érinti. Ezért kell a kis, titkos tolvajoknak, akik egyet vétkeztek, a szégyent és a büntetést hordozni, hogy azoknak a hatalmas embereknek az igazsága érvényesüljön.” (Idézi: Douma: *A Tízparancsolat*, Kampon, 1988, magyarul: Gödöllő, 1994, 220–221. o.)

6 Mi legyen a kárpótlás akkor, ha a kár jótétehetetlennek látszik?

Zsolt 51,14–16 „Add vissza nékem a te szabadításod örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. Hadd tanítsam a bűnösöket a Te útjaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád.”

.....

.....

.....

Dávid nem adhatta vissza Uriás életét, sem Bethsabét neki, sem a bűne következtében meghalt kisgyermekét. Egyet azonban mégis tehetett, és ezt nyilvános bocsánatkérésében, az 51. zsoltárban kérte is: hogy „taníthassa a bűnösöket” és a „vétkezőket” – saját szégyenteljes példája felemlítésével és elítélésével – a megtérésre.

„Így egy olyan szent énekben mondta el Izrael királya bűnét, bűnbánatát és az Isten kegyelmébe és bocsánatába vetett reményét, amelyet népének nyilvános összejövetelén, udvari emberek – papok, bírák, fejedelmek és katonák – jelenlétében énekeltek, és amely a legtávolabbi nemzedékek szá-

mára is megőrizte bűnének emlékezetét. Ahelyett, hogy bűnösségét leplezni igyekezett volna, azt kívánta, hogy mások okuljanak bukása szomorú történetéből.

Dávid bűnbánata mély és őszinte volt. Meg sem kísérelte mentegezni a bűnét. Nem a fenyítő ítélettől való menekülés vágya ihlette imáit, hanem látta Isten elleni vétkének rettenetes voltát, látta, hogy lelke beszennyeződött, s utálattal fordult el bűnétől. Nemcsak bocsánatért imádkozott, hanem szívének megtisztításáért is.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 660. o., 2001-es kiadás)

***Az e heti szombatiskolai adomány
a könyvevangélista munkát támogatja***

Megbánás és tisztelet

Gyakran tekintélyeket tisztelünk tiszta szívből, vagy olyan embereket, akiknek valamilyen bűnéről nem értesültünk, vagy nyilvános megbánásra nem kényszerültek még előttünk. Övezheti-e tisztelet a megbánó bűnöst? Vagy igazán csak éppen az ilyen embert kellene tisztelnünk?

1 Mi történt Dáviddal súlyos bűne elkövetése után? Tisztelték-e őt az emberek és családtagjai?

Olvassuk el Sámuel második könyve 13. fejezetét!

„Eddig Isten gondviselése megvédte Dávidot ellenségei minden támadásától, és közvetlenül hatott Saul megfékezésére. De törvényszegése megváltoztatta Istenhez való viszonyát. Az Úr semmilyen módon sem szentesítheti a gonoszságot. Nem védhette meg Dávidot bűnének következményeitől, mint ahogy megvédte Saul haragjától.

Maga Dávid is nagyon megváltozott. Bűnösségének tudata és annak messze ható következményei lelkileg megtörték. Megalázottnak érezte magát alattvalói előtt. Befolyása meggyengült. Jólétét mindeddig az Isten parancsolatai iránti lelkiismeretes engedmességnek tulajdonították. De most alattvalói, miután tudomást szereztek bűnéről, szabadabban vétkeztek. Tekintélye saját családjában, fiaival szemben támasztott igénye, hogy tiszteljék és engedelmeskedjenek neki, meggyengült. Bűnének tudata hallgatásra készítette, amikor bűnőket kellett volna megrónia, és emiatt családjában sem tudott érvényt szerezni az igazságnak. Rossz példája befolyást gyako-

rolt a fiaira, és Isten nem lépett közbe, hogy elhárítsa a következményeket. Engedte, hogy a dolgok természetes rendjük szerint alakuljanak, és Dávid súlyos büntetést szenvedjen el.

Bukása után Dávid egy egész évig élt látszólagos biztonságban, Isten nemtetszésének semmilyen külső jele nem mutatkozott. De az isteni ítélet állandóan ott lebegett a feje fölött. Gyorsan és biztosan közeledett a büntetés napja, amit semmilyen bűnbánat sem fordíthatott el, sem a gyötrellem és szégyen, amely egész földi életére árnyat vetett. Azok, akik Dávid példájára mutatva enyhíteni próbálják saját bűnük súlyát, tanulják meg a Biblia feljegyzéséből, hogy a törvényszegés útja igen keserves. Ha megtérnek is, mint Dávid, mégis tapasztalni fogják, hogy a bűn következményei keservesek és nehezen elviselhetőek.

Isten Dávid bukásának történetével figyelmeztetést kívánt adni, hogy még azok se érezzék magukat biztonságban és ne mulasszák el az örökösödést és az imát, akiket felettébb megáldott és kitüntetett kegyelmével. Fontosnak is bizonyult azok számára, akik alázatosan keresték az Isten adta tanulságot. Nemzedékről nemzedékre ezrek ismerték így fel, milyen veszélyt jelent számukra a kísértő hatalma. Dávidnak, az Úr által annyira megtisztelt embernek a bukása bizalmatlanságot ébresztett bennük önmaguk iránt. Érezték, hogy egyedül Isten hatalma tarthatja meg őket, hit által. Tudva azt, hogy Ő az erősségük és biztonságuk, nem merték megtenni az első lépést Sátán felé.

Már Isten ítéletének az elhangzása előtt kezdtek érlelődni Dávid törvényszegésének gyümölcsei. Nem hagyta nyugodni a lelkiismerete. Az ezután elszenvedett lelki gyötrelmeket a 32. zsoltár mutatja be:

*»Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott,
vétke elfedeztetett.*

*Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít,
és lelkében csalárdság nincsen.*

*Míg elhallgatám, megavultak csontjaim
a napestig tartó jajgatás miatt.*

*Míg éjjel-nappal rám nehezedék kezed,
életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében.«»*

(Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 658–659. o.)

2 Mi következik abból, ha olyan embereket tisztelnek, akiknél nem gyakorlat az önmagukkal való szembefordulás és megbánás?

Zsolt 32,5-7 „Vétkemet bevallám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak – és Te elvetted rólam bűneim terhét. Azért hozád fohászkodjék minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek áradnának, nem juthatnak azok el őhöz. Te vagy oltalmam, te mentesz meg veszedelemtől; végy körül engem a szabadulás örömeivel!”

.....

.....

„Sokan zúgolódnak, mert igazságtalannak tartják, hogy Isten megkímélte Dávidot, aki olyan nagy bűnt követett el, Saul pedig elvetette, az ő szemükben messze kevésbé égbekiáltó bűnökért. De Dávid megalázta magát, és megvallotta bűnét, míg Saul megvetette a feddést, és bűnbánat nélkül megkegyelmitte szívét.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, 661. o.)

3 Tisztelték-e az apostolok azt, aki egész életével képes volt szembefordulni? Tiszteletet ad-e ezért a világ?

2Pét 3,15-18 „A mi Urunk hosszútűrését üdvösségnek tartjátok, amiképpen a mi szeretett atyánkfia, Pál is írt néktek a néki adott bölcsesség szerint, szinte minden levelében is, amikor ezekről beszél azokban, amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk vesztére. Ti azért, szeretteim, előre tudván ezt, őrizkedjetek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségeitekből ki ne essetek, hanem növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunk és megtartó Jézus Krisztusunk ismeretében...”

2Tim 2,9/a „Amelyért, mint egy gonosztevő, szenvedek mind a fogságig...”

Róm 8,36 „Amint meg van írva, hogy: Teéretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek, mint vágójuhokat.”

.....

.....

A keresztényüldöző Sault megtérése után a legteljesebb tisztelet övezte apostoltársai és az igaz hívők részéről. Senki nem emlékezett meg életútjának első feléről, sem nem emlékeztette őt István megkövezésében és a kegyetlenkedésektől sem mentes elhurcolásokban betöltött szerepére. Ahogyan Isten, az igaz hívők is „a tenger mélységébe vetik” mások megbánt bűneit. Azt mondhatjuk, annál jobban jár a tisztelet egy embernek, minél készségesebben fordul szembe hibáival. „Kevesen jutnak ugyanis arra a csúcsra, hogy megalázzák magukat.” (Johann Wolfgang Goethe)

Vigyáznunk kell azonban, hiszen színlelni is lehet a bánatot. Mélység és tartósság tekintetében nagy különbség van megbánás és megbánás között. Erre is jó és tanácsos odafigyelnünk.

4 Kiről mondja az ige, hogy megbánás híján mégis „az Izrael fiainak szívét alattomban megnyerte”?

.....

.....

„Két év elteltével Joáb elhatározta, hogy kibékíti az apát a fiúval. Ezért kiválasztott egy bölcsességéről ismert tékoabeli asszonyt. Miután Joáb kioktatta, az asszony megjelent Dávid előtt mint egy özvegy, akinek a két fia volt egyetlen vigasza és támasza. Egy veszekedés alkalmával az egyik megölte a másikat, és most a család rokonai mind azt követelték, hogy az életben maradottat adják ki a vérbosszulónak. *»Így akarják – mondta az anya – eloltani a kicsiny szikrácskát, amely nékem megmaradott, hogy az én férjemnek ne maradjon se neve, se maradéka a föld színén.»* A királyt meghatotta ez a könyörgés, és biztosította az asszonyt, hogy fia a király vé-

delmét élvezi. Miután ismételt ígéreteket kapott a fiatalember biztonságára nézve, az asszony elnézést kérve kijelentette, hogy a király bűnösnek nyilvánította magát, amennyiben nem hozta haza száműzött fiát. *»Mert – mondta – bizonyára meg kell halnunk, és olyanok vagyunk, mint a víz, mely a földre kiöntetvén fel nem szedhető, és az Isten egy lelket sem akar elvenni, hanem azt a gondolatot gondolja magában, hogy ne legyen számkivetve előtte az eltaszított sem.«* Isten bűnösök iránti szeretetének ez a megható bemutatása – amely Joábtól, a nyers katonától származott – jól bizonyította, mennyire tisztában voltak az izraeliták a megváltás nagy igazságaival. A király, érezve, hogy maga is mennyire rászorul Isten kegyelmére, nem tudott ellenállni ennek a kérésnek. Joáb parancsot kapott: *»Eredj el és hozd haza az én fiamat, Absolont!«* (2Sám 14,21)

A nép értékelése szerint a herceg inkább hős volt, mint bűnöző... Mindenki Absolont dicsérte. Általában úgy kezelték, mint trónörököst, és a nép büszke volt rá, mint aki méltó erre a magas tisztségre. Megfogalmazódott a kívánság, hogy foglalja el a trónt. *»Így Absolon az Izrael fiainak szívét alattomban megnyerte.«* (2Sám 15,6) A király azonban, a fia iránti szeretetétől elvakultan, semmit sem gyanított. Absolon fényes udvartartását Dávid úgy tekintette, hogy azzal csak az ő udvarának akar dicsőséget szerezni – a megbékélés felletti öröm kifejezéseként.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 664–666. o.)

5 Előfordulhat-e az előbbihez hasonló „megigézés” a nem testi, hanem lelki Izrael történetében? Van-e azonban más ígéretünk is?

Gal 3,1–3 „Ó, balgatat galáciabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mint-ha tiköztetek feszítettett volna meg? Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából? Ennyire esztelenek vagytok? Amit Léleekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?”

Kol 2,18–19. 23 „Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az angyalok tisztelésében, amelyeket nem látott, olyakat tudakozván, ok nélkül felfuvalkodván az ő testének értelmével. És nem ragaszkodván a Főhöz, akiből az egész test, a kapcsok és kötelek által segedelmet vévén és egybeszerkesztetvén, növekedik az Isten szerint való növekedéssel... Amelyek bölcsességnek látszanak ugyan a maga választotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében, de nincs bennük semmi becsülni való, mivelhogy a test hizlálására valók.”

2Kor 11,13–15 „Az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. Nem is csoda, hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálivá, akiknek végük az ő cselekedeteik szerint leszen.”

4Móz 23,23 „Nem fog varázslás Jákóbon, sem jövődömondás Izraelen. Idején adatik tudtára Jákóbnak és Izraelnek: mit mívelt Isten!”

.....
.....
.....

A korai keresztény gyülekezetet – miként a maiakat is – fenyegette a megbánás és az alázat látszatát adó, valójában csak „alázatoskodó” magatartás az őket megkönyékező tévitanítók részéről. A látszatokra sosem szabad építeni. A „*cselekedet és valóság*” (1Ján 3,18) a perdöntő bizonyíték.

6 Mit jelent az Isten részéről az igazi megbánók iránti tisztelet?

Jób 5,7–11 „Hanem nyomorúságra születik az ember, amint felfelé szállnak a parázs szikrái. Azért én a Mindenhatóhoz folyamodnám, az Istenre bízom ügyemet.

Aki nagy, végéremehetetlen dolgokat művel, és csudákat, amiknek száma nincsen. Aki esőt ad a föld színére, és a mezőkre vizet bocsát. Hogy az alázatosokat felmagasztalja, és a gyászolókat szabadulással vidámítsa.”

1Sám 2,30/b „...akik engem tisztelnek, azoknak tiszteséget szerzek.”

Luk 14,11 „Mert mindenki, aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.”

.....

.....

Az az Isten, aki szánja a bűnöst, még inkább szereti a megtérő bűnöst. Az alázatost felmagasztalja és megvidámítja, hogy járjon új és gyönyörűséges úton, amelynek „minden ösvénye békesség”.

Miért kell megbocsátani?

1 Hogyan tesz bizonyosságot a Szentírás arról, hogy az őszinte megbocsátás forrása az Úr emberek iránt táplált irgalmas szeretetéből fakad?

1Ján 4,10 „Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretünk az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.”

2Móz 34,6-7 „Az Úr, az Úr irgalmas, kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Irgalmas marad ezerízíg, megbocsát hamisságot, vétket és bűnt...”

.....

.....

„Isten minden irgalom forrása. Irgalmas és kegyelmes az Ő neve. Nem úgy bánik velünk, ahogy megérdemelnénk. Nem kérdezi, méltók vagyunk-e kegyelmére, hanem szeretetének gazdagságát árasztja ránk, hogy ezzel méltóvá tegyen. Isten nem bosszúálló. Nem büntetni akar, hanem megmenteni. Még gondviselésén át tanúsított szigorának is az a célja, hogy üdvözítse konok teremtményeit. Erős vággyal sóvárog enyhíteni az emberek bajain, balzsamával szeretné begyógyítani sebeiket. Igaz, hogy semmiképpen sem hagyja a bűnt büntetlenül, hanem elveszi a bűnös bűnösségét. Az irgalmasokban, az isteni természet részeseiben Isten részvétteljes szeretete nyilvánul meg. Akiknek szíve együtt dobban a Végtelen Szeretet szívével, azok megmenteni, nem pedig kárhoztatni igyekeznek. Krisztus bennünk lakozása olyan forrás, amely soha ki nem apad. Ahol Ő lakozik, ott mindig túlcserdül a jóindulat.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, a „Kik a boldogok?” c. fejezetből)

2 Mire indítson bennünket Isten jóságának naponkénti tapasztalata?

Luk 6,36 „Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.”

1Ján 4,7 „Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.”

.....

.....

.....

„A szeretetnek a szívben kell lakoznia. A meggyőződéses keresztény tetteinek indítékát a Mestere iránti mély szeretet fogja áthatni. Krisztus iránti vonzalmának gyökeréből ember-társai iránti önzetlen érdeklődés fakad majd. Az ilyen szeretet kegyességet, udvariasságot, szívélyes magatartást eredményez...

Azoknak, akikre Isten az Ő igazságát bízta, ugyanazzal az irgalmas lelkülettel kell bírniuk, amelyet Krisztus mutatott be. Ugyanolyan nagylelkűen kell cselekedniük. Legyenek jó-tékonyak, a szegényekkel szemben barátságot és jóakaratot tanúsítsanak, és az az érzés hassa át őket, hogy Isten sáfárai. Mindenükre – javaikra, szellemi és lelki erőikre – úgy kell tekinteniük, mint amelyek nem a sajátjaik, hanem csak kölcsönkapták, hogy Isten ügyét előmozdítsák általuk itt a Földön. Ne kerüljék az érintkezést felebarátaikkal, hanem Jézushoz hasonlóan keressék fel őket azzal a szándékkal, hogy továbbadják nekik a mennyei ajándékokat, amelyeket Istentől kaptak.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, az „Alkalmasság a munkára” és a „Veszélyek” c. fejezetből)

3 Egymás gyengeségeit, bűneit tapasztalva mit jelent a gyakorlatban ez a felhívás: „szeressük egymást”?

Mát 18,21-22 „Ekkor hozzá menvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkez-

ni, és néki megbocsátanom, még hétszer is? Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is.”

Mát 6,12. 14–15 „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Mert ha megbocsátjátok az embereknek a vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek a vétkeiket, mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”

.....

.....

.....

Jézus Krisztus a „Mi Atyánk” imádságában a legfontosabb kérések között említi az isteni megbocsátás mértékének betöltését. Ő azt tanítja, hogy csak úgy nyerhetünk Istentől bocsánatot, ha mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Isten szeretete Őhöz vonz bennünket, s ha ez a szeretet megérinti szívünket, bennünk is szeretetet ébreszt testvéreink iránt.

„Krisztusban Isten önmagát adta oda bűneinkért. Krisztus szenvedte el a kegyetlen halált a kereszten. Ő, az igaz, hordozta értünk, gonoszokért, a bűn terheit, hogy ki tudja nyilatkoztatni nekünk szeretetét, s ezáltal magához tudjon vonzani bennünket. Ezt üzeni nekünk: *»Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megbocsátott nektek.»* (Eféz 4,32) Lakozzék hát Krisztus, az isteni élet bennetek! Általatos is nyilatkozzék meg a mennyben született szeretet, amely reményt ébreszt a reményvesztettségben, és mennyei békét áraszt a büntől megterhelt szívbe. Amint Istenhez közeledünk, Ő azt a feltételt szabja, hogy mivel irgalmasságot nyertünk Tőle, adjuk át magunkat Urunk irgalmasságának hirdetésére.

Egyvalamire van elengedhetetlenül szükségünk: hogy elnyerjük s továbbadjuk Isten megbocsátó szeretetét – meg-

ismerjük és elhiggyük Isten irántunk való szeretetét. Az ősellenség mindenképpen azon mesterkedik, hogy ne ismerjük fel Isten szeretetét. Arra a gondolatra késztet, hogy hibáink és vétkeink súlyossága miatt az Úr egyrészt nem veszi figyelembe imáinkat, másrészt nem áld és nem ment meg minket. Valóban csak gyöngeséget látunk magunkban, és semmit, ami Isten kegyelmébe ajánlana bennünket. Sátán is azt sugalmazza nekünk, hogy hiába minden, nem tudjuk kiküszöbölni jellemhibáinkat. Amikor Istenhez próbálunk folyamodni, Sátán ezt súgja a fülünkbe: *»Nincs értelme imádkoznod, hát nem elkövetted ezt a gonoszságot? Hát nem vétkeztél Isten ellen, nem sértetted meg lelkiismeretedet?»* Mégis azt fel lehetjük az ellenségnek, hogy *»Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől»* (1Ján 1,7). Amikor azt gondoljuk, hogy ha vétkezünk, Isten nem hallgatná meg imánkat, akkor érkezett el igazán az imádkozás ideje. Lehet, hogy pirul az arcunk, lehet, hogy mély megaláztatottságérzés tölt el bennünket. Ennek ellenére is imádkozunk, s higgyünk. *»Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.»* (1Tim 1,15) Bűneink bocsánata, Istennel való megbékélésünk nem cselekedeteink jutalma, nem azért nyerjük el, mert a bűnös érdemre tesz szert, hanem ajándék, amelynek Krisztus igazságossága az alapja.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, „Az Úr imája” c. fejezetből)

4 Az emberi természet mely – a nagylelkű megbocsátással szemben álló – tulajdonságától óv az ige?

Luk 6,37 „Ne ítéltetek, és nem ítéltettek; ne kárhoztasatok, és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik.”

Róm 2,1 „Menthetetlen vagy, óh ember, bárki légy, aki ítélsz... mivel ugyanazokat műveled te, aki ítélsz.”

.....

.....

„Annak erőltetése, hogy a saját cselekedeteinkkel érdemeljük ki az üdvösséget, oda vezet, hogy az emberek emberi követelményeket állítanak fel védelemként a bűn ellen. Mivel látják, hogy nem tudják betartani a törvényt, szabályokat alkotnak, hogy ezúton kényszerítsék magukat engedelmességre. Így azonban Istenről önmagunkra tereljük gondolatainkat, Isten szeretete kihal a szívünkéből, s ezzel együtt kivész belőlünk az emberek iránti szeretet is. Az emberek által kitalált módszerek és követelmények sokasága oda vezet, hogy ítéletet mondjunk azok felett, akik nem ütik meg ezt az emberi mértéket. Az önző, szűkkeblű gáncsoskodás légköre elfojtja a nemes, nagylelkű érzületeket, s arra vezet, hogy énközpontú bírakká, kicsinyes kémekké süllyedjünk.

A farizeusok ilyen csoportot alkottak. Istentiszteleteikről hazatérve nem alázkodtak meg gyöngeségük tudatában, nem voltak hálásak Istentől nyert csodálatos kiváltságaikért. Lelkük kevélységgel telt el, s ez volt a fő gondolatuk: »Az érzéseim, az ismereteim, az elgondolásaim.« Amit ők elértek, azt tartották mérvadónak, e szerint ítélték meg mindenkit. Önhittségük palástjába öltözve a bírói székbe kapaszkodtak föl, hogy ítéljezenek.

A népet is javarészt ez a szellem hatotta át. Lelkiismereti kérdésekbe avatkoztak, olyan ügyekben ítélték egymás fölött, amelyek csakis Istenre és az illető lélekre tartoztak. Erre a szellemre, erre a viselkedésre mondta Jézus, hogy *»ne ítéljete, hogy ne ítéltessetek«* (Mát 7,1). Vagyis ne tegyétek meg magatokat mérvadónak. Ne állítsátok mértékül mások elé véleményeteket, a kötelességről alkotott felfogásokat, Szentírás-magyarázatokat. Szívetekben se ítéljete meg senkit, ha nem üti meg az általatok felállított mércét. Ne bírálgassátok az embereket, rossz indítékokat tulajdonítva nekik, ítéletet mondvá felettük.

»Azért idő előtt semmit se ítéljete, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétség titkait, másrészt megjelenteti a szívek tanácsait.« (1Kor 4,5) Hiszen mi nem tudunk olvasni az emberek szívében. Gyöngeségekkel lévén tele, nincs jogunk ítéletet mondani másokról. Véges ember csak a külső látszathól tud következtetni. Egyedül arra bízták az ember feletti ítélkezést, aki jól ismeri a tettek titkos mozgató-

rugóit, és aki gyöngéden, irgalmassággal telten mond ítéletet. *»Annakokáért menthetetlen vagy, óh ember, bárki légy, aki ítélsz: mert amiben mást megítélsz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat műveled te, aki ítélsz.«* (Róm 2,1) Ezért aki másokat ítél meg vagy gáncsol, valójában önmagát kárhoztatja, Isten pedig igazságosnak mondja ezt a magunk fölött kimondott ítéletet.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszéd-ről*, a „Gáncsoskodás helyett mutass jó példát” c. fejezetből)

5 Milyen összefüggést fedezhetünk fel Krisztus keresztdozata és a megbocsátásra kérlelő igei tanítás között?

Eféz 4,32 „Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.”

.....

.....

„Krisztus azért jött el a világba, hogy kinyilvánítsa az Atya szeretetét, és minden ember szívét Magához vonzza. *»És én, ha fölemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.«* (Ján 12,32) Az első lépés az üdvösséghez, hogy válaszolunk Krisztus vonzó szeretetére. Isten üzenetet üzenet után küld az embernek, amelyek által bűnbánatra készíteti, hogy megbocsáthasson neki, és bocsánatot írhasson neve mellé. Ne bánjuk meg bűneinket? Ne figyeljünk az Úr kérleléseire? Figyelmen kívül hagyjuk kegyelmének felajánlásait, és visszautasítjuk szeretetét? Ha így tennénk, akkor elvágnánk magunkat attól a Közvetítőtől, aki által örök életet nyerhetünk, mert egyedül Isten bocsáthat meg a bűnbánó bűnösnek. Szeretetének bemutatása és Lelkének készítése által bűnbánatra kérleli az embert. A bűnbánat Isten ajándéka. Isten először bűnbánatra készíteti azt, akinek megbocsát. Az ember legédesebb öröme Isten törvényének áthágása miatt érzett bűnbánatából és a Krisztusban mint a bűnösök Megváltójában és Közbenjárójában való hitéből ered. Krisztus azért vonja Magához az embert szeretetének kinyilatkoztatása által, hogy megismerje a megbocsátás örömét és Isten békéjét. Ha az ember válaszol

Krisztus hívására, és kegyelmébe helyezi életét, akkor lépésről lépésre fogja vezetni, mígnem teljesen megismeri Őt, s ez az örök élet.

Krisztus azért jött, hogy feltárja a bűnösnek Isten igazságát és szeretetét, s ezáltal bűnbánatot és bűnbocsánatot adhasson Izraelnek. Amikor a bűnös a keresztre tekint, meglátja Jézust, amint a törvényszegő bűneinek terhét hordozva elszenvedti a bűnök büntetését. A kereszthalálban és Istennek a bukott emberek iránti szeretetében felismeri, hogy mennyire gyűlöletes dolog a bűn Isten szemében, és ez bűnbánatra készíti a szent, igaz és jó törvény megrontása miatt. Hitet gyakorol Krisztusban, mert az isteni Megváltó helyettese, jótállója és közbenjárója, vagyis életének központja lett. A bűnbánó bűnösnek Isten megmutathatja kegyelmét és igazságát, valamint bűnbocsánatban és szeretetben részesítheti.” *(Szemelvények Ellen G. White írásaiból I., a „Krisztus és a tantételek” c. fejezetből)*

6 **Hogyan áradhatnak a mi életünkéből is – mint gyógyító víz folyamai – a megbocsátó szeretet megnyilvánulásai?**

Zsolt 37,1-7/a „Ne bosszankodjál az elvetemültekre, ne irigykedjél a gonosztevőkre. Mert hirtelen levágattatnak, mint a fű, s mint a gyöngye növény, elfonnyadnak. Bízál az Úrban és jót cselekedj; e földön lakozzál és hűséggel élj. Gyönyörködj az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti. Felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. Csillapodj le az Úrban, és várjad Őt...”

Mát 5,6-7 „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot: mert ők megelégtettek. Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek.”

Ján 1,16 „És az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.”

.....

.....

„Kié a szívünk? Kivel foglalkoznak a gondolataink? Kiról, miről szeretünk beszélgetni? Kire irányulnak legbensőségesebb, legszentebb érzéseink, mire fordítjuk legjobb erőnket? Ha Krisztuséi vagyunk, akkor gondolataink Ővele foglalkoznak, legszentebb érzéseink is Őhöz kapcsolódnak. Mindazt, amink van és amik vagyunk, neki szenteljük. Vágyakozunk arra, hogy hasonlóak legyünk Őhöz, hogy belélegezzük Lelkének lehetőségét, hogy akarata szerint cselekedjünk, és hogy minden dolgunkban elnyerjük tetszését.

Akik új teremtményekké lettek Jézus Krisztusban, azok a Lélek gyümölcseit termik: *»szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség és mértékletesség«* mutatkozik életükben (Gal 5,22). Nem szabják magukat többé korábbi kívánságaikhoz, hanem Isten Fiába vetett hit által követik az Ő nyomdokait, visszatükrözik jellemét, *»megtisztítják magukat, amiként Ő is tiszta«* (1Ján 3,3)...

„Amint táplálékra van szükségünk, hogy fenntartsuk testi erőnket, úgy van szükségünk Krisztusra, a mennyből alászállt kenyérré, hogy életben tartsuk és tápláljuk lelki életünket, s hogy erőt adjon a jó cselekedetek gyakorlásához. Testünk folyamatosan kapja a táplálékot, ami fönntartja az életet és erőnlétet – a léleknek is szüntelen közösségben kell lennie Jézussal, alá kell vetnie magát, teljesen rá kell hagyatkoznia.

Ahogy a fáradt vándor a sivatagban a forrást keresi, és megtalálva égő szomját oltja, a keresztyén úgy szomjazza, s majd elnyeri az élet tiszta vizét, amelynek forrása Jézus Krisztus. Amint felismerjük Megváltónk jellemének tökéletességét, kívánva kívánjuk, hogy teljesen az Ő tisztaságának képmására alakuljunk át, újuljunk meg. Minél többet tudunk Istenről, annál magasztosabb fogalmunk lesz a jelleméről, s annál forróbb lesz a vágyunk, hogy az Ő képmását tükrözzük. Amikor lelkünk vágyakozik Isten után, amikor sóvárgó szívvel tudjuk elmondani: *»Csak Istenben nyugodj meg, lelkem, mert tőle van reménységem«* (Zsolt 62,6), akkor az isteni egyesül az emberivel.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, „A tanítványság próbája” c. fejezetből; *Gondolatok a Hegyi beszédéről*, a „Kik a boldogok?” c. fejezetből)

A szívből jövő megbocsátás

1 Miért hangsúlyozta Jézus külön is – az adós szolga példázatában –, hogy az emberi és az isteni megbocsátás közé nem szabad egyenlőségjelet tennünk?

Mát 18,33. 35 „Nem kellett volna-e neked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtd?... Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-kí az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.”

.....

.....

Gyakran használjuk e szót, és mondjuk el egy esettel kapcsolatban: „...és én megbocsátottam”, miközben Isten szemével nézve sem eljárásunk módja, sem pedig szívünk indítékai nem ezt tükrözik. „*Mert az ember azt nézi, ami a szem előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.*” (1Sám 16,7) Az adós szolga viselkedése embertársával szemben jól példázza az emberi igazságérzet könyörtelen önkényét (lásd: Mát 18,28–30). A hirtelen fellobbanó indulat után ugyan jogszerű eljárás nyomán juttathatta börtönbe adósát, de a „légy türelemmel hozzám” kérés meghallásához túl büszke volt. A krisztusi gondolkodásmódtól, a „*teljes kegyelemmel és igazsággal*” (Ján 1,14) életpéldától teljesen idegen ez a magatartás. A keresztényi megbocsátás megelőzi a jogszerűséget.

Jézus meg akarta óvni tanítványait a szeretet fogalmának hamis használatától, mert ezzel csak önmagát csapja be az ember. A megbocsátás hangoztatása és megélése közötti különbség megértetése érdekében zárta példázatát Jézus a „*ha szívetekből meg nem bocsátjátok*” szavakkal.

2 Mit kell elsőként legyőznünk magunkban ahhoz, hogy megélőivé válhassunk az igazi megbocsátásnak? Melyik lelki gyümölcs beérlelődése nélkülözhetetlen ehhez?

Mát 18,28 „Kimenvén pedig az a szolga, találkozáék egygyel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatta vala...”

Péld 16,32 „Jobb a hosszútűró az erősnél, és aki uralkodik a maga indulatán, annál, aki várost vesz be.

Péld 14,30 „A szelíd szív a testnek élete.”

.....

A szívből jövő megbocsátás forrása a „szelíd szív”. „A jellem erőssége két dologból tevődik össze: az akaratereőből és az önuralom erejéből. Sok ember a jellem erősségével téveszti össze az erős, fékezhetetlen szenvedélyt vagy indulatosságot. Mégis az az igazság, hogy gyöngé az az ember, akit a szenvedélyei urálnak. Az ember tényleges erejét és nemességét az mutatja, hogy mennyi erőre van szüksége szenvedélyei legyőzéséhez, nem pedig azoknak a szenvedélyeknek az erőssége, amelyek őt győzik le. Az a legerősebb ember, aki bár észreveszi a sértést, a bántást, mégis legyőzi haragját, és megbocsát ellenségeinek. Az ilyen ember valódi hős.”

„Felvetheted a kérdést, hogyan is lehetsz tetteid kormányzója, hogyan uralkodhatsz belső érzéseiden? Sokan, akik még csak nem is vallják, hogy Isten szeretete él bennük, jelentős mértékben uralkodnak lelkükön, Isten külön kegyelmének segítségével nélkül. Ápolják magukban az önuralmat. Ez igazán megrovás azoknak, akik bár jól tudják, hogy Istentől erőt és kegyelmet nyerhetnek, mégsem tanúsítják a Lélek kegyességeit. Krisztus a mi példaképünk, Ő pedig szelíd és alázatos szívű volt. Nekünk is erre a tökéletességre kell törekednünk.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek IV.*, 656. o.; *III.*, 336. o.)

„*Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.*” (Mát 11,29–30)

3 Mit jelent a bűn és a bűnös szétválasztása a megbocsátás esetében? Meg kell vagy lehet bocsátani olyan esetben, ha a másik fél nem kér bocsánatot, és nem is tartja magát hibásnak?

2Móz 20,5–6 „Én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban... akik engem gyűlölnék. De irgalmasságot cselekszem ezerízíglén azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják.”

2Móz 34,6–7 „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízíglén, megbocsát hamisságot, vétket és bűnt, de nem hagyja büntetlenül...”

Zsolt 103,10 „Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint.”

.....
.....
.....

Isten egészen az utolsó ítéletig különválasztva kezeli a bűnt és a bűnöst. Féltve szereti az embert, ezért „nagy igazságú”, azaz parancsolataival megmutatja, hogy **mi a bűn**, mi a rossz, mi teszi az embert boldogtalanná és békétlenné. Ezt a rosszat ítéli meg, de csak azoknál, akik nem hajlandók elszakadni attól. A megbüntetés tehát csak azok életében érik be, akik akár Isten iránti gyűlöletig menően is, de kitartanak az önzés életrendje mellett.

Miközben azonban Isten harcol a bűn ellen, **küzd a bűnösért**. Irgalmasságával és szeretetével egyszülött Fiát, az e célért önmagát is feláldozó Krisztust elküldve próbált és próbál azóta is bizalmat teremteni teremtményei lelkében.

Folyamatosan „hitelez” tehát az embernek. Bár kétségkívül igaz, hogy miközben egyelőre „*nem bűneink szerint cselekszik velünk*”, azaz kegyelméből „*felhossa az Ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ád mind az igazaknak, mind*

a hamisaknak” (Mát 5,45), irgalmassága azok életében tud erővel és hatalommal megnyilatkozni, akik befogadják azt.

„Az emberek gyűlölik a bűnöst, de szeretik a bűnt. Krisztus gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. Ez a lelkület jellemzi minden követőjét is. A keresztyén szeretet késedelmes a bírálóban, gyorsan észreveszi a megbánást, kész megbocsátani, bátorítani, a vándort a szentség ösvényére vezetni, és lépteit ott megerősíteni.”

„Megértitek-e ezt a gondolatot? Az Atya úgy szereti az elcsúszott embereket, mint ahogyan Fiát szereti (Ján 17,23). Anyyira szereti, hogy megragadja őket, még amikor sötétségben és tévedésben bukdácsolnak is. Azt mondhatod, hogy »amikor majd testvérem, akivel most nem értek egyet, erre és erre eljut, akkor majd teljesen befogadom őt a szívembe«. Pedig akkor kell befogadnod őt, mielőtt mindazt elérte volna.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 390. o.; *Igehirdetések és beszédek II.*, 264. o.)

4 Miért veszélyes a megbocsátás halasztgatása?

Zsid 12,14–15 „Kövessétek mindenki irányába a békeséget és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat; vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon, nehogy a keserűségnek bármely gyökere, felnövekedvén, megzavarjon, és ezáltal sokan megfertőztessenek.”

.....

.....

„Ne engedjünk be a szívünkbe neheztelést! Mennyi bajt okozott már a féltékenység és az aljas gyanúsítgatás! Hogyan változtatta keserűséggé és gyűlöletté a barátságot és a szeretetet!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek II.*, 566. o.)

Sokszor azt mondjuk, hogy ennek vagy annak könnyebben vagy nehezebben tudunk megbocsátani. Beszélünk arról is, hogy a „sebek lassan gyógyulnak”, és eközben teljesen figyelmen kívül hagyjuk azt, hogy szívből megbocsátani mindenki-

nek ugyanúgy lehet. Mivel ehhez a szeretetet Istentől kapjuk, ez nem idő- vagy személyfüggő. Sokkal inkább emberi önérzetünk vonakodik – miközben szívünkben a megbocsátás helyett a keserűség gyökere növekedhet fel.

Az apostol arra is figyelmeztet, hogy kisebb vagy nagyobb látványossággal megélt engesztelhetetlenségünk nemcsak a mi Istennel való személyes kapcsolatunkat zavarhatja meg, de mások lelkét is megfertőzheti – gyengíthet, botránkoztat, illetve rossz példaként is szolgál.

5 Valóban „szükséges óvatosság”-e egy keresztény ember részéről „felróni” a gonoszt?

Kol 3,12–13 „Öltözzétek föl azért, mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, a könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést. Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is.”

Fil 2,3 „Egymást különbnek tartván magatoknál.”

.....
.....
„*»A szeretet... nem rója fel a gonoszt.«* (1Kor 13,5) A szeretet uralta szívet nem tölti el ingerültség és bosszúvágy a sértések miatt, amelyeket a büszkeség és a magunk bálványozása elviselhetetlennek minősít. A szeretet nem gyanakszik. Mindig a legkedvezőbbben vélekedik mások indítékairól és tetteiről. A szeretet soha nem említi fölöslegesen mások hibáit. Nem nyeli le mohón a rossz híreket, sőt inkább a megragalmazott ember jó tulajdonságait idézi emlékezetbe.

A szeretet *»nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal«* (1Kor 13,6). Akinek szívét átítatta a szeretet, azt szánakozással töltik el mások tévedései, gyengeségei; de örvendezik, amikor az igazság ül diadalt, amikor szertefoszlik a más jó hírét sötétítő felhő, vagy ha a vétkes bevallja bűnét és helyrehozza hibáját.

»Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent

eltűr.» (1Kor 13,7) A szeretet nemcsak elviseli mások hibáit, hanem jókedvvel tűri azt a szenvedést és kényelmetlenséget, amit ez a türelem szükségessé tesz. Ez a szeretet *»soha el nem fogy*» (1Kor 13,8), soha értékét nem veszíti; a szeretet a menny vonása. Tulajdonosa pedig becses kincsként viszi majd magával Isten városának kapuján át.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek V.*, 124–125. o.)

6 Mikor tapasztalhatjuk meg a szívből jövő megbocsátás békéjét és áldását?

Gal 2,20 „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”

.....

.....

„Kevésbé büszkének, kevésbé érzékenykedőnek és magunkat szeretőnek, azaz az »én« számára halottnak kell lennünk... Majd ha szert teszünk az igazi szelídségre és alázatos szívre, akkor annyira el fogunk rejtőzni Krisztusban, hogy nem érint elevent a mellőzés, a sértés, akkor süketek leszünk a vádakra, vakok a gúnyra és gyalázásra.”

„Ne azzal kezdjük, hogy egymást próbáljuk szeretni. Krisztus szeretete a szívben – erre van szükségünk. Ha Krisztusban eltemetjük énünket, megszületik az igaz szeretet.”

„*»Amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős.*» (2Kor 12,10) Amikor belátjuk gyöngeségünket, megtanulunk rajtunk kívül álló erőre támaszkodni. Semmi sem foghatja meg olyan erősen a szívet, mint az a bennünk lakozó érzés, hogy felelősök vagyunk Istennek. Semmi sem éri el olyan tökéletesen magatartásunk legmélyebb indítékait, mint Krisztus megbocsátó szeretetének átérzése. Érintkezésbe kell lépünk Istenel, hogy Szentlelke átítasson, és képessé tegyen az érintkezésre embertársainkkal.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek II.*, 566–567. o.; *VII.*, 186. o.; *Jézus élete*, 416. o.)

Önzetlen szolgálat

1 Mire késztesen bennünket Krisztus önfeláldozó szeretete? Miért csak ebből a forrásból származhat az igazi önzetlen szolgálat?

2Kor 14–15 „Mert a Krisztus szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott.”

1Ján 3,16 „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.”

.....

Amikor az ember megismeri Krisztus megmentő szeretetét, és részesül a bűnbocsánatban, szíve hálával telik meg Isten iránt. Legfőbb kívánsága az lesz, hogy valahogyan viszonyhassa az érdemtelenül elnyert áldásokat, és keresi az alkalmat, amikor Istennek szolgálhat.

„Az áll majd a legközelebb Krisztushoz, aki a legtöbbet vett át az Ő önfeláldozó szeretetéből – a szeretetből, mely *»nem kérkedik, nem fuvalkodik fel... nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt«* (1Kor 13,4–5). Ez a szeretet indította a tanítványokat, ahogyan Urunkat is, hogy éljenek, dolgozzanak, odaadjanak és feláldozzanak mindent, akár a halál, az emberiség megmentéséért.

Aki a legjobban Krisztust szereti, az a legtöbb jót fogja cselekedni. Korlátlan lehetőségeik vannak a jótettek azoknak, akik az »én«-t félretéve helyet készítenek szívükben a

Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szentelt életet élnek. Ha alázatosan fogadják a szükséges tanítást, s nem panaszkodnak, nem lankadnak el az úton, akkor óráról órára, napról napra Isten fogja őket tanítani.”

„Az isteni szeretet akkor szól a legmegindítóbban az emberi szívhez, amikor ugyanarra a gyöngéd részvétre serkenti, amely Jézus életét jellemezte. Csak az szereti igazán Istent, aki önzetlen szeretettel viseltetik atyjafia iránt...”

Aki sohasem tapasztalta személyesen Krisztus gyengéd, megnyerő szeretetét, az nem vezethet másokat az élet forrásához. Ez a szeretet kényszerítő hatalom, amely arra indítja az embert, hogy beszédében és másokért folytatott tevékenységében egyaránt Krisztust nyilvánítsa ki. Krisztus munkásainak fáradozásait csak úgy koronázhatja siker, ha ismerik Krisztust. Ehhez azonban mindenekelőtt a szeretetét kell ismerniük. A menny annak alapján ítéli meg munkájukat, hogy tudnak-e úgy szeretni, ahogyan Jézus szeretett, és úgy munkálkodnak-e, amint Ő tette...

Szeretni Istent mindenekfelett és önzetlenül szeretni egymást – ez a legjobb ajándék, amelyben mennyei Atyánk részesíthet bennünket. Ez a szeretet nem pillanatnyi fellángolás, hanem isteni alapelv, állandó erő. A meg nem szentelt szívben nem fakadhat; nem is teremhet meg benne. Csak abban a szívben találjuk meg, amelyben Jézus uralkodik.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 461., 199–200. o.; *Az apostolok története*, 377–378. o.)

2 Mi a különbség a kötelességtudatból való engedelmesség és a szeretetből fakadó, önzetlen szolgálat között?

Luk 17,10 „Ezenképpen ti is, ha mindazokat megcselekedtetek, amik néktek parancsoltattak, ezt mondjátok: Haszontalan szolgák vagyunk, mert amit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük.”

Zsolt 100,2 „Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel!”

Mát 11,29–30 „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok – és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.”

Csel 20,24 „De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól: hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

.....

.....

.....

Sokan csupán kötelességnek tekintik az Istennek való engedelmességet, és ezért nem találnak örömet abban, hogy Istennek vagy embertársaiknak szolgálhatnak. A tékozló fiú bátyja is szolgálta atyját, de szívében nem volt iránta hála, nem értékelte az áldásokat, amelyekben naponta részesült. Munkáját tehernek és áldozatnak érezte, testvérével szemben pedig irigységet ápolt a szívében. Vajon számunkra is csupán elvégzendő kötelesség Isten akaratának cselekvése, vagy pedig „könnyű és gyönyörűsége”?

„Isten atyaként viszonyul népéhez, és mint atyánk igényli hűségesebb szolgálatunkat. Gondoljuk át Krisztus életét! Az emberiség fejedelmeként és Atyja szolgájaként példájával megmutatta, hogy Isten minden gyermekének milyenné kell és lehet is válnia. Isten ma minden embertől Krisztus engedelmességét kívánja. Krisztus szeretettel, készségesen és önként szolgálta Atyját. *»Hogy teljesítsem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem – mondta –, a Te törvényed keblem közepette van.»* (Zsolt 40,9) Krisztus nem tartott semmilyen áldozatot túl nagynak, semmilyen munkát túl nehéznek annak a feladatnak az elvégzéséhez, amely jövételének célja volt...

Nekünk is így kell szolgáljunk Istent. Csak az szolgál, aki az engedelmesség legszentebb mércéje szerint cselekszik. Mindazoknak, akik Isten gyermekei akarnak lenni, tanúsítaniuk kell, hogy munkatársai Istennek, Krisztusnak és a menygyei angyaloknak... Nem lehet Isten szeretetét jó cselekedede-

tekkel megvásárolni, de jótetteinkkel bizonyítjuk be, hogy él bennünk ez a szeretet. Ha akaratunkat alárendeljük Isten akaratának, akkor nem azért szolgálunk, hogy elnyerjük szeretetét. Ezt a szeretetet ingyen ajándékként kapjuk, és ha szeretjük Istent, örömmel engedelmessékedünk parancsainak.”

„Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is a hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkiület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének a szívünkben kell élnie. Amikor énünk feloldódik Krisztusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor benső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye betölti szívét, s arcáról is sugárzik.

Lehetetlen, hogy abból a szívből, amely Krisztus lakhelye, hiányozzék a szeretet. Ha szeretjük Istent – mert Ő előbb szeretett minket –, azokat is szeretjük, akikért Krisztus meghalt. Nem lehetünk közösségben Istennel, ha nem ápoljuk a kapcsolatot embertársainkkal, mert Őbenne, aki a világegyetem trónján ül, együtt van mind az isteni, mind az emberi. Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei egybekapcsolnak embertársainkkal – akkor krisztusi szánalmat és könyörületet tanúsítunk, nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat elénk hozzák, nem kell a mások fájdalma iránti szánalmat kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, amint Krisztus »széjjel járt, jót tévén« (Csel 10,38).” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 191., 267. o.)

3 Mi bizonyítja, hogy őszintén megbocsátottunk az ellenünk vétkezőknek? A segítségünkre szorulóknak között tehetünk-e különbséget aszerint, hogyan viszonyulnak hozzáink? Kik azok, akiknek különösen szükségük van megértésre, szeretetre?

Mát 5,44-45 „Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek ti-

teket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhozza napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.”

Mát 9,12–13 „Jézus pedig ezt hallván, monda nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre.”

Jak 2,1 „Atyámfiai, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban.”

.....

.....

.....

Ha igazán megismertük Krisztus szeretetét, aki a bűnösökért, az ellenségeiért odaadta az életét is, akkor megtanulunk önzetlenül segíteni a legreménytelenebb, legmélyebbre süllyedt embereknek is. A személyválogatás, az emberek minősítése önző énközből fakad, és naponta fel kell venni ellene a küzdelmet. A velünk szemben ellenségesen, bántóan viselkedőkkel szemben az Ige szerint a legerősebb fegyver a szeretetteljes magatartás: *„Ha éhezik a te ellenséged, adj ennie... A gonoszt jóval győzd meg.”* (Róm 12,20–21)

„Egyedül Isten Lelke ad szeretetet cserébe a gyűlöletért. A hálátlanokkal szemben tanúsított barátságos magatartás, a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk: ismertetőjele a menny királyi családjának...

A tévelygők, a megkísértettek, az ínség és bűn áldozatainak kérő szavait hallva a keresztény nem azt nézi, vajon méltók-e a segítségre, hanem hogy miként lehetne a javukra. A legnyomorultabb, a leglealjasodottabb lélekben is azt keresi, akinek a megmentéséért Jézus meghalt, s akinek az érdekében Isten gyermekeire bízta a békéltetés szolgálatát... Azok az irgalmasok, akik szánakozón viselkednek a szegényekkel, a szenvedőkkel, az elnyomottakkal...

Isten nyomatékosan megparancsolta, hogy legyünk figyelmesek az idegenek és kitzasztottak, az erkölcsileg gyenge, szegény lelkek iránt. Sokan, akiket látszólag egyáltalán nem érdekel a vallás, szívük mélyén nyugalomra és békére vágyanak. Megmentésük érdekében Krisztus szolgái kövessék Mesterük példáját! Krisztus helyről helyre járva vigasztalta a szenvedőket és gyógyította a beteget. Majd eljűk tárta országának nagy igazságait. Ezt kell tenniük követőinek is. A test szenvedéseinek enyhítése közben lehetőségük nyílik arra is, hogy a szomjas lélek szükségleteivel foglalkozzanak. Rámutathatnak a megfeszített Megváltóra, beszélhetnek a nagy Orvos szeretetéről.”

„Ahol szeretet és együttérzés ébred, s valaki a másik ember felé fordul, hogy fölemelje és áldás legyen számára, ott Isten Lelke munkálkodik. Az elesettek megsegítésével, a le-sújtottak megvigasztalásával a menny megdicsőül. Ezt a munkát azok végzik, akiknek szívében Krisztus lakik. Krisztus vallása mindig áldást áraszt. Ahova eljut, mindenütt fény jár a nyomában.

Sok tévelygő szégyenkezik, és érzi, hogy nem okos dolog az, amit csinál. Saját hibái és bajai láttán már-már kétségbeesik. Ne kerüljük el őket! Az árral szemben úszót az áramlás teljes erővel visszafelé sodorja. Nyújtsunk segítő kezét neki, miként Krisztus nyújtotta kezét a süllyedő Péter után! Biztató szavakkal próbáljunk benne hitet és szeretetet ébreszteni!” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédéről*, 26–27. o.; *Krisztus példázatai*, 156., 269. o.)

4 **Milyen felelősséget kellene éreznünk embertársaink üdvössége iránt? Ha mi részesültünk Isten kegyelmében, és bűneinket megbocsátotta, akkor elzárhatjuk-e mások elől ezt a csodálatos ajándékot?**

1Kor 9,19. 22 „Mert én, noha mindenkiel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem... Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket.”

Csel 26,18 „Hogy megnyisd szemeiket, hogy sötétségből világosságra és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az énbennem való hit által.”

.....

.....

Pál apostol elkötelezettséget érzett azok iránt, akik még nem ismerték Krisztus kegyelmét. Úgy érezte, hogy tartozik mindenkinek átadni azt a megmentő üzenetet, amely által ő is részesült a bűnbocsánatban, és amely „*Isten hatalma minden hívőnek üdvösségére*”. Ezért kész volt bárhová elmenni, bármilyen nehézséget elviselni, hogy ezt az evangéliumot megismertesse a legkülönbözőbb emberekkel. Ha mindnyájan nem is juthatunk el olyan misszióterületekre, mint ő, de közvetlen környezetünkben, ismeretségi körünkben továbbadhatjuk az általunk megismert örömhírt.

„Az Isten-szolgálat személyes szolgálatot is jelent. Személyes munkával kell együttműködnünk Istennel a világ megmentéséért. Krisztus megbízása – *»Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek«* (Márk 16,15) – minden követőjének szól. Akiket elhívott a krisztusi életre, azokat arra is elhívta, hogy embertársaik üdvösségéért dolgozzanak. Dobbanjon szívük Krisztus szívével egy ütemre, és vágyakozzanak a lelkek megmentésére éppúgy, mint Ő! Nem mindenki töltheti be ugyanazt a helyet Isten művében, de mindenki számára van hely és tennivaló.

De a világ alszik. Az emberek nem veszik észre, hogy érkezett meglátogatásuk ideje. Hol áll vajon a gyülekezet ebben a válságban? Eleget tesznek-e tagjai Isten kívánalmainak? Teljesítik-e megbízatásukat, és bemutatják-e Isten jellemét a világnak? Felhívják-e embertársaik figyelmét az utolsó intő és egyben kegyelmet hirdető üzenetre? Az emberiség veszélyben van. Tömegek pusztulnak el, és Krisztus állítólagos követői közül nagyon kevesen érznek felelősséget ezekért a lelkekért. A világ sorsa van a mérlegen, de ez még azokat is alig nyugtalanítja, akik hitet tettek e legnagyobb horderejű igazság mellett. Nincs meg bennük az a szeretet, amely Krisztust meny-

nyei hazája elhagyására indította, és arra, hogy az ember természetét magára öltse. Krisztus emberré lett, hogy így emberközelbe juthasson, és az embert Isten közelébe vonhassa. Isten népére rátelepszik valami bénító kábultság. Ezért nem tudja, mi a kötelessége. Ezért nem érti meg az idők szavát.”

„Sokan rászorulnak a szeretetteljes keresztényi szolgálatra. Sokan tönkrementek, akiket meg lehetett volna menteni, ha szomszédaik – egyszerű férfiak és nők – személyesen munkálkodtak volna értük... Magában a családban, a szomszédságban, a városban, ahol élünk, van misszionáriusi munkánk, amelyet Krisztusért végezhetünk. Ha keresztények vagyunk, ez a munka örömünkre fog szolgálni. Nem mondható el valakiről, hogy megtért, míg fel nem ébred benne a vágy, hogy másoknak is elmondja: milyen hű barátra talált Jézusban. A megmentő és megszentelő igazságot nem zárhatja be csupán a saját szívébe.

Mindazok, akik Istennek szentelték magukat, a világosság közvetítőivé válnak. Isten eszközeivé lesznek, kegyelme gazdagságát átadják másoknak is.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 206–207. o.; *Jézus élete*, 110. o.)

5 Csak az evangélium hirdetése nevezhető Istenért végzett szolgálatnak? Milyen lelkülettel végezzük hétköznapi teendőinket, a legjelentéktelenebb munkát is, hogy azzal Isten dicsőségét szolgáljuk?

Kol 3,23–24 „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek, tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökség jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.”

Luk 16,10 „Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.”

Mát 10,42 „És aki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem vesztheti jutalmát.”

„Sokan úgy érzik, hogy haszontalanul élnek, és nem tesznek semmit Isten országának építéséért, mert foglalkozásuk nem közvetlenül kapcsolódik a valláshoz. Nincs igazuk. Ha olyan munkát végeznek, amit valakinek el kell végeznie, ne vádolják magukat azzal, hogy Isten nagy családjának haszontalan tagjai! Nem szabad figyelmen kívül hagyni a legkisebb feladatokat sem. Minden becsületes munka áldás, és ha lelkiismeretesen látjuk el, felkészíthet a nagyobb megbízatásokra. Isten legmagasabb rendű szolgálatként fogadja el legkisebb munkánkat is, ha teljes odaadással végezzük. Semmilyen áldozatunk sem kicsi Őelőtte, ha őszinte szívvel és örömmel hozzuk.

Krisztus arra szólít, hogy bárhol vagyunk, vállaljuk azt a feladatot, amely éppen kínálkozik. Ha családjunk igényli szolgálatunkat, végezzük el szívesen, hogy otthonunkat kellemessé tegyük! Ha anya vagy, neveld gyermekeidet Krisztusnak! Ez éppúgy Istenért végzett szolgálat, mint a lelkészé a szószéken. Ha a konyha a munkaterületed, igyekezz tökéletes szakács lenni! Készíts egészséges, tápláló és ízletes ételeket! És miközben a legjobb hozzávalókból főzöl, gondold arra, hogy elmédet a legjobb gondolatokkal kell táplálnod! Ha a földet kell művelned, vagy bármi más a foglalkozásod, végezz ott is jó munkát! Figyelj arra, amit teszel! Minden munkád során képviseld Krisztust! Tégy úgy, ahogyan Ő tenne a helyedben!

Bármilyen kicsi is a talentumod, Istennél van hely számára. A bölcsen használt egy talentum ellátja a maga feladatát. Mi növeljük, Isten pedig megsokszorozza képességeinket, ha a kis feladatokat lelkiismeretesen elvégezzük. Ezek az apró megbízatások fogják a legáldottabb befolyást árasztani Isten művére.”

„Az élet minden tette, bármilyen kicsiny is, vagy jót, vagy rosszat hordoz magában. A legkisebbnek tűnő feladat hűséges elvégzése vagy elmulasztása ajtót nyithat az élet leggazdagabb áldásai vagy legnagyobb csapásai előtt. Kicsiny dolgok teszik próbára a jellemet. A naponként vidám, készséges szívvel végrehajtott egyszerű, önmegtagadó cselekedetekre Isten örömmel tekint. Nem önmagunkért kell élnünk, hanem másokért. Csak akkor lehet áldás az életünk, ha önmagun-

kat elfelejtve ápoljuk a szerető, segítőkész lelkületet magunkban. Az apró figyelmességek, a kicsi, egyszerű szívességek jelentik az élet örömeit, elmulasztásuknak pedig nem kis részük van az ember boldogtalanságában.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 249–250. o.; *Pátriárkák és próféták*, 124. o.)

6 Hogyan hat vissza ránk a másokért való minden fáradozás? Mi az önzetlen szolgálat jutalma már ebben az életben? Mikor lesz nyilvánvalóvá a látszólag értelmetlen és eredménytelen fáradozásunk gyümölcse?

Péld 3,3–4, 8 „Az irgalmasság és igazság ne hagyjanak el téged: kösd azokat a te nyakadra, írd be azokat szíved táblájára. Így nyersz kedvességet és jó értelmet Isten és ember szemei előtt. Egészség lesz ez a te testednek, és megújulás a csontjaidnak.”

Ésa 49,4 „És én mondom: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél.”

.....

.....

„A világ szeretetre vágyik. Rászorul Isten népének imáira és segítségére. Arra van szüksége, hogy Krisztus követőinek életéből felismerhesse Krisztust. Isten népének pedig szüksége van lehetőségekre, hogy gyakorolhassa a szeretetet, hogy hatótossá legyenek imái, és hogy az isteni mintához hasonlóvá válhassék a jellem. Isten azért helyezte közénk a szegényeket, a szerencsétleneket, a betegeket és a szenvedőket, hogy legyen lehetőségünk a szeretetszolgálatra... Az Úr a mi közreműködésünk nélkül is elvégezhetné munkáját. Ő nem függ a pénzünktől, az időnktől vagy a tevékenységünktől. A gyülekezet azonban nagyon értékes a szemében... Azt szeretné, ha nem lenne rajta sem szeplő, sem ránc, se semmi efféle... Ezért nyújt lehetőségeket, hogy fáradozzunk Őerte, s munkánkat úgy fogadja, mint az iránta való szeretetünk és hűségünk zálogát.

Az Úr a szegények és szenvedők életén keresztül vizsgál

bennünket, és az a célja, hogy megmutassa nekünk is, mi lakik a szívünkben. Nem hanyagolhatjuk el a könyörület munkálását anélkül, hogy magunkat is veszedelembe ne sodornánk...” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyágtételek II.*, 562. o.)

A fenti idézet szerint hálásan kellene fogadnunk minden olyan alkalmat, amikor önmagunkat megtagadva gyakorolhatjuk a szeretetet. Szoktunk-e arra gondolni, hogy jellemünket tisztítja, csiszolja ilyen módon is a jó Isten? Az embertársaink iránt tanúsított szolgálatkészség, még ha áldozatba is kerül, kétszeres áldást eredményez: a bajban lévő embernek könnyít a helyzetén, nekünk pedig segít legyőzni önzésünket, és Krisztushoz hasonlóvá formál bennünket.

Minden jó cselekedet ezen kívül is visszahat ránk: átélhetjük azt a boldogító érzést, amelyet Jézus következő szavai fejeznek ki: „*Jobb adni, mint venni.*” (Csel 20,35)

Sokszor azonban nem látjuk másokért végzett munkánk eredményét, és ezért úgy gondoljuk, hogy haszontalan a szolgálatunk. Ez azonban nem így van! Az örökkévalóságban majd meglátjuk, hogy minden szeretetből fakadó szónak és tettnek volt értelme, és lesz jutalma.

„Amennyire átadjuk magunkat Istennek, hogy az emberiséget szolgáljuk, olyan mértékben részesülünk Isten ajándékában. Senki sem árasztja szívéből és életéből Isten áldásának folyamát anélkül, hogy maga is gazdag jutalomban ne részesülne. Azok a lankák és síkok, amelyek mederként szolgálnak a hegyi pataknak, hogy elérje a tengert, nem veszítenek, hanem ezerszeresen kapják vissza, amit adnak. Hiszen a patak, mely csobogva-dalolva csörgedezik tova, az élet és a gyümölcsözés ajándékát hagyja maga után. A patak partján zöldőbb a pázsit, lombosabbak a fák, szebbek a virágok. Amikor a perzselő nyári hőségben kiég a föld, a folyó mentén akkor is zöldell a lomb, s a síkság, mely kitárta keblét, hogy a tengerbe juttassa a hegyek kincsét, frissességbe és szépségbe öltözik, bizonyoságául a jutalomnak, amelyben Isten részesíti azokat, akik eszközül adják át magukat ahhoz, hogy az áldás a világra áradhasson.”

„Mindenkinek, aki önzetlen lelkülettel munkálkodik, elégedetten szemlélheti majd munkája eredményét. Meg fogják látni minden helyes alapelv és nemes tett kibontakozását, amiből

most alig tapasztalunk valamit. A világ legnemesebb tetteinek eredményéből milyen kevés láttatik meg ebben az életben cselekvője előtt! Milyen sokan dolgoznak önzetlenül és fáradhatatlanul azokért, akik távol vannak tőlük, akiket nem is ismernek! A szülők és tanítók utolsó, mély álmukba merülnek, s úgy tűnik, mintha munkájuk hiábavaló lett volna. Nem tudják, hogy hűségük az áldások olyan forrását nyitotta meg, amely sohasem apad el.

Csak hitben látják, hogy gyermekeik, akiket felneveltek, áldássá és bátoritássá válnak embertársaik számára, és befolyásuk ezerszeresen ismétlődik... Az emberek elvetik a magot, s mások aratják majd le az áldott termést. Fákat ültetnek, hogy másoké legyen a gyümölcs, s megelégednek azzal, ha tudják, hogy mozgásba hozták a jóra törekvő erőket. Az eljövendő világon azonban meglátják majd mindezek hatását.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 83. o.; *Gyermeknevelés*, 398. o.)

Hit által élni

1 Miért elengedhetetlen földi és örök életünk szempontjából is, hogy higgyünk Krisztus áldozatában, bűnbocsátó szeretetében? Hogyan áll helyre ennek nyomán az ember közössége Istennel?

Ján 3,16–18 „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hiszen Őbenne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.”

Róm 5,1–2 „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által van a meneteünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reményében.”

.....

.....

Vizsgáljuk meg saját hitünket a fenti igék és a következő idézetek alapján: vajon rendelkezünk-e ezzel az élő, személyes, üdvözítő hittel? Nem vált-e érzéketlenné a lelkünk Krisztus értünk hozott áldozatával szemben, és nem vált-e ennek nyomán szokványossá és langyossá az imaéletünk? Nincs-e szükségünk arra, hogy visszatérjünk az „első szeretet” hitéhez, hogy teljes bizalommal és átadással kövessük Megváltónkat?

„Ha Krisztusban csupán mint a világ Megváltójában hiszünk, lelkünk soha nem fog meggyógyulni. A hit, amely üd-

vösséghez vezet, nem csupán az evangélium igazságainak pusztá elfogadása. Az igazi hit az, amely személyes Megváltójaként fogadja el Krisztust. Isten azért adta egyszülött Fiaát, hogy mivel hiszek, el ne vesszek, hanem örök életem legyen... Sokan a hitet csak állásfoglalásnak tartják. A megmentő hit azonban egyezés, amely által azok, akik befogadják Krisztust, szövetséges viszonyba lépnek Istennel. Az élő hit az erő fokozódását, a gyermeki bizalmat jelenti, amely által Krisztus kegyelméből a lélek diadalmas hatalommá lesz.”

„Ha Krisztus a Megváltóm, áldozatom és bűnhordozóm, akkor soha nem fogok elveszni. Ha hiszek Őbenne, örök életem van. Bárcsak személyes Megváltójukként hinnének Jézusban az igazság hívei! Nem az olcsó, cselekedetek nélküli hitre gondolok, hanem a komoly, élő, folytonos és megnyugvó hitre... Nemcsak bűnbocsánatra vágyom Isten törvényének megrontása miatt, hanem fel szeretnék emeltetni Isten orcájának fényességébe. Nem egyszerűen bebocsátást nyerni a mennybe, hanem bőszéggel jutni be oda.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 36–37. o.; *Szemelvények II.*, 361. o.)

2 Milyen veszélyei vannak, ha valaki önmagában vagy emberekben bízik? Ezzel szemben mit nyerhet az Istenben bízó, Őrá támaszkodó hívő?

Péld 3,5–6 „Bizodalmod legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden útjaidban megismered Őt, akkor Ő igazgatja a te útjaidat.”

Zsolt 146,3–6 „Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, aki meg nem menthet! Kimegy a lelke; visszatér földjébe, és azon a napon elvesznek az ő tervei. Boldog, akinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében.”

Zsolt 125,5 „Akik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, amely meg nem inog, örökké megáll.”

Ésa 40,31 „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!”

.....
.....
.....
„Túlságosan önmagunkra tekintünk, ahelyett, hogy elhinnénk: Jézus élő Megváltó. Ne gondoljuk, hogy saját kegyességünk és érdemeink megmenthetnek bennünket! Üdvösségünk egyedüli reménysége Krisztus kegyelmében van... Úgy tekintünk a saját személyünkre, mintha volna hatalmunk megváltani magunkat. Jézus azonban azért halt meg értünk, mert erre képtelenek vagyunk.”

„A názáreti Jézus Krisztus nevében kérem Isten népét, hogy erőért csak az Úrhoz forduljon. Vigyázzatok, nehogy embert tegyetek Isten helyére! Nem lehetünk biztonságban, ha emberek tekintélyében, vezetésében bízunk, mert biztosan csalódnunk fogunk bennük... Isten ígéretei teljesek, bőségesek, senkinek nincs szüksége arra, hogy emberhez forduljon erőért. Akik Istent kérik, közel van hozzájuk, hogy segítse őket. Viszont szégyent hoz az Úrra, hogy miután bizalomra szólít fel, mi elfordulunk tőle – az egyetlentől, aki megért minket; attól, aki biztosan jó tanácsot adhat – emberekhez, akik gyengeségeik folytán könnyen félrevezethetnek bennünket...”
(Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 322. o.; *Bizonyságtételek lelkészeknek*, „Mindenkori segítség” c. fejezet)

Ha Istenre támaszkodunk, bizonyosak lehetünk segítségében: olyan mennyei erőt nyerhetünk, amely semmilyen földi forrásból nem származhat. Milyen sokszor kell önmagunkban és emberekben csalódnunk, amíg megtanuljuk, hogy egyedül Istennek van hatalma megmenteni minket, s Ő soha meg nem csal bennünket!

3 Mi az oka félelmeinknek, aggodalmaskodásunknak, csüggedésünknek? Mennyire tartjuk valóságosnak Isten ígéreteit?

Mát 6,30–32 „Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten, nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? Ne aggo-

dalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: »Mit együnk?«, vagy »Mit igyunk?«, vagy »Mivel ruházkodjunk?« – mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.”

Zsolt 42,12 „Miért csüggedsz el, lelkem, és miért nyughatatlankodol bennem? Bízál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.”

Róm 4,20 „Az Isten ígérésében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek, És teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért, meg is cselekedheti.”

Zsolt 56,4-5 „Mikor félnem kellene is, én bízom Tebened. Isten által dicsekedem az Ő igéjével; az Istenben bízom, nem félek, ember mit árthatna nékem?”

.....
.....
.....
„Vannak, akik mindig gonosznak és sötétnek látják a jövőt, és felnagyítják a tényleg létező nehézségeiket annyira, hogy szemük megvakul, és nem látják az áldásokat, amelyekért hálnak kellene lenniük. Az akadályok, amelyekkel szembe-találják magukat, eltávolítják őket Istentől – ahelyett, hogy az Úrhoz, az erő egyetlen forrásához vezetnék őket –, mert ezek az akadályok mindig csak nyugtalanságot és zúgolódást keltenek a szívükben.

Jól tesszük-e, ha ennyire átadjuk magunkat a hitetlenségnek? Tulajdonképpen miért is lennénk hálátlanok és bizalmatlanok Isten iránt? Jézus Krisztus a mi barátunk, és az egész menny érdekelt a jólétünkben. Aggodalmaskodásunk és félelmünk a jövőtől megszomorítja Isten Szentlelkét. Nem szabad átadni magunkat olyan aggodalomnak, amely csak nyugtalanít és lázít bennünket, és nem segít a próbatételeink elhordozásában. Semmi helyet nem szabad adni szívünkben az Istennel szembeni bizalmatlanságnak, amely leköti időnk

java részét a jövő szükségleteinek biztosításával, mintha boldogságunkat csak ezekben a földi dolgokban találnánk. Isten akarata nem az, hogy népét a földi gondok terheljék le. Urunk azonban nem azt mondja nekünk, hogy földi életünk ösvényén semmi veszedelem nem várakozik ránk. Nem azt ígéri, hogy kiveszi népét a bűnnel teljes, gonosz világból, hanem megmutatja a biztos menedéket, amely sohasem csal meg bennünket... Istenben nyugalmat és békességet találhatunk, és minden gondunkat Őrá vethetjük, mert néki gondja van reánk.”

„Túlságosan hitetlenek vagyunk. Bárcsak Istenben való hitre vezethetném népünket! Nem kell azt gondolnunk, hogy a hit gyakorlásához felfokozott izgalmi állapotra van szükség. Mindössze annyit kell tennünk, hogy higgyünk Isten Igéjében, mint ahogy egymás szavának hiszünk. Amit Ő mondott, be is teljesíti. Csak nyugodtan bízz ígéretében, mert Ő komolyan gondolja, amit kijelent. Ezt mondd: »Igéjében így szól hozzám, és be is teljesíti ígéretét!« Ne nyugtalankodj! Bízzál! Isten Igéje igaz. Cselekedj úgy, mint aki bízik mennyei Atyjában.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 304. o.; *Szemelvények I.*, 77. o.).

4 Milyen tapasztalatokat szerezhethetünk Istennel, ha hitünket gyakoroljuk?

Zsid 11,8. 27. 33 „Hit által tisztelte Istent Noé, amikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, amely által kárhoztatá e világot – és a hitből való igazság örökösévé lett.

Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy.

Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy a fáraó leánya fiának mondják, hit által hagyta oda Egyiptomot, nem félvén a király haragjától; mert erős szívéű volt, mintha látta volna a láthatatlant.

Akik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az orozslánok száját betömtek. Megoltották a tűz erejét, megmenekedtek a kard

életől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táborait. Asszonyok feltámadás útján visszanyerték halottaikat; mások kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek.”

Márk 9,23 „Jézus pedig monda néki: Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.”

.....

.....

Számtalan bibliai példa áll előttünk, amelyek az élő hit következményeit, Isten kézzelfogható jelenlétét bizonyítják. Saját életünkben is átélhettünk olyan tapasztalatokat, amikor nyilvánvaló módon válaszolt Isten, amikor mennyei segítséget nyertünk. Mégis sokszor meggyengülünk, és nem tudunk hitben Istenre támaszkodni. Pedig Sátán minden támadása ellen egyetlen védelmünk: a „hitnek pajzsa”. Saját jellemhibáink, bűneink felett is hit által arathatunk győzelmet, és hit által érhetjük el a végső célt is: az üdvösséget.

„A hit annyit jelent, hogy bízunk Istenben. Hisszük, hogy szeret bennünket, és hogy Ő tudja a legjobban, mi szolgálja a javunkat. Így a hit elvezet ahhoz, hogy a sajátunk helyett az Ő útját járjuk. Tudatlanságunk helyett elfogadjuk az Ő bölcsességét, gyengeségünk helyett az Ő erősségét, bűnösségünk helyett az Ő igazságát. Életünk, egész bensőnk immár az övé. Hit által elismerjük, hogy az Ő tulajdonai vagyunk, és elfogadjuk áldásait. Az igazság, a becsületesség és a tisztaság a sikeres élet titka. Hit által részesei lehetünk ezeknek a jellemvonásoknak.

Minden egyes jó szándékú törekvés és igyekezet Isten ajándéka. Csak az Istentől jövő hit által élhetünk igazán növekvő és gyümölcsöző életet.”

„Vannak sokan, akik igyekeznek Isten törvényének engedelmeskedni, de csak kevés békében és örömben van részük. Ez a hiányuk onnan ered, hogy nem gyakorolják a hitet. Életük sivár, mintha kiszáradt pusztaságban járnának. Keveset igényelnek, holott sokat kívánhatnának, mivel Isten ígéretei

korlátlanok. Ilyen hívők nem nyújtanak helyes képet a megszentelt életről, amely az igazság iránti engedelmesség által érhető el. Az Úr kívánsága, hogy valamennyi gyermeke boldog, elégedett és engedelmes legyen. A hívők ezeket az áldásokat akkor nyerik el, ha hitüket gyakorolják. Hit által megszüntethető a jellem minden fogyatékosága; megtisztítható minden foltja, helyrehozható minden hibája; fejleszthető minden jó vonása.” (Ellen G. White: *Nevelés*, 253. o.; *Az apostolok története*, 385. o.)

5 Milyen módon erősödhet meg a hitünk? Lehetséges-e, hogy minden nehézségből, próbából győztesen kerüljünk ki?

Zsid 12,1-2 „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért. Nézvén a hit fejedelmére és bevégezjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.”

Jak 1,2-4 „Teljes örömmel tartásotok, atyámfiaim, amikor különféle kísértésekbe estek. Tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek, minden fogyatkozás nélkül.”

1Kor 16,13 „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”

Emberi természetünk visszaretten a nehézségektől, mégis szükségünk van ezekre, hogy megtanuljunk Istenben bízni, hitben járni. Amikor kilátástalannak tűnik a jövő, vagy nagy veszteségeket élünk át, megedződik a hitünk. „Tűzben próbált aranyhoz” hasonlítja Krisztus ezt a megtisztult, megerősödött hitet.

„Nem a megpróbáltatásoktól mentesen, hanem azok kellős közepén fejlődik ki a keresztény jellem. Krisztus követőjét az ellentmondás és az ellenállás csak annál nagyobb éberségre, annál komolyabb imára készíti. Az erős kísértés – ha Isten kegyelme által kitartunk és elviseljük – türelmet, éberséget, állhatatosságot, mélységes, maradandó bizalmat eredményez. A keresztény hit diadala az, hogy képesíti követőit: szenvedni, egyszersmind erősnek maradni; megalázkodni, de éppen alázatosság által győzni. Egész nap öldöklük, mégis él; hordozza a keresztet, de így nyeri el a dicsőség koronáját. Isten csak azt engedi meg, ami a javunkra válik.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 328. o.)

6 Miért elengedhetetlenül fontos, hogy ne veszítsük szem elől a végső célt? Mi erősítheti meg legjobban meggyengült hitünket, meglanyhult igyekezetünket?

Zsid 10,35–39 „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitői, hogy életet nyerjünk.”

Ján 14,1–3 „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”

.....

.....

„Zarándoktársaim! Még itt vagyunk a földi élet árnyai és zűrzavarai között. De Megváltónk nemsokára megjelenik, hogy szabadulást és nyugalmat hozzon. Lássuk meg hitben a

jövő áldásait, ahogyan Isten elénk tárta őket! Krisztus, aki meghalt a világ bűneiért, szélesre tárja az Éden kapuit mindazok előtt, akik Őbenne hisznek. A harc nemsokára véget ér, Krisztus győzelmével. Nemsokára meglátjuk Őt, akiben örök életünk reménysége összpontosul. Ha majd nála leszünk, semminek tűnik ennek az életnek minden próbája és szenvedése. Az előbbi dolgokra... »nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe«. *»Izraelt megszabadítja az Úr, örökké tartó szabadságra. Nem ér benneteket szégyen és gyalázat soha, soha többé.«* (Ésa 45,17)

Nézz fel, nézz fel, és növekedjék a hited! Ez a hit irányítsa lépteidet azon a keskeny ösvényen, amely a város kapuin át a mennyei hazába vezet, az örökkévaló dicsőségbe, amely a megváltottakra vár.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 456. o.)

***Az e heti szombatiskolai adomány
a könyvevangélista munkát támogatja***

Április

1. <i>kedd</i>	1Kor 1,10	
2. <i>szerda</i>	Zsid 9,14	
3. <i>csütörtök</i>	Jak 3,13	
4. <i>péntek</i>	Jak 1,19	Napnyugta: 19.15
5. <i>szombat</i>	Ésa 50,4; Péld 12,17	Napnyugta: 19.16
6. <i>vasárnap</i>	2Kor 2,15–16	
7. <i>hétfő</i>	Róm 13,11	
8. <i>kedd</i>	Zsolt 90,17	
9. <i>szerda</i>	2Kor 9,10–11	
10. <i>csütörtök</i>	1Thess 4,1	
11. <i>péntek</i>	Zsolt 112,4–5	Napnyugta: 19.24
12. <i>szombat</i>	Luk 16,10	Napnyugta: 19.26
13. <i>vasárnap</i>	Zsolt 143,10	
14. <i>hétfő</i>	Róm 5,5	
15. <i>kedd</i>	Kol 3,17	
16. <i>szerda</i>	Fil 2,3–4	
17. <i>csütörtök</i>	Mal 4,2	
18. <i>péntek</i>	2Kor 8,9	Napnyugta: 19.34
19. <i>szombat</i>	1Ján 4,10	Napnyugta: 19.36
20. <i>vasárnap</i>	1Pét 2,21–22	
21. <i>hétfő</i>	Zsolt 28,7	
22. <i>kedd</i>	Ésa 42,1–2	
23. <i>szerda</i>	Ján 15,4	
24. <i>csütörtök</i>	Zsolt 40,9	
25. <i>péntek</i>	1Pét 5,8–9	Napnyugta: 19.44
26. <i>szombat</i>	Mát 9,37–38	Napnyugta: 19.45
27. <i>vasárnap</i>	Ezék 36,26–27	
28. <i>hétfő</i>	Ján 3,14–15	
29. <i>kedd</i>	Gal 5,25–26	
30. <i>szerda</i>	Ján 4,14	

Május

1. csütörtök	Jel 5,11–12	
2. péntek	Eféz 2,8–9	Napnyugta: 19.54
3. szombat	Zsid 11,8–10	Napnyugta: 19.55
4. vasárnap	Dán 12,10	
5. hétfő	2Kor 5,19	
6. kedd	Róm 8,32	
7. szerda	Mát 10,37–38	
8. csütörtök	Ésa 53,5–6	
9. péntek	1Pét 2,19	Napnyugta: 20.03
10. szombat	Zsolt 34,8–9	Napnyugta: 20.04
11. vasárnap	Csel 4,33	
12. hétfő	Zsolt 45,3. 8	
13. kedd	Zsolt 16,11	
14. szerda	Ján 17,18	
15. csütörtök	Róm 2,4	
16. péntek	Hós 14,5–6	Napnyugta: 20.12
17. szombat	Zsid 4,13	Napnyugta: 20.13
18. vasárnap	Péld 22,19	
19. hétfő	2Kor 12,9	
20. kedd	Péld 2,6–7	
21. szerda	Zsolt 16,8–9	
22. csütörtök	Eféz 5,8–9	
23. péntek	Zsid 3,14–15	Napnyugta: 20.20
24. szombat	Róm 6,12–13	Napnyugta: 20.21
25. vasárnap	Zsolt 118,1. 5	
26. hétfő	Péld 3,3–4	
27. kedd	Kol 4,5–6	
28. szerda	Zsolt 56,4–5	
29. csütörtök	Zsolt 27,8	
30. péntek	Mát 14,16–18	Napnyugta: 20.27
31. szombat	Luk 6,38	Napnyugta: 20.28

Június

1. vasárnap	Zsolt 119,71	
2. hétfő	Zsolt 126,5–6	
3. kedd	Fil 4,5–7	
4. szerda	Péld 29,25	
5. csütörtök	1Thess 3,12	
6. péntek	Mát 5,16	Napnyugta: 20.34
7. szombat	1Pét 2,9	Napnyugta: 20.34
8. vasárnap	Csel 10,38	
9. hétfő	2Kor 5,14–15	
10. kedd	Zsolt 19,13	
11. szerda	1Ján 5,3	
12. csütörtök	Jer 17,14	
13. péntek	Ésa 50,10	Napnyugta: 20.38
14. szombat	Ésa 55,6–7	Napnyugta: 20.39
15. vasárnap	Zak 8,16–17	
16. hétfő	Sof 3,13	
17. kedd	Péld 11,24	
18. szerda	Ésa 26,3–4	
19. csütörtök	Gal 6,9	
20. péntek	Zsolt 104,24	Napnyugta: 20.41
21. szombat	1Ján 3,1	Napnyugta: 20.42
22. vasárnap	Eféz 4,32	
23. hétfő	Jak 1,12	
24. kedd	Róm 14,10	
25. szerda	Péld 17,9	
26. csütörtök	Zsolt 25,4–5	
27. péntek	Eféz 6,13	Napnyugta: 20.42
28. szombat	Jak 1,25	Napnyugta: 20.42
29. vasárnap	Hós 6,6	
30. hétfő	Ján 14,1	

